

தூ

ஸ்ரீமத்தாமர தஞ்சையங்கம்:

பாடமநான் வீடிகாட்டுள்

பிள்ளைகாசார்யர் திருவாய்மலர்ந்தர்

தத்வத்தய

மிகசம்பிள்ளைத்தாயர் தத்தய
உ. வே. ஏ. மீரா. தழுவி துவல் தினாயம்
திலையாயு. தென்தீல-20.
விஸாதவாக்சிசாயனியாக்சிர

ஸ்ரீமணவாளமாழவிக்ளாருவிச்வ

வ்யாக்யானம்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ கிருஷ்ண முத்தாமர வெங்கடா
புதுப்பாட்டு - திருவேங்கடாகாரியரா
தாந்தாராப்பரிகார கிருஷ்ண தீ

ஸ்ரீவைஷ்ணவ கிருஷ்ண முத்தாமர வெங்கடா
ஸ்ரீகிருஷ்ண முத்தாமர வெங்கடா
நீத்தாந்தாகாரியரில்
நீத்தாந்தா பூத்து.

விறையிச்சார்
தாந்தாக்ரியராமலக்ஷ்மிராந்

ஸ்ரீவைஷ்ணவ க்ரந்த முத்ராபக சபை

(விமிடெட்.)

இச்சபையில் தமிழ்லிபியில் அச்சிட்ட க்ரந்தங்கள்.

ரூ.அ.ப	ரூ.அ.ப
ஸ்ரேலோகம் 0 1-6	20. கானமுகன திருவந்தாதி 0-7-0
ஃணிப்ரஸ்ரேலோகம் 0-2-6	21. திருவிருத்தாம (அரூபத்
ஸ்ரேலோக மபயன் 0 2-6	பராதிபத்தாதபாய) 1-14-0
1 ட பராதாம கா	22. திருவாசிரியம் 0-3-0
பாயலவிதம், 0 7-0	23. பெரிய திருவந்தாதி (ப்ரதி
கி	பசலவிதம்) 0-6-0
திருமொழி	24. திருவேழுகுற்றமிருங்கை 0-3-0
1& 2 பகத 2-0-0	25. சிரிய திருடல 0 4-6
3 to 5 , , 3-5-0	26. பெரிய திருடல 0-5-0
தெ விருத்தம-ஸ்ரீயா	27. இராமாதாச நாறங்காதி
நி	(உரையுடன) 0-8-0
ஸ்ரீ ஸவயாக்யாநம் 0-14-0	28. உபதேசத்தினாமாலை 1-0-0
1. திருப்பெள்ளியெழுசு	29. திருவாயமொழி அரம் தாதி 0-15-6
1. அமலஞ்சிப்ரான	30. வத்னாமசதாஸரிதி 0-1-6
2. பெரிய திருமொழி 1 முதல்	31. ஏதிகாளமுச்சயம் 0-7-0
3 பத்தக்கள 2-9-0	32. ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸாமாக்யா
,, 4 to 7 2-13 0	ந்தகாவூர் 2-5-0
,, 8 to 11 2-10 0	33. ஞானஸாமா-பாலே
திருஒகுறுத்தாண்டகம் 0 2-6	ஸாரி ஸவயாக்யாநம் 0 8-0
திருக்கிணதாண்டகம் 1-0-0	34. ரஹஸ்ய த்தபந்திப்பங்கை
‘ திருக்கதாதி (அரம் ரதுநயம் 1-3-6	யெனக்ர பரகாலகலலாக
கிபதலவிதம்) 0-9-0	தாக்கி ரீபகக வயாக்யாநம 0-6-0
-஗ம் திருவந்தாதி 0-6-0	ஸபதகாநதி 0-3-0
‘ரும் திருவந்தாதி 0-6-0	கவதரய வ்பாக்யாநம் 0-12-6
37	

ஷகங்கட சிரந்தங்களுக்கெல்லாம் பயின்ற காஜை பிரதியேகம்.

இப்பமிகு,

ம. திருவேங்கடமுடையானையா,

காப தாசி தனுதிகாரி,

ஏ. க. க. கெங்கா ராமலுகலி வீதி, சென்னை

ஸ்ரீமதோமாநுஜாயங்கா.

பருமாநாருளிக்ரான

பிள்ளை லோகாசாரயர் திருவாய்மலர்த்து
தத்வற்றயம்.

தொங்கும்போதறு ஸெந்திக்ட்டு அடிழுதி
தனியன்கள்.

நாயுனனரி பதமாபரநுளிச்சேயுத திலே
பிள்ளை லோகாசாரயர் வித்யமான தா
பெருாகா சாராயுதாரவெ கூட்டுப்பாடுவ
வெங்களாரவெ பாந்து ஜீவஜீவாதவெ
மணவாளமாடுஞ் களாருளிச்சேயு
நாயுன்யாதா ஸயயர்தாயபரபபரையினேடு தனி
பெருக்காதா உாராவிலூஹு பெடுவிடீ
கூடுாகாத்து சிதாவு ஒந்தாரடு
நாயுதவதறு நிராகிவரெசா
தின்பு சம யாநயாராநு ஷஜெங்கு
நு வோக்தகுருபமபரைக்கு பரதயேக தனி
திருவாயமோழிப்பிள்ளை யருளிச்சேம்த
கூரதுலோததமதாலூ விதியமான தனி
பெருாகா சாராயுக்கூவாது களாணிதறுக்காது விதிஃ
வலீதோதமாலைவாவஸம் வநெந்தக்குருக்காதே தனி

மணவாளமாமுஞ் களாருளிச்சேயு
திருவாய்மொழிப்பிள்ளை ஏந்தியமான தனி
நலீரி பெரும்பாயாய எாதீ பாராதுக்கிர
நூவாக தூரை மாலைப்பா பெக்கூ தனி

மணைவாளாமுனி கருச்சு மாதாமழூரன
 கோட்டுரேமுகிய பணவாளப்பெருமாள்பிள்ளை தனியன்.
 ரொகாஊரூபுஷா பெருமாஜ ராஜதுமலூயிதாஞ்சூ।
 ஜிதாந்திவெஶா மாஜுஷு பிங் வலதூவளையீவா மார்த்தூ।

மணைவாளாமுனி காருளிச்செயத்
 , சிகமுக் கிடங்காள் திருநா பெறுமட்டயாரிரான்
 தாதரண்ணரையன் விதியமான தனியன.
 ராவதியீஸாஷாவீடிய சிபெஷடி ஸாக்ஷி வித்தூ।
 பாவுராமாராகாராஞ்சா கந்திரதஜா நாதி நிரங்காலமொ

காந்தார்த்தும்போதத்துவந்தித்தும் தனியன்கள்.

வானமாமலை ஜீயரகுளிச்செய்தது.
 கோதிலுலகாசிரியன் கூரகுலோகத்தமதாதர்
 திதில்கிருமலீயாழ்வார் சிதைக்குரவை மணைவாளர்
 ஒதரியபுகழ்நாலீ றுடையபிரான்றுக்குஞ்
 பேஷுமணவாளமுனி பொன்னடி சுபோத்துவனே.
 வாழியலகாசிரியன் வாழியவன்மன்னுகுலம்
 வாழிமுடும்பையன்று மாநகரம் - வாழி
 மீனஞ்சூழ்நக பேரின்பமால்குமிகு நஸ்வார்
 தீருஞ்சும்பு திருக்கு மிருப்பு.
 ஒதுழுமெப்பையுலகாசிரியனருள
 வது மறவாதவிம்பெருமான் - தீதி
 வழுவாச்சிதுநல்லூர்மாமதையோன்பாதங்
 தொழுவார்க்குவாரா துயர்.

பிள்ளை காந்தார்த்து திருவடிக்கோ ஸரணம்,
 ஜீர்பாதிருவடிக்கோபாரணம்

குத்துவிடுவதை குறிப்பிட்டு வாய்மையின் நிலைமை

ஸ்ரீசுதை ராமோதஜாய்ச்சி.

விஶாலவாகி பூர்ணீபாண மணவாளமாழுனிகள்

திருவாப்பல்லாத நுடிய

தத்துவத்திரயவ்யாக்யாநம்.

அ வாதாரி கே. க.

“குத்தாஷிராய்யாவஸ்தாபி” (க) என்றுமியே, அனாத்யசித் தெமாநக சிபகநமான அதனுராநகசாரத்தாலே அபிழுதராய், ஆதமஸ்வருபம் பரசுரேகேபரமாய், ஜூராநாநதமயமாய், பகவதநயாஹஸ்ரைமா யிருக்குதபதிவையபறிப்பிபெறுதே, “தெவொ ஹஸி, இந்தாதெஷ்டுரதங்கி” (உ) என்ற ஜூடமான கேஹுத்திலேஅஹும புத்திநையச பண்ணியிம, சேஹாதிரிக்காகம உஞராம் பிறநக்ததாகில “ஓராய்ரெஶாஹீஹ் ஞோற்” (ஒ) என்ற, ஸ்வகந்தர புதகி யைப் பண்ணிப்பு, மேசுத்தல் குஞ்சு கண்டாய்ந்தகதாகில அபரா ப்தவிசூயங்களிலே அத்தை விநிப்பாதீததும, இப்படி “யோநா” யாவஸ்தோதாநாதநாய்யா குத்துப்பாடுதெதே । கிஂதெநநகூதங் வாவும் டூா டூங்கா குதாகுபாராருணா” (ஓ) எனகிறாதியே, ஆதமஸ்வருபத்தல் அத்தகா பராக்க சிருபமாய், அத்தல பாபமூல மான ஏத மா இறாக்கல்தப ராமாரி, அங்பாஸ்த்திரதவாதி தோவ துஷ்டமான பைபகாதிமபாஸகததப்பாராய் ; “விவித்தாதீ வெட்டி ரீஸ்ராய்நிவெஷிதாடி । வெட்டுவகீலைவகூதாலூ ஹய்பாக்காளிவெய்யாதா” (ஏ) எனக்குறப்படியே, கரணகளேபா மாய, பேராசமோக்கஶாத்தியமாய், அதிதரிமேசுதிதமாய்க் குத்தைசையிலே பரமதமாகுவான ஸ்வேபரவரன், ஸ்வா ஸமாஸாராட்டிரே சுரூபாகந்தொடுக்க பரீரதாகக்கொல ஸபாப்ரயண குதை । பண்ணிய யூரீவிக்கலாயிருக்க, ஆத்தையாடிக் குத்தாரா “குதாகுபாராசு சிர வாரியுமல்வேன்” (ஒ) படியே, அத்தான் குதை, குதை நிர்ச்சுதொடிதத கெட்டுக்கொண்டு அத்தகலையேறலாயிருக்க நிரவாய்ச்சாலே யொழுகிக்

கடவிலே புகுவாரைப்போலே, ஸம்ஸார சிஸ்தரனைதுக் குடலங்கள் வற்றையும் ஸம்ஸரணத்துக்குடலாக்கி, அநாத்யவித்யா ஸஞ்சித அநந்த புண்யபாபரூப கர்மாதுகணமாக மரறிமாறிப் பலமிர ப்ரபும் மிறந்து, சிறந்தகஞ்மக்கொறும் துரந்தகாபந்தய தவாநல் தஷ்யர மாநநாய், இப்படி அநாதிகாலம் போராநிற்கச்செய்தேவும், அதீ தாநாதத் மறியானையாலே, அதிலே ஒரு கலேசுரமன்றிக்கே கர்ப்ப ஜும்பால்ய யெளாவந வார்த்தக மாண ஸகநுபாவஸ்தா வெப்தக த்தை ப்ராபித்து, துக்கபாரம்பரைகளை மதுபவித்து, இப்படி அநந்தக்லேசுரபாஜுநமான ஸம்ஸார ஸாகாரத்திலே அழுக்கிக்கெடந்தலை கிற சேதநருடைய அநந்தவிஶேஷத்தை யதுவுந்தித்து, இவர்கள் ஞடைய உஜ்ஜிவந்ததுக்கு ச்ருஷ்டிபண்ணிக்கொண்டு போருகிற ஸர்வதூதஸாஹ்ருத்தான் ஸி.வேஸ்வரன், (எ) ‘வாவங்வஸங்கூதி அக்ர ஷை ஹாசிரூ ஜெஷங்கை-கீலி’ பீவெஷா-வோ 55க-ஏ விடெஷா-க் கூவாகாவரு-பவஜாயதெ’ என்கிறபடியே, தன்னு டைய திருவாளத்திற் பிறந்த அவராகாருண்யத்தாலே, (அ) ‘ஜாய தோங்கிவாரா-ஷாம் யங்கபெஸரு-நூயா-வஸ-ஞாதநி’ வாக்கிக்கூ தா-விஜெக்யவு வெல்தோக்காய-கீஷக்கி’ என்கிறபடியே, ஜாய மாநகாலத்திற்பண்ணின விஶேஷங் காடாகுத்தாலே சிரஸ்த ரஜஸ்த மஸ்கனும், ப்ரவ்ருத்தஸுத்தகுணகனும், முழுக்கா-வான சேதநஸு க்கு தத்வஜ்ஞாநம் பிறந்தால்லது மீயக்குவித்தியில்லாஸமயாலே, தத்வஜ்ஞாநம் ஸம்பாத்யமாமனில், அது ஸாஸ்த்ராஜங்பமாதல் உபதேசாக்மயமாத ஸாகவேவண்டுமாகைபாலும், ஸாஸ்த்ர ஜுந்யமா மனவில் (கு) ‘. ஸாதூ ஜிதூ நங்வைஹ சத்துஶபு’ என்கிறபடியே

காக்லேசுரலாத்யமாலைக்காலே துஸ்ஸாத்ப மாணகயாலும், வரு சி.ஸாதிக்கப்பார்த்தாலும் (கு) ‘கநந்தவாராங்வைஹ-சவதி த ஸ்திரூபாகா மொலாவைஹவஶாவியார்’ என்கிறபடியே, சேதநர் மந் மதிகஞ்மாய், மநதாயுங்ஸாக்கஞ்மாய் அநக்கு மேலே ஸிக்கங்க ஜும் அநந்தங்காராமிருக்கையாலே ஸல்லார்க்கு மொக்க வித்திக்கை ரிதாகையாலும்; இனித்தான் ஸாஸ்த்ராப்பயாஸத்துத்துக்கு அநந்தாரி களான ஸ்தரீஸாம்க்ராதி கஞ்கு முழுக்காத்வமுண்டானுலும் நிவஷ ப்ரயோஜநமாம்படி யிருக்கையாலும்; உபதேசாக்மய மாமனோவில், இந்ததோஷி மொன்று மில்லாஸமயாலும்; இந்தவிஶேஷங்க்கத்தக

மூலம்.—(க) முழுக்காப்வான சேதநலுக்கு மோக்கமுண்டாம்போது தத்வத்ரயங்களுனமுண்டாகவேணும்.

திருவுள்ளாம்பற்றி, வகல ஶாஸ்திரநிடினராய் வகல சேதகோஜ்ஜீவ நகாமராய் பரமகாருணி கரான பிள்ளை லோகசார்பர், பஞ்சுகில்ஸ்மந தீதிலூஸ் புரானுதிகளிலே துரவகாலுமாம்படி. பரக்கச்சொல்லப் படுகிற சித்திசிப்பவர தக்கவங்களுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவமிழேஷத்துக்கௌ, அகில சேதகர்க்கும் ஸாக்ரமாகவும் ஸாவ்யக்தமாகவும் இப்பங்கத்தமுகேக் வருளிச்செய்கிறோர்.

உடுகிற்றிருவிதிப்பிள்ளை பட்டர், ஆச்சான்பிள்ளை முதலான பூர்வாசார்யர்களுடைய ப்ரபந்தநிர்மாணத்துக்கும்கருத்திதுவிடே, நிரஹங்காராய் பரஸம்ருத்திப்பியராய் க்யாதிலாபாதி நிரபேஷ்ரா யிருக்கிறவிவர்கள் பலரும் ப்ரபந்தமிடவேண்டுவானென்? ஒருவர் ரிட்ட ப்ரபந்தக்கை மற்றுமுள்ளவர்கள் பரிபாலந்பண்ண வலம் யாதோ? என்னில்; ஆழ்வார்கள்பலரும் ஏககண்ட்டராயருளிச்செய் வையாலே அர்த்தத்துக்கு ஆப்ததைவித்துக்காப்போலே, ஆசார்யர்கள் பலரும் ஏககண்ட்டமாக வருளிச்செய்த வர்த்தமென்று மாதமதிக்ஞங்கு விர்வவவிக்கைக்காக; இன்னமுமோரான்றில் அனிபாதமானவர்த்தகவிழேஷங்கள், ஒரொன்றிலே விஶதமா யிருக்கும்; அதுக்குத் தொகுதிவிச்சூஷங்களும் வங்கோசவிஸ்தாங்களும். இது ஏதாக்கர்த்தருக்கங்களான ப்ரபந்த விழேஷங்களுக்கு மொக்கும்.

(பியாக்மாகம்.) (முழுக்காப்வான சேதநலுக்கு மோக்கமாம்போது தத்வத்ரயஜ்ஞாமுண்டாகவேணும்) முழுக்காருன்-மோக்குத்துவிச்சையடையவன், ஸம்ஸாரவிமேரசநந்தில் இயங்கவின்றபடி. முழுக்காப்வான—ஏன்கையாலே, வெந்தநிலில் இச்சை ஒருவனுக்குண்டாகைவிலுள்ள வதோற்றுகிறது. இந்தவிச்சை பிறவாமையிடே, அநாதிகாலப் பெரித்தது. உண்ணில்லைவைன ஸர்வேஷ்வரமும் இந்த பிறக்குமளவுமிறே பார்த்திருக்கிறது.

ஸம்ஸாரத்தைப் பூண்கட்டிச்சொள்ள விச்சிக்கக்கடவ ஆதம், அங்கு தந்திவ்ருத்தியில் இச்சைபிறக்கை தூர்லப விடே. இப்போது,

இவர் சேருந னென்றதும் ஸாபிப்ராயம். ஏதாவது - சைதந்யப்ர மீபாஜங்குமுன்டாகத் தொடக்குதிறதும் இப்போகென்கை; அங்கி காலம் விபர்த்தமே போய்த்த தித்தனையிலே; சைதந்யம்; அதா வது-உண்ணிவகுத்துக்கு உறுப்பாகவைம். இனித்தான் ஸம்ஸார நில் ருத்தியை பிச்சிக்கிறது—*விரஸ்த திபயாற்றலாத ஸாகபாவை கலகு ஜையாகிற சூவத்ப்ரப்ரதிக்கு உறுப்பாகவிலே. (கக) தாமரை யாள் ஒசன்வினாகுவனையே நோக்குமதிறேயானவாவது; ஆதம் ப்ரபாப்திக்கு உறுப்பாக ஸம்ஸாரநிலநுத்தியை பிச்சித்தாலும் விப ரீதங்குராநகார்யமாகிற்கன்ன. ஆகையால் பகவ ச்ப்ரபாப்திக்கு விரோதி யான ஸம்ஸாரத்தினுடைப விசிமாசநாக்கிலிச்சையுடையவனுன வதிகாரிக்கு, அப்படி விருத்துள்ள மோகூ மாகிற புநஷ்டர்த்தம் வித்திக்கும்போது தத்தவத்ரயுஞ்சுநமுன்டாக்கிவனுமென்கை.

தத்வங்குராகோதாதபத்திக்கு முன்னே பூமுலை ஜகிக்கக்கூடு மோ? என்கில்; (கா) “வார்ஷாக்குதோகாஙு” (அ) “ஜாயாநாடு”, இத்யாதி பஞ்சல்லமநுதிகளிற் சொல்லுது தேறப்ரக்கியையாலேகூடும்.

உண்டாகவேற்று மென்று அப்பாபேசித்ததம் தோற்ற வருனிச்செய்கையாகில், (கா) “தகவுங்காராதாதாக்குமாங்கு” என்கிற நியமம் தோற்றுகிறது, (கா) “தகவுங்காராதாக்குங்கு”? என்கிற விது, சூலை வார்த்தாந்த ஸாதாரணமிட்டு, மோகாத்திலும் ததவத் திலுமிடே விப்ரதிபத்தியுள்ளது. ஆனால் (கா) “ங்காராதாக்குங்கு” என்கிற நியமம் கொள்ளும்போது (கக) “வெசாக்கிடநாடாங்கு” வகுக்கொயெனவெஷ்டவைஸாஸ்ரயான் தெரிவெதவதெல்லூயாலும் சீதலியோசிவாசிங்பெட்டு (கஞ்) யங்யங்ஸுஸத்திவாணிங்஗ா பிபங்பெருக்கி வாங்க ஏடுா! வாவாராண்டுவிசீங்குவெஞ்கிங்பெட்டாரவாஜநாடு” என்று, ஸ்தாநப்ரோகயகைக்கில்லாத திர்யக்க்கதாவரங்களுக்கும் கைப்பிள்ளை ஸம்பந்தத்தாலே மோகாத்தினியக் கிணியக் கொல்லுகிற எதான்தாங்கு கைவர்த்தியம் வராராதோ? இன்னில்; வாராதோ; அவர்தாங்கு முழுக்காத்தவந்காஜுவில்லையிடே. இங்கு, முழுக்காவான சேதநாயக்கெட்டே மோகூ வித்திக்கு தத்வங்குராகுமுன்டாகவேற்று மீண்டும், அங்கு நானும் முழுக்காதவமும், தத்வங்குராகும், இரண்டிம் இவற்றின் பக்கவின்றிக்கே

தத்வத்திரய வ்யாக்ஷாகம்

விருச்சக்ரிசர்தேயும், இனை பிரண்டாலும் பூர்ணானுவிருப்பாகினாலும் வைத்தனவனுடைய அபிமாநம் மனிதே ! கார்யசராகவ சொல்லுகிறது.

ஆகையாலே, அபிமாநியானவனுடைய ஜ்ஞாநவிபோதித்ததைக் கடாக்கித்தே, அபிமாநந்தர்ப்பூர்தானா விவர்த்தக்கும் ஸப்வரவ் கார்யஞ்செய்கைபாலே, “தகவல்தோநா டூராஷ்டு” (ககு) என்கிற விது, அவ்விடத்திலும் ஸத்வாராமாசலிக்கிக்கும். தத்வத்துநாம மென்னிடே, தத்வத்திரயஜ்ஞாநம் என்கையாலே தத்வங்களை அதிக மாகவும், ஸ்தூபமாகவும் கொள்ளுகிற பற்றியதுத்துஞ்சுமதாகதார் அர்த்தாத் ப்ரதிகிப்தங்கள்.

இவர் தாம் தத்வத்திரயம் - என்று நிர்ணயிக்கக்கூட்டு ர்ரமண மென்? என்னில்; நிர்த்தீநை ப்ரமாணமான வேதாந்தம், “தொகாஹொஹாஸ்யா பூர்ப்பிதாராங்வதி தா” (ககு) என்று போக்குருப்பத்தாலும், போக்குருப்பத்தாலும், ப்ரீராதித்துருப்பத்தாலும், சிக்துகிக் கூப்பு தத்வங்கள் முறையுமிடேகால்லுகிறது. ஆகையாலே “வேதாந்தப்ரகிபாத்பம், தத்வத்திரயமுமே” என்று நிர்ச்சித்து, மேஷமுண்டாம்போது தத்வத்திரயஜ்ஞாந முண்டாகவேலும் என்கிறார்.

ஆனால், “தலைவங்வி ஹா நீயே தா உரவுவதி நா நூலீவாக கயதாயவிட்டு டெ” (கா) என்று வேதாந்தங்கள், பகவத்தத்து ஜ்ஞாநமொன்றுமே மோக்ஷாதான மென்னுநிதிச; தத்வாந்தரபரி ஜ்ஞாநக்கையும் இவர் மோக்ஷாதாமாக வருகிக்கொய்வானன்! என்னில்; பகவத் தத்வத்தை யறியும்போது, ஸலை சேதநாசேதந விலங்கனமாகவும், இவற்றுக்கு காரணமாகவும், வ்யாபகமாகவும். தாரசமாகவும், நியாமகமாகவும், பேசநியாகவும் மறியவேண்டுமையாலும், தத்வாந்தரங்களை யறியாதபோது இப்படி யறிய விரகில்லாமையாலும், தத்வத்திரயஜ்ஞாந முண்டாகவேலும் எனக்குக்குறையில்லை. “தொகாஹொஹாஸ்யா பூர்ப்பிதாராங்வதி தா” (ககு) “வூயயஹாதாநம் பூர்ப்பிதாராங்வ இதூ ஜாஷ்டிஸத்தெலூநா ஶீயத்துக்கெதி” (கஅ) என்கிற ஸ்ருதிக்கும் ஸ்ருதிய மிதுவிடே. இங்களன்றுகில், “தலைவங்வி ஹாரு” (கஎ) இத்யாதி ஸ்ருதி

(ஒ.) தத்வத்ரயமாவது - சித்தும், அசித்தும், ஈஸ்ரவனும்.

(ஒ) சித்தேன்கிறது - ஆத்மாவை.

யோடு இதற்கு விரோதம்வரும். ஆகையால் இந்த ஸ்ருதிச்சாயை யாலே இளநூர் அருளிச்செப்பதாராகையாலே, வேதாந்தவித்ராத ப்ரஸக்கமீடாலில்லை.

. . . (அவதாரிகை) தத்வத்ரயத்தா னேதன்னு மாகாங்கை
யிலே யருளிச்செப்பிறார்;

(வ-ம்) (தத்வத்ரயமாவது சித்துமசித்து பீப்பவரனும்) என்று. சித்—ஆவது-சைதந்யமாதாரமானவள்து. அசித்—ஆவது-சைதந்ய அநாதாரமானவள்து. சப்பவரன் - ஆகிருண்-மீபாகவைபோவதிகாதி தந்தரத்திலுள்ளார் சொல்லுகிற கணக்கிலே யோரு புருஷனிபோன்ற மன்றிக்கே, வேதாந்திகள் சொல்லுகிற சிதசிந்தியந்தா. (கக) “நூற்றுயாநலீயதாக்காரம் தஹா ! கந்தாதூ நாவீஸாதெ
தெவவாகஃ” (உ) “பூயாநதெக்கத்துஜை பெசிஹ-உ-னோஸஃ”
என்னக்கடலதிடே.

ஒ. (ஆ-கை) உத்தீபாக்ரமத்திலே, தத்வத்ரயத்திலுடையவும் ஸ்வரூப ஸ்பாவவிபோவதிங்களை உபாதிப்பதாகத் திருவள்ளும் பற்றி, ப்ரதமம் சித் தத்வத்தை உபயாதிக்க உபக்ரமிக்கிறார்;

(வ-ம்) சித் என்கிறது ஆத்மாவை - என்று. நடுவிற்றிருவீதிப் பின்னை பட்டரும், ஆசான் பின்னையும், முதலான ஆசார்யர்கள் தத்வத்ரயமருளிச்செய்கிற விடத்தில், அசித்உபக்ரமமாக வரு விசிசெப்பதார்கள். இவர் சித் உபக்ரமமாக வருளுளிச்செய்தார். இதுக் குக்கருத்து-அசித் தத்வம் தேயதயா ஜ்ஞாதவ்ய மாகையாலும், ஈஸ்ரவரன் உபாதேயதயாஜ்ஞாதவ்ய ஞகையாலும், இப்படி இரண்டுத்தவத்தையும் மறிலைக்கு அகிகாரியான சேதநலுடைய ஸ்வரூபங் தன்னை முதலிலே யறிந்துகொள்ளவேணுமிரே! என்று.

அவர்கள்தானப்படி யருளிச்செய்வானென்? என்னில்; ஆத்மாவிலுடைய ப்ரக்ருதே பரத்வஜ்ஞாகம் ப்ரக்ருதியை யறியாத போது கூடாமையாலே, முந்துற ப்ரக்ருதித்தவத்தையறிந்து, அநந்தாம் தத்வப்ரதிரக்தனுப் தத்தந்தவர்த்தியான வாத்மாவை யறிந்து,

அதந்தரம் ஆக்மாவுச்சக்கந்தர்யாமியாப் பாரிரத்துக்கு ஆத்பாவைப் போலே உபயத்துக்கு மயிமாகியாயிருக்கிற பரமாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபத்தை யறிவை புத்யாரோஹங்ரமாகையாலே யருளிச் செய்தார்கள்.

அசிதுபக்ரமமாகச் சொல்லுகிறவிது, (உக) “அந்கமயம்” தொடங்கி “ஆந்தமயன்” அனாவும் ஆரோஹித்த ஸ்ருதிமார்யாக்கைக் குருசேரும்; சிதுபக்ரமமாகச் சொல்லுகிறவிது, (கக) “ஹாக்கா ஹாஹும் பெருகிதாரடி” இத்பாதிஸ்ருதிக்குச் சேரும்; ஆவையால், இரண்டுக்ரமமும் வேதாந்தவித்தம்; (உங) “அதி஥ிதிஸ்ராத்தஹாவ” என்று ஆளவந்தாரும், (உந) “கஸெஷாத்திதிவிதீஸ்ராத்தஹாவ” என்று ஆளவந்தாரும் அருளிச்செய்த வசநப்கள் உபயகோடியிலும் சேரும். எங்கனேயென்னில்; சிதுபக்ரமமீயீ ஜூநங்குத்தானே. ஸ்வராஸமாயிருந்ததிலே. அசிதுபக்ரமமேயாஜ நையில் வந்தால் க்ரமவிவகூபாவன்று, அவர்களப்படி யருளிச்செய்தது; ஸமஸ்தபதமாக வருளிச்செய்க்கையாலே. ஸமாஸத்தில் அப்பர்தித மாதல், அல்பாச்சுரமாதல் முற்படக்கடவுதென்கிற ந்யாயத்தைப்பற்ற அல்பாச்சுரமான சிச்சப்தம் முன்னுக வருளிச்செய்தார்களித்தனை. அப்பர்தித்தனை ஏப்பவரண்தன்னை முதலிலெடாதே, சிச்சப்தத்தாலே சேதநன்செசால்விற்று, (உஶ) “கலாநாதாவடி வூவடி” என்கிற வநுபராஸநபலத்தாலே; இப்படி யிரண்டுக்ரமமும் வேதவைத்திகபரிச்சுறுத்தமாகையாலே, இரண்டும் முக்கையென்று கொள்ளக்குறையில்லை.

சிச்சப்தம், (உஞ) “பெருகூாவடல்லியிஶிக் ஸங்விதீ திவபுத்துவிலெத்தநாமி” என்று, ஜ்ஞாநவாசிஸாப்தங்களோடே ஸஹபதித்து மரகையாலும், ஜ்ஞாநாப்ரயவஸ்துவில் இதுக்கு ப்ரவித்திப்ராசர்ய மில்லாமையாலும், (கக) “ஷ்வராத்தாநா வீஸாதெ தெவவனகி” (உக) “ய சுதாந சித்தெராயியதி யஸாதாந வெஷ யஸுராத்தா ஸர்வாடி” (உங) “சுதாஶாந்ஜோகஷராமி” (உஶ) “சுதாஜிதாந சியோகிலாமி” என்று, இப்படி ஸ்ருதிஸ்மருதிகளிலே பலவிடங்களிலும் சொல்லுகைபாலே, ஆத்பாஸப்தத்துக்கு ஜீவவிஷபத்தில்

(ச.) ஆத்மஸ்வரூபம்—“ சென்றுசேன்று பரம்பரமாய் ” என் கிறபடியே, தேவேந்தரிய மங்ப்ராண புத்திவிலக்ஷ்ண மாய், அஜூடமாய், ஆங்தருபமாய், நித்யமாய், அணுவாய், அவ்யக்தமாய், அசிஞ்சயமாய், நிரவயவமாய், நிர்விகாரமாய், ஜ்ஞாநாஸ்ரயமாய், ஈஸ்வரனுக்கு நியாம்யமாய், தார்யமாய், ஶேஷமாயிருக்கும்.

ப்ரஸித்திப்ராஸர்ய முண்டாசையாலும், சித்ததன்கிறது - ஆமாவை மென்று, ஸ்ப்புடமாக வருளிச்செய்கிறூர்.

ச. (அ-ச.) இனி,இந்கஆத்மாவிலுடைப ஸ்வரூப மிருக்கும் படி யெங்கனே? என்கிற பங்கையிலே, ஆத்மஸ்வரூபலக்ஷ்ணத்தை யருளிச்செய்கிறூர்

(வ-ம) (ஆத்மஸ்வரூபம் “ சென்று சென்று பரம்பாமாய் ” என்றுதொடங்கி). ஸ்ருகி ஸ்ம்ருத்யாதிகளிலே ஒன்றைச் சொல்லலாயிருக்க, இப்போது ஆழ்வாராளிச்செய்த சந்தையை யெடுத்தது தக்ல ப்ரதிபாதகங்களான ஸ்ருத்யாதிகளிலுங்காட்டில் தத்வதர்சினில் ப்ரதாநான ஆழ்வாருடையவசநமே தத்வநிர்ணயக்குக்கு முக்கய்ப்ரமாணமென்று தோற்றுக்கைக்காக ; (உக) “வியயங்கு வெளிகாலைக்கிய ஹீரா ஐதோந்தாவாரினாஃ” என்றிரே பாரமாசார்பரு மருளிச்செய்தது. ஸ்வரூபமாவது-ஸ்வம்மானரூபம். அதாவது - அஸரதாரனுகாரம். (ஈ.ஏ) “சென்று சென்று பரம்பரமாய்” என்றது-பொய்ப்போய் ஒன்றுக்கொன்று மேலாயிருக்கிற * அங்நமயப்ரஹணமய மகோமபங்களுக்கு அவ்வருதா பென்றபடி. ‘தேவேந்தரிய மங்ப்ராண புத்திவிலக்ஷ்ணமாய்’ என்கிற விடக்கில் புத்தி பாப்தத்தால்-மதுக்துக்குறுமிதமான அந்தகரணத்தைச் சொல்லுகிறதோ? ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுகிறதோ? என்னில்; இவருக்கிங்கு விவக்திதம் ஜ்ஞாநமாகவேனும்; தத்வபோகரத்தில் தேஹாதி வைவாலக்ஷ்ணய மருளிச்செய்கிறவிடத்தில் அப்படி யந்னிச்செய்கையாலே. (உக) “பெஷுவெற்றி யிடங் பூணையிலெழுநாறு” என்று! ஆவவந்தாரு மருளிச்செய்தது. உத்தேபாம், லக்ஷணம், பரீஷாக்ஷியன்று மூன்றுவகைப்படியிரே! தத்வநிர்ணயக்ரமமிருப்பது; ஆதல் ‘சித்துமகித்து’ப்ரவரனும்” என்று, தத்வத்ரயத்தையுழுத்து

(டு) ஆத்மஸ்வரூபம் தேஹாதி விலக்ஷனமானபடி யேன்? என்னில்;

தேஹிக்கு, உத்தேஹாக்ரமத்திலே அவற்றினுடைய ஸ்வரூபப்ரோத கம். பண்ணுவதாக நினைத்து, ப்ரதமத்திலே சிச்சப்தோத்திவிட்ட னுன வாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபப்ரோதநம் பண்ணுவதாக உபகா மித்து, “தேஹேந்த்ரிய மாசேப்ராண புத்திவிலக்ஷனமாய்” என்று தொடங்கி “ப்ரேஷமாவிருக்கும்” என்னுமானவாக ஸ்வரூபலக்ஷனத் தை யருளிச்செய்தார். அத்தைப்பரீக்ஷிக்கிறார்மேல்.

(ஞு)(அ-கூ.) அகில் ப்ரதமத்திலே ஆத்ம ஸ்வரூபத்தினுடைய தேஹாதி வைலக்ஷனயத்தை ப்ரோதிப்பதாக தஜ்ஜிங்஗ாஸாக்களுடைய ப்ரஸ்பந்ததை அதுபாவதிக்கிறார்;

(வ-க்.) (ஆத்ம ஸ்வரூபம் தேஹாதிவிலக்ஷனமானபடியென்? என்னில்) என்று, இது தன்னை தந்தவபோகரத்தில் இவர் தாமே விஸ்தரேண வருளிச்செய்தார்.

தேஹம்-அநேகாவயவா ஸங்காதாக்மா மென்னுமிடம் வித்தம்; அதில் எல்லா அவயவங்களுக்கும் சைதந்யழுமண்டாகில், அநேக சேதகோபலப்தி ப்ரஸங்கிக்கும். அவயவங்களுக்கு அந்யோங்யம் விவாதியமூர்க், அவற்றில் மத்தாபுத்தியும், மத்தாவ்வலஹார முங்கூடாது. [“நூயவத்துக்கே சைதந்யக்கொள்ளில்; அது விச்சிந்தமானால். அவயவாந்தரம் அதுபாவத்தை ஸ்மரிக்கக்கூடாது. பின்பு, அஹம்புத்தி வ்யதீஹாந்தரங்களும், மத்தாபுத்தி வ்யவஹாரக்களும் தவிரவேனும்; ஸ்ரீ ஸர்வயாழியான ஸாகதுக்காருபவழுங்கூடாது. அவயவ ஸங்காதாத்மகமன்று, ஸர்வரம் அவயவி, அதிலே சைதந்யமென்னவு சொன்னாலுது: உபலம்பாதுபத்திக ஸில்லானமையாலே. அவயவி ஸ்வீகாரம் அதுபந்ந மாசையாலே. கிஞ்ச, (நூ) “வானுதீவூரா ஹமித்தின்தூரா, யாவுதீவூராஹம் வைஹாஜூராநி, சிசூரீஷு” என்று, ஸர்வாஹமர்த்தங்களில் பிறக்கிற பேத ப்ரதிபத்தியும், பேத வ்யவஹாரமும் கூடாது; (நூ) “சிரீயாதூ” எனகிற விடத்திற்போலே, அமுக்யமென்ன வோன்னாலுது; முக்யே பாத மில்லானமயால். அன்றிக்கே, அஹம்

புக்கிக்கு ஶரீரம் விஷயமென்று சொன்டாலும், பருத்தியாலும் பருத்தியர்த்தாபத்திகளாலும் தேஹாதிரிக்கனுப், தேஹாந்தரபரிக்கறையோக்யனே ஆக்மாவித்தன். பால்யேந்தியக்களும் ஆக்மாவாக மாட்டாது; ஒருவனே ஸர்வேந்திய விஷயக்களைப் பறிக்கயால். இப்படிக் கொள்ளாதபோது, “யாவனெஞ்ருவன் நானில்வர்த்தத்தைக் கண்டேன், அந்தானே ஸ்பர்சிபா நின்றேன்” என்கிற ப்ரதி ஸந்தாந்முன் கூடாது. சங்காஸ்லே ஆக்மாவாகில், அந்தன் ரூபத்தை ஸ்மரியா தொழியவேனும். ப்ரோதரமே ஆக்மாவாகில், பதிரன் பாட்பத்தை ஸ்மரியா தொழியவேனும். இப்படி மற்றை யின்தியங்களிலுள்கண்டுகொள்வது. அந்தக்கரணமும் ஆத்பா வாசமாட்டாது; கர்த்தானினுடைய ஸ்மரனுக்கிட கார்பங்களுக்குக் கரணமாகக் கல்வித்துக்களாகையாலே. இது தானே ஸ்மரிக்கிற தென்ன வொன்னுது; ஸ்மாணத்துக்குக் கரணமில்லாமையாலே. கரணமும் இது தானேயென்னவொன்னுது; விருத்தமாகையாலே. வேறேயொன்று கரணமென்னில்; அது பால்யகரணமாகில், அதில்லாதவலுக்கு ஸ்மருதி கூடாது; அந்தக்கரணமாகில், ஆக்மாவுக்கு மநஸ்வென்று பேரிட்டதாய்விடும். அந்தக்கரணம் அந்தபேர்விதமாகில், இந்தியார்த்தலம்பாந்தமுண்டானபோதெல்லாமஜ்ஞாநம்பிறக்கவேனும்; ஆகையால், மநஸ்ஸாம் ஆக்மாவாகமாட்டாது. ப்ரராணன்களும் ஆக்மாவாகமாட்டாது; ஸங்காதரூபங்களாகையாலே. தேஹம் ஆக்மாவென்கிற பகுத்துக்குச் சொன்ன தூஷியங்கள் இங்கும் துல்பம். ஜ்ஞாநமும் ஆக்மாவாகமாட்டாது; “எனச்சு ஜ்ஞாநம் பிறந்தது, நசிந்தது” என்று ஜனிகமுமாய், ஆக்மதர்மமுமாய்த் தோற்றுகையாலே. ஸ்த்திரனை விருப்பானே ராத்மா ஸுங்கிடன்னுடிடம், “நேற்றுக்கண்டார்வே இன்றுக் காணுங்கின்றேன்” என்கிற ப்ரத்பிஜ்ஞாநமாலே வித்தம்? என்று, இப்படி. விஸ்தரேண வருளிச்செய்தாரிதே.

(க) (அ-கை.) இப்படித்தனித்தனியே பெடுத்துக் கழிக்குமளவில் க்ரந்தவில்கர மாமென்று மந்தமதிகளுக்கும் ப்ரதிபத்தியோக்யமாம்படி, தேஹாதிகளை ஸமுச்சிதபோபாதால்ம் பண்ணி, அவற்றிற் காட்டில் ஆக்மாவுக்குண்டான வைலக்கண்யத்தைச் சில யுக்கினிழேஷன்களாலே ஸாக்ரஹமாக வருளிச்செய்கிறோர்;

(ஏ) தேஹாதிகள் “என்னுடைய தேஹாதிகள்” என்று, ஆத்மாவில் வேறுபட்டதேஹர்றுகையாலும், ‘இதம்’ என்று தோற்றுகையாலும், ஆத்மா “நான்” என்று தோற்றுகையாலும், இவை யோருகால் தோற்றுமையாலும், ஆத்மா எப்போதுங் தோற்றுகையாலும், இவை பலவானையாலும், ஆத்மா ஒருவளைகையாலும், ஆத்மா—இவற்றில் விலக்கன ஜௌன்று கோள்ளவேண்டும்.

(வ.ம.) (தேஹாதிகள்) என்று கொட்டக்கி. “தேஹாதிகள் “என்னுடைய தேஹாதிகள்” என்று - ஆக்மாவில் வேறுபட்டத் தோற்றுகையாலும், “இதம்” என்று தோற்றுகையாலும், ஆக்மா “நான்” என்று தோற்றுகையாலும்” அதாவது-தேஹாதிகளானவை என்னுடையதேஹம், என்னுடைய விந்திரியம், என்னுடைய மந்ஸ்மா, என்னுடையப்ராணன், என்னுடையபடுத்தி யென்று, மமதா புத்திக்கும், மமதாவிசயஹாரத்துக்கும் விசிப்பமாய்க்கொண்டு ஆஹமர்த்தசூதனன் வாத்மாவுக்கு அங்யமாய்க்கதோற்றுகையாலும், அப்படியே “இது தேஹம், இது இந்திரியம்” என்று இதம்புத்தி வியவஹாரவிசயமாய்க்கொண்டு அஹமர்த்த வியதிரிக்தமாய்த் தோற்றுகையாலும்; அங்கனன்றிக்கே, ஆக்மா அஹமர்த்தசூதனயுப்புக்கொண்டு தோற்றுகையாலும் மென்றபடி.

“இவை ஒருகால் தோற்றி ஒருகால் தோற்றுமையாலும் ஆக்மா எப்போதுங் தோற்றுகையாலும்” ‘இவை’ என்று தேஹேந்திரியாதிகளைப் பராமரிசிக்கிறது. தேஹம் ஒருகால் தோற்றி ஒருகால் தோற்றுமையாவது-ஜாச்ரத்தாஸயில் (நட) “ஸு-கு-பொலூஷி, கூர்சொலூஷி” இத்யாதிகளாலே அஹம் புத்தி வியவஹாரவிசயமாய்க்கொண்டு ஆத்மத்வேர தோற்றியிருந்ததேயாகிலும், ஸா-ஷா-ப்தித்தையையில் அப்படி தோற்றுதிருக்கிறது.

ஆக்மா எப்போதுங் தோற்றுகையாவது - ‘உறங்குவதுக்கு முன்பு இவையெல்லாம் அறிந்திருந்த நான் உறங்குகிறபோது என் நுடம்பு முட்படவறிந்திலேன்’ என்று, ப்ரத்பயிஜ்வனா பண்ணுகையாலே, உபயாவஸ்ததைவிலும் தேஹாதந்யனு யிருப்பால்னு ஆக்மா உண்டென்று தோற்றுகை.

ஆதவா, ஜங்மரணபாக்தவத்தாலே தேஹும் ஒருகால்தோற்றி ஒருகால் தோற்றுவையாலும், “நான் ஜங்மசந்தரத்தில் பண்ணின அதிலுடையபலஸிது” என்கிற லோகவ்பவலூரக்தாலே, ஆத்மா ஜங்மரண கிரவிதனுப்பக்கொண்டு எப்போதுந் தோற்றுகையாலும் மென்னுவுமாம்.

அப்படியே, சகூராதிருபேண தோற்றியிருக்கிற விந்தரியங்கள், அந்த பதிராத்யவஸ்தவங்களில் தோற்றுவையாலும்; ஸங்கல்பாதிலே தோற்றுவை தோற்றி யிருக்கிறுமங்ஸ்ஸா, ஒரு காலவிஶேஷ ஐங்களிலே மூட்மாப்பக்கொண்டு ஒன்றாக தோற்றுவையாலும்; உச்சவாஸ்கிப்பவாஸ நிகுங்காலே தோற்றியிருக்கிறப்ராணன்கள், ஒரேரா மேரஹதஃபாக்களிலே கெற்றினையக்கொற்றிப் பார்க்கவேணுமிப்படி தோற்றுவையாலும்; விழயக்காலங்களோகோயில் ப்ரகாஶிக்கிறங்கு நட்ச விழயக்ரஹலைபாவதங்களையில் தோற்றுவையாலும்; இப்படியன்றிக்கீ, “நான் கண்ணுமிசிசியும் முன்பு விளங்கயிருக்கேன், இப்பிராது அங்கனும் பளிராணுமானேன்; முன்பு என்னுடைய மங்ஸ்ஸா விசந்தமாயிருக்கும், இப்போதொன்றாக தெரிகிறதில்லை; நானேப்போது நிர்ப்பானாலும்க் கிடக்கேதன், இப்போது ஸப்ராண னுவேன்; எனக்காபோது ஒன்றாகமுன்டாயிருந்தது, இப்போது நசித்தது” என்று, இவை தோற்றினபோதேடு தோற்றுதபோ தோடு வாசியற ஆத்மா எப்போதுந் தோற்றுகையாலும்,

இவை பலவரசையாலும் ஆத்மா ஒருவனுகையாலும்; மீண்டும் இவை யென்று தேஹாதிகளைப் பராமர்சிக்கிறது. தேஹத்துக்குப்பன்மை அநீஞாவயவ ஸங்காதாந்மக மரகையாலே; இந்தரியங்களுக்குப் பண்மை சகூரப்பர்ரோதாதிவ்யக்தி பேதத்தாலே. மங்ஸ்ஸாக்துப்பன்மை - மத்தோடுக்கி சித்தாறுக்கார ரூபமானபேதத்தகாலே.ப்ராணனுக்குப்பன்மை,ப்ராணுபாநாதி பேதத்தாலே; புத்திக்குப்பன்மை - கடஜ்ஞாந படஜ்ஞாநதிபேதத்தாலே. இப்படி தேஹாதிகளேக்கொண்டே பலவரசையாலும்; இங்கணன்றிக்கீ, அஹம்புத்தி வ்யவஹாரார்த்தனை ஆத்மா ஒருவனுகையாலும், ஆத்மா இவற்றில் விலக்கண வென்று சொன்னவே னும். அதாவது இப்படி தேஹாதிப்ரகாரத்தையும், ஆத்மாவினுடைய பரகாரத்தையும் நிருபித்தால், ஆத்மா தேஹாதிகளானவற்றில்

(ஏ.) இந்துபுக்திகளுக்குக் கண்ணழிவுண்டோயாகிறும், ஶாஸ்த்ரபலத்தாலே ஆக்மா தேஹாதி விலக்ஷனங்களைக் கடவன்.

வேறுபட்டிருப்பானாலும் வெளிவருவதைன்று அதைப்பற்ற அங்கீகரிக்கவேண்டுமென்றது.

ஏ. (அ-சூ.) இப்படி யுக்தியாலே ஸாதித்தமான வர்த்தத்தை ஶராஸ்த்ரபலத்தாலே த்ருதிகரிக்கிறார்கள்;

(வ-ம.) (இந்த யுக்திகளுக்குக் கண்ணழிவுண்டோயாகிறாம் ஶாஸ்த்ரபலத்தாலே ஆக்மா தேஹாதி விலக்ஷனங்களைக் கடவன்) என்று. கண்ணழிவுண்டே யாகிறும் என்கூபாலே - ஸர்வதா இதுக்குக் கண்ணழிவுசொல்ல வொருவர்க்கும்போகாது; அதுதா ஆண்டாய்த்தானிறும் இவ்வர்த்தம் ப்ரதிஸ்மருக்யாதி ஸ்லஸராஸ் த்ரவித்தமாகையாலே, ஶராஸ்த்ரபலந்தானே இவ்வர்த்தத்தை ஸாதிக்குமென்று கருக்கு. (நடு) “பெஞ்சிலிசாய் பார்ச் ஷி” (ந சு) “பெஞ்சிலிச சூதாஹவதி” (ந எ) “ஹ-தாநிறு குவரை-டனை உவரை-டனை நியானிவி டுவரை-டனை தவரை-டனை இதூநமநா அயறாயா॥ இந்வகாரை பெணவொகும் மகா ரெணகுவறங்குதி! வகாரெண லகாரெண இஹாநு மு கூதிராயுதெதி॥ சூதாதா மலிகாரெண பஞ்சிலிசாய் மு கீ.தி-தி! (ந அ) “பங்வாரி முகூதெதி மூரகீ பார்ச் ஷி பஞ்சா பஞ்சிலிசகி! வஸவா வஸவ-ல-ஹ-தாதா நா ஒதுவி யிய்பதெ” (ந எ) “சூதாசா-செஜாகார ஶாதெதா நிஹ-டனை முகூதெதி பாரி! முவாஜிபுவாய்ளநாலு வாகவெஞாவிட ஜஞ்சாதி-ந” (ந கு) “விஞங் வாய்யுதநிவாரங்வ பூரிந்வா ணஞாதி அகங்கனி! ததொஹ-தி கா-பெதெதி தாம ஸங்ஜீதாம ராஜங் கெரா-தி-ஹ” (ந ட) “கிங்குவெதி தி-நா-நி-ந-ந ஶரிர தூவ தபோஷாரி! கிச-ந-வாஞ்சாதிகங்குவ வெவ தவெவத-தி-ந ஒ-ந-வ-தெதி! வாக்ஷாவய சிவங்குவங் வாய்த-ந-வ வாய்வாயி-தி கொஹ-தெவ நிவ-ந-கெஞ் ச-ஹ-தா ம-ஹ-காஹிய வாரிவ॥”

(அ.) அஜ்டமாகையாவது - ஜ்ஞாநத்தையொழியவுங் தானே தோற்றுகை.

(கு.) ஆங்க்ருப மாகையாவது-ஸாக்ருபமா யிருக்கை.

(சுக) “வஷ்ணுக்ருதாதூக்கெதைவை செல்லீலாஹத்தொலூத்தி
சுஹாலிரெதை திதூங்கெதை காராதை காலிதி ரத்திஸ் ||
குகாஸவாய்நிஜம் வர்யமிலீலூங் வர்யமிலைதை | குத்தாங்குத்தி
இயங்காவல் கல்கவாதி கலைவைரா’ என்று, இப்படி ப்ரநுகி
ஸ்மருக்யாதி ஸகல ஶாஸ்த்ரப்ரதிபந்தமான ஆக்மாளினுடைய
தேஹாதிலிக்கணக்வம் தாபந்தங்கவ மென்று நினைத்திரே! பாஸ்த்ர
பலத்தாலே ஆக்மா தேஹாதிலிக்கணங்கக் கடவனென்று ஸாநி
ஸ்சயமாக இவரருளிச்செப்தது.

ஆ. (வ-ம.) (.அஜ்டம்) இத்யாகி. அஜ்டத்வமாவது - அந்யா
தீப்ரகாஸத்வம். ஸ்வயம்ப்ரகாஸத்வ மென்றபடி. ஸ்வயம்ப்ரகா
ஸத்வ மாகையாவது-தீபம் தீபாந்தாநிரபேக்ஷமாக ஸ்வவ்யவஹா
த்துக்கு ஹேற்றுவாகிற வோபாதி, ப்ரகாஸாந்தா நிரபேக்ஷமாக ஸ்வ
வ்யவஹாரத்துக்கு ஹேற்றுவாகை.

அத்தை யருளிச்செப்கிறோ; (ஜ்ஞாநத்தை யொழியலந் தா
னே தோற்றுகை) என்று. (சுட) ‘ஹூங்குஜெஜ்டூாதிஸ் வாரா-ப
ஷ்’ (சுந) ‘குத்தாங்கய வாரா-வதி ஸயங்ஜெஜ்டூாதில-வதி’
(சுச) ‘விஜ்ஞாநவதி’ (உ) ‘குத்தாங்ஞாநதிய’ (சுஞ) ‘த
ஆஜ்ஞாநதியங் வர்வாவி ஸவஸங்வெடு இந்துவலிபு’ (சுசு) ‘குத்த
வஸங்வெடுபு தஜாநபு’ என்னக்கடவதிரே.
கு

கு. (வ-ம.) (ஆங்க்ருபம்) இத்யாதி. ஆங்க்ருபத்வமாவது-ஸ்வ
தாவேவுஷ்டத்வம். அதாவது—ஸ்வபாவமேயதுக்கலமாயிருக்கை.
(சுங) ‘குந்தாக-டுமா ஸ-ஏவங் த-ஏவங் புத்திக-டும லித்திவிய
தெ.’। ஸாது ஸவஸங்ஞாநக-டுமெரா வீதூாது ஸாக்ரிக வன
வஸங்’ என்கிறபடியே, தனக்குந்தானே ஸாக்ருபமா யிருக்கை
யென்றபடி.

(க.ஒ.) உணர்ந்துவது அதனாலே எழுந்திருக்கிறது விவரத்தையாலே அதற்குப்பாட்டு நடவடிக்கை.

(க.ஒ.) (அ-ஒக) இப்படி ஆக்னஸ்வார்யாங் ஸந்தாபாய் விருத்தி விவரத்தைக் கீல்க்க விருத்திக்கீல். எனவே மாநிதாநிலை பிரத்திரோதிஷ்வார்யாவும் பிரத்திரோதிஷ்வார்யாவும் அதன்பிரசர்விடை : (உணர்ச்சுகள்) என்று அதிகாட்டுகிறேன்.

(வ-ஒ.) “ஸந்தாபாய்வாய்க்கீலை விவரத்திலில்லைதானே, இதில் பிரமாணம்” என்று ஏது? சுதாமோகாந்திரமும் இரண்டாவதிலும் அதன்பிரசர்விடை : எனவே மாநிதாநிலை பிரத்திரோதிஷ்வார்யாவும், பிரத்திரோதிஷ்வார்யாவும், எனவே பிரத்திரோதிஷ்வார்யாவும் பிராம்நுஷ்டியான காரணம் ஸ்வாதாபாய்வாக பாதிவே இருப்பதே. “இப்போது வைக்கும் பிரத்திரோதிஷ்வார்யாவினேன்” என்றும் கீல்க்க விருத்தி என்கிறுமிகுஷுப் பிரத்திரோதிஷ்வார்யாவும் அதிகாரியர், அப்படி பாதிவே கீல்கிறதே இனிகாலிப்பாடுகளைவன்” என்கிறும்போதே பிரத்திரோதிஷ்வார்யாவும் இது தன்னை பாஷ்பக்திக்கீலை (ஈழ) என்றும்வரி ஒரு பிரத்திரோதிஷ்வார்யா பிராம்நுஷ்டி, வெங்காவிலும் கொஞ்சித்திசெலுத்துவது பிராம்நுஷ்டி தான் கீலிவுவுக்கீலை வெவேவா தூங்கி எடுத்திவர ஜிதூர் தூங்குவதுமிகுாய்தெ. இது வாயும், பயன்தான் நீா யை நூலாகவுதி தயா தாா நீலையாவு பிரத்திரோதிஷ்வார்யாவுதி; கூது குரு குவக்காக உத்திவதே” என்று, பாஷ்பகார மாநிதிச்சொதார். ஸ்வாதாம் அதுக்கையன்று கிள், பிராம்நுஷ்டிவத்தைப் பார்து. (ஈக) “குப்பார் வாய்மாறுக்கீலை கூவிரெந்தி” இத்தாரா நீக்கள் வீர இன்னர்த்தம் வித்தம் (ஈத) “குதூர்மூலதீ” (உ.அ) “நிவாரண வீடுவனவாடாரை கா” (உ.க) “ஜிதூரா நாந்தி வெவாந்தி” (உ.க) “ஜிதூரா நாந்திவெந்து அவுண்டி” இத்தரதி பாஷ்பக்கிழவை வாம் ஆக்மாவினுடைய அந்தநூர்த்தவாம் என்பதாகி.

ஆக, கீழ் பிரக்குமிதக பாஷ்பகம் சொல்லுவதையாலே தேவூத் மவாதம் சிரஸ்தமாய்க்கு; அதைக்கு ஆக்மாத்தவங்களைச் சொல்லுவதையாலே ஜடாத்தமவாதம் சிரஸ்தமாப்பத்து.

(கக.) நித்யாக்காணமாவது - எப்போது முன்டானா?

(கல) எப்போது முன்டாகில் ஜங்மமரணங்க ஞங்டாகிறபடி யேன்? என்னில்; ஜங்மமாவது - தேஹஸம்பந்தம், மரணமாவது-தேஹவியோகம்.

(கக) (வ-ம) (நித்யா) இத்யாதி. நித்யத்வாவது-ஸர்வகால சம்தநிதிவம். அத்துச் சமாநிஸ் செய்திகூர். (எப்போது முன்டானா) என்று.

(கக) (அ-ஷா) ஏதந்திரைத் தொகைபை யநுதித்துப் பரி ஹரிக்கிருர்; (எப்போது முன்டாகில்) என்று தொடங்கி.

(வ-ம.) அதாவத் தூத்துக்குரை ஸர்வகாலவர்த்தியா “பிரீராக்குமாகில், (இநு) “பூஜாவத்தின் முன்மூர்த்தி” (இசு) “வெந்துகிழாக்கெளை கீழ் ஓஸவ-டாகிபுஜா” (நிடு), “யதொவா ஒரோ நிலைத் தூத்துக்குரையைதெடுத்து வேற்கி வைக்கும் பூஜை” (நா) “ாதமிக்குல-கு சா ஜமதி பூவாதி தொயெத ஜீவாநுவர்ணஸஸஜ-ஷாந்தா” (நா) இத்யாதி பரந்திக்காய்க்கால ஆத்மாவத்துக் கொல்லப்படுகிற ஜமம் மரணங்க ஞங்டாகிற பிழியென்? என்னில்; அவற்றிற் கொல்லுகிற ஜங்மமாவது-தேஹஸம்பந்தம்; மரணமாவது-தேஹவியோக மென்கை.

நித்யஞ்சில் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு ஏதத்வாவதாரணம் கூடாதென்னில்; ஏதத்வாவது - காமஞ்சிப்பாகா பாவமாகையாலே, கூடும். ஸப்தாரதஸஸமில் ஆத்மா சில்லிபாகில், ஈஸ்வரனுக்கு உராதாந்தவங்கடாந்; அக்ருதாப்யாகமக்ருதனிப்பறையங்களும் வரும். ஆகையால், ஆத்மநித்யத்வம் கொள்ளவேணும். (நிள) “ந ஜாயதெத் தீர்யதெத் வாவிப்பரிசு” (நிஅ) “நூதாஜிகுள தொவஜா வீஸந்தஸ” (நிக) “நிதெதா நிதெதாநாடு” (குடி) “புக்கு தீங் வாராங்கிடெவை விசீநாதி உணவவீ” (குக) “ந ஜாயதெத் தீர்யதெத் வாக்காநி நூயங்குகூ அவிதாவாந அ-நியி; கெஜாந்தாநா ஸாஸுதொயய வாராணைநாநஹநா தெ ஹநாஜாதெநஸரீபோ” என்று, ஆத்ம நித்யத்வப்ரதிபாடி கை சளான பரந்திஸ்மருதிகள் அநேகமிறே.

(க.ஃ.) அணுவானபடி என்னேன்னில்;

(கச.) ஹ்ருதம் ப்ரதேஶத்தில் ந்றநும் உத்க்ரமித்துப்போவது வருவதாமேன்று சால்ஸ்தரம் சோல்லுகையாலே,ஆக்மா அணுவாகக்கூடவது.

(கந.) (வ.ம.) அசித்திலக்ஷணமாய், ஆஜடமாய், ஆங்தரூபமாய், சித்தமாயிருந்தானும் சித்தாயிருக்கலாமிடே ; ஏவங்குதமாவ வாத்மன்ஸ்தாயும் அ ஊதிலான் தறியுமாப் பயங்கனே? எல்கிற ஜிஞாநாஸா ப்ரஸ்நத்தாத யதுவதிக்கிடீர் ; (அணுவானபடி யென்னென்னில்) என்று.

(கஈ) (அ-கை) அதுச்சு உத்தரம் அருளிச்செய்கிறோ, (ஹ்ருதயப்படித்தொத்தில் சின் தும்) என்று தொடக்கி.

(வ.ம., அதாவது- (கு) “ஹ்ருத்தெஷு)வாய்சாதா” என்று ஹ்ருதயங்கிதியையும்(காம)“தெத்தாபு டெஷு)ாதெத்தெத்தெஷுதெஷு நியூ ரைதி வகூ-பெஷாவா ஒ-கெபு-ஷாவாத்தெஷுதெஷுவாவா ஸாரீ ஸ டெஷபெஷயும்” என்று உத்க்ரமணத்தையும்,(கஈ) ஏயெவெகை வாஸா டெஷாகா-து யஞி அந்த சூப்பெலை தெ வெவெ-கை ஹதுஞி, என்று கமநத்தையும், (குடி) “தெலாலோகா தெ-நாலோதா” ரெவை தெலாகாயக்கை-பெண்” என்று ஆகமநத்தையும், சிர்த்தோ தெப்ரமாணமான வேதாந்தபராஸ்தரம் சீல்லுகையாலே அனுவாகக்கட்டளவிதன்கை. யிபுவாகில் டில்லவாயான்றுக் கூடாதிடே. ஸ-முத்ரகாராரும் ஆக்மாவினுடைய அனுத்தவம் ஸாதிக்கிறவளவில், (கக்க) “ஒ-தூ ராஞ்சிம-தா மத்தா-ஷி” என்று இவற்றுவேசிடே! முந்தும் ஸாதித்தது; (கள) “ஷை பெஷாகல் சாரா-தா ரெவத்ஸா வெல்லி-கவு” (க.அ) “வாலா-ஷி சாத்தா-ஏஸு) சாத்தயா கலி தவா-ஷி : அாநோ-ஷி வஸவி-பெஞ்சுதுயும்” (கக்க) “சூரா-ருசீ தெ-ஷா) வரோவி-இ-ஷி-ஷி” (எ.ஃ) “வா-ஷி) பா-ஷை பா-ஷி-கு வஸா-கச ஜிஞாநா நல்தெஷுகைகூணி : கு, வஸ்ரா-ஷ-பா-ஷி ஸாவெஷு ரா-ஷி-கொ-மி விவ-கு-வி-தா-மி” இத்யாதி ப்ரநுதிள்மருக்களா அம் ஆக்மா வினுடைய அனுத்தவம் ஸம்பர்திபங்கம்.

(குடி.) அண்ணாம் வழியுதயத்துள்ளே நூற்குமாக்கி, ஸர்ரம் எங்குமோக்க ஸபகதுகங்களை புஜிக்கிறபடி யேன்? என்னில்;

(கூ.) மண்ணுக்குமின்தீபத்தெல்லையிருக்க ப்ரணைஞ்சுத் தொக்க வ்யாபிக்குமாபோலே, நூற்கும் எங்குமோக்க வ்யாபிக்கையாலே அதற்கூற புஜிக்கத்தட்டில்லை.

(கடு., (அ-கை.) இப்படி நூற்குமாக்கி, ஸர்வஸரீரவ்யாபி பிரகார ஸாக்தாதுபதி காந்தமிடு, செய்க்குவனீ? கன்கிற சங்கை வயயநுவகிக்கிறார்; (ஆதுவாய்) என்று தொடர்கிறே.

(வ-ம.) அதாவது - அதுவாய், ஸிரீண்மார்ப் பூர்வதாபர்த்தசுபமாக்க தத்திலே சிக்குமியால்ல, (எ-ஏ) “வா டி ஜெவாநா சரி ரவிசெ வெநாநா, வா டி ஜெவாநா சரி ரவிசெ பஷு” என்று ஆபாத் குடம், ஸரீர விசங்குமியாக்க ஸாக்தாகங்களை புஜிக்கிறபடி செய்க்கனே; என்னிலென்றாக.

(கூ.) (அ-கை.) அதுக்கு உத்தரம் அருளிக்கி ப்பக்கிறார்; (மண்ணுக்குமினி) என்றுதாட்டும்.

(வ-ம.) அதாவது - மண்ணுக்குமினிதீபத்திகளாகத் திரபாவது பதார்த்தங்கள் ஏதெந்தசபள்ததங்களா மிழுக்கச்செய்தெயும், தந் திரபை சுற்றிறங்கும் வ்யாபிக்கிறப்போலே, ஆகமா மூற்றுக்கம்பா தீதொத்துக்கீல சிருக்கச்சுக்கம்பீதே தத்தாம்மான நூற்கும் எங்கு மொக்க வ்யாபித்துக்கூறுதல். ஸரீர விசங்குமியாக்க ஸாக்துக்கங்களை புஜிக்கைக்கிறாரு பாதித்து யில்லை வியங்கை.

இதுதான், (எ-ஏ) “அ ஸாக்தா தொக்கவச” என்கிற ஸாக்தார்த்தம்; (எ-ஏ) “வா ஸாக்தா சிதாந்தா வரு வரு வரு” ஆகூ, ஹமா-ணை ஜீருாரைந் வகையிலெழும் வருவருவவிதீ, குடுமாகவச; யாகணி சுருணி வரு வரு தீநாகெக்கெஶவத்தீடு நாகோகொகொதெக்கெஶவுருவாவீ ஆருஶாதெ, தங்குபூய வெவாவுருத்தெநா ஜீரு கூப் வகையிலெழும் வருவருவத்தீடு, ஜீருதாங் வருதாவாந்தியெநு ஜீருநயாந் வருவரு ஸாக்தா ஆகூ

(கஅ.) அவ்யக்தமாகொள்வது - கடபடாத்திகளை க்ரஸ்திக்கிற சங்கப்ராதீகால் தோற்றுதிருக்கை.

(கஆ.) அதிந்த்யமானேயாவது - அதித்தோடு ஸஜாத்ய மென்ற நீணக்கவோன்னைதிருக்கை.

(கஇ.) (வ-ம) (அவ்யக்தமாகொள்வதுகடபடாத்திகளை க்ரஸ்திக் கிறசுக்காடு கூரல் தோற்றுதி நக்கை.) (எது) “வெஷாநாலி பொறுத்து வட்டவட்டச் சிலியூது நிலொ” பூரைண்டுதூருதென, வெதாயலோ ஒரு நிலைத்துத் துதுயூது என்றோ! பாஷ்யகாரருமருளிச்செய்தது. அப்படியே விவர மருளிச்செய்கிறோ.

இங்குனன்றிக்கொடு நூற்றுமாணத்தாலும் தொற்றுதிருக்கை யென்னில் துங்குவும்வருமிட்டு, ஆகையால் மாநலஜ்ஞாநகம்பு மித்தனை யல்லது ஐந்த்ரிசிக்குநூல் கும்பம் அன்றின்கை.

அவ்யக்தஸப்தார்த்தம். (ந.0) “சென்று சென்று பரம்பராய்” என்று தொடங்கி ஆத்மன்வருபவலங்கண்யத்தை யருளிச்செய்கிற ஆழ்வாரும், (ந.0) “ஞாநங்கடந்திடே” என்று, ஜிந்திரிசிக்குநூலாகோசுத்வத்தொடிடே! அருளிச்செய்தது.

(கக) (வ-ம) (அசிந்தப்பானையாவது - அசித்தீதாடு ஸஜாத்ய மென்று கிளைக்கவொள்ளுவதுக்கை) (எது) “யத்தெராத்ராலிலை ஜாதியதூதனவை எவ்விலையில்ஸஜாதியாகொடு குத்தலாவ யாகுதயால்கூடியது என்றோ! இதுக்கும் பாஷ்யகார மருளிச்செய்தது.

ஆஸ்தாபாட்டீஸ், இவ்வுபிப்படி யருளிச்செய்கிறோ, அங்குனன்றிக்கே. ஆசிந்தயக்தமானது-நூற்றாயாரும் சிந்திக்கைக்குமேரக்ய மன்றிக்கே யிருக்கும்பொல்லிக்; ஆத்மன்வருமிதழபமான பரவண மநாதிகாங்க்கும் கையார்த்தும் ப்ரஸங்கிக்குமிடே, ஆகையால் அசித் ஸஜாத்ய புக்க்பந்தநூத்திடே. அகிந்தய ஸப்தார்த்த மாகக் கடவுது.

ஆக. (எசு) “ சுவருக்காய உவிதெஞ்சுயடு” என்று, கீதோ பாஷிதாசார்யன் அருளிச்செய்தபடியே, இவரும் ஆத்மன்வருப

(உ.0.) நிறுவயவமாகொடாவது - அவபவ ஸமதா॥ மன்றிக்கே யிருக்கை.

(உ.க.) நிர்விகார மாகையாவது - அசித்துப்போலே விகரிக்கை யன்றிக்கே யோருபடிப் பட்டிருக்கை.

(உ.2.) இப்படி யிருக்கையாலே ஶாஸ்தாம், அக்டி. நவம்.வாதம், ஆத்பந்தோடக்கமான வற்றுங் சேதித்தல், தலூரித்தல், நகீனத்தல்), போஷ்டிப்பித்தல்சேய்கைக்கு அபோக்யமா யிருக்கும்.

ஈவலகுண்ய ப்ரகடநார்த்தமாக இவ்விடத்திலே யருவிச் செய்தா ராயிற்று.

(உ.0) (வ.ம) (நிறுவயவமாக நடவடிக்கை-அவயவஸமுதாய மன்றிக்கே யிருக்கை); அதாவது - (எள்) “ விஜூ.நடியி ” என்றும், (கச) “விஜூ ரநவநா ” என்றும் சொல்லுகிறது யே ஒருங்காகாரமாகையாலே, அசித்வஸ்துக்களைப்போலே அவயவஸங்காதாதும்க மன்றிக்கே யிருக்கை.

(உ.க) (வ.ம.) (நிர்விகார மாகையாவது - அசித்துப்போலே விகரிக்கை யன்றிக்கே யோருபடிப்பட்டிருக்கை.) அதாவது - (கச) “கலீதாக்காரம் ஹராசி ” (எ.அ) “ குதாஸா-பெலாக்காசி ” என்று, அக்காரமாப்பதவார்யமான வஸ்துவாகையாகிலே, கூணக்காண ஸ்வாபாவ மாகையாகிலே, கூணக்காரம்யமர்வை அசித்துப்போலே விகரிக்கை பன்றிக்கே, வகைதாழுப்பாயி நுக்கை.

ஆகையிலே! (கச) “கவிகாரெருாபி ” என்று, கீதோப நிழதாகாரம்யன் அருவிர்ச்செய்தது,

(உ.2.) (அ.கை.) ஏவம்பரகார மாகையாலே, சேத்யாதி வில ஆகியமா யிருக்குமென்கிறார் மேல்;

(வ.ம) (இப்படி) என்று பொடங்கி, இப்படியென்று - அவ்யக்தாதிகள் நாலையும் அதுபோன்று கிறதாதல், நிர்விகாரத்வ மாத்ரத்தையாதல். (ஸங்தரம்-அங்கி) இத்யாதி, அதாவது-பஸ்த்ராக்கா யாகிகள் சேதநதங்காகிகளை; பண்ணும்போது தத்தத்வஸ்துக்

(உ.ஏ.) ஆர்ஹதர் ஆத்மாவை தேவூபரிமாணன் என்னார்கள்.

(உ.ச.) அது ஸ்ரூதிவிருத்தம்.

களிலே வ்யாபித்துச் செய்யவேண்டுகைபாலும், ஆத்மா ஸர்வ அதித்தத்துக் கோபாக ஒரைகாரலே, அவற்றிற் காட்டமல் அத்யந்தவாக்கமழுக ஒரையைபாலும்; வ்யாபியமாய் ஸ்ரூதாலமா பிருக்கிற விளை வ்யாபகமாய் ஸ்ரூதாலமான ஆத்மவஸ்துவை வ்யாபித்து விகிபிர்பிக்கமாட்டாமையாலே. பரஸ்த்ராக்சிஜலவாதாதாதுகளா ஜெவரும் சேதந தலைச் கலேசாந போதனங்களுக்கு அந்தம் மா விருக்குமென்றே. (அ.அ) “பெந்தம் உரிஞ்சி ஶஹீ ராணி பெந்தம் உஹதிபாவகஃ” । நுபெந்தம் கேட்யதெஞ்சுபொ நுபொதாஷ்யத்திராத்தி கூபெந்தெஞ்சுபொய் கீநாபெந்தெஞ்சுபொதாஷ்யதுவாவும் । நிதெஞ்சுபொதாஷ்யதுவாலை ராதுவெலோ மும் வாதாதந்தி”என் நானிச் செய்காணிறே.

(உ.ஏ) (அ-கை) இப்படி, நிர்விகாரமான ஆத்மவஸ்து ஏந்து பரினுமித்துவங்கொன்றும் ஆர்ஹதரதம் அயாத்துமிடத்ததை தாஶிப்பிக்கிறார் மேல்: (ஆர்ஹதர்) இத்யாகியால்,

(வ-ம) ஆர்ஹதராகிறார் - நான். அவர்கள் (எக, “போதெந் தெவந்தா” இத்பாகிப்பாரேண ஆபாதகுடம் தேஹத்திலுண் டான தங்காத்யதுபவம், ஆத்மாதேஹபரிமாண னல்லாதபோது கூட, தி: ஆகையாக், ஆத்மா ஸ்வகர்ப்பா ஒருணமாகப் பரிப்பதிக்கும் காஜ பிரீலிகாதி சாரீரங்களுக்கு அநுகலமாகப்பரிமைத்து, தக்கக்கிதேஹபரிமாணனுயிருக்குமென்றிறே! பிசால் வுவது. ஆத்தையாநிச்செய்கிறார், (தேஹபரிமாண வினன்னார்கள் என்று).

(உ.ச) (அ-கை) அத்தையாகரிக்கிறார்; (அதுப்ரூதிவிருத்தம்) என்று.

(வ-ம) இவ்விடத்தில் இவர்க்கு விவக்கிலையான ஸ்ரூதி யேதன்னில்; (கை) “கீழ் தாக்கார ஹராஃ” என்று, ஆத்மாவினுடைய நிர்விகாரத்துப்பாதிபாதிகைபான ஸ்ரூதியாகவேணும்; “தேஹபரிமாணன் என்கிறபகும், ஆத்மா நிர்விகாரன் என்கிற

உடு. அநேகதேஹங்களைப் பரிக்ரஹிக்கிற யோகிகள் ஸ்வரூபத் தக்கு ஶைத்தில்யம் வரும்.

உசு. ஜ்ஞாநாஸ்ரய மாகையாவது - ஜ்ஞாநத்துக் கிருப்பிடமா யிருக்கை.

ஸ்ருதியாலே பாதிதம்” என்று இவர்தாமே தகவலோசாத்திலே யருளிச்செய்கையாலே. (கா) “வள்ளுவாண சாராதீர்” (காசு) “வாராஹி, ஶாத்தாமவஸு” இத்பாதி ஸ்ருதிகளும், தேஹபரி, மாணபக்கத்தக்கு பாதிகைகளாகயாலே அவற்றையும் இவ்விடத்திலே சொல்லுவாருமுண்டு.

(உடு) ஏத்தவிஷயமாக தூஷணந்தரமும் அருளிச்செய்கிறார்;

(அநேகதேஹங்களைப் பரிக்ரஹிக்கிற யோகிகள் ஸ்வரூபத் தக்கு ஶைத்தில்யம் வரும்) என்று. அதாவது-தேஹபரிமாணம் என்னும்பகுததில், ஸம்விகுதமோகாய் செனாபரிபைப்போலே ஏக காலத்திலே யநேகதேஹங்களைப் பரிக்ரஹிக்கு மவர்களுக்கு தங்களுடைய ஸ்வரூபத்தை யநேகமாக சிநகமாக்கிக்கொண்டு அவ்வவதே ஹமங்களாப்பரிக்ரஹிக் கோண்டிவருமின்கை. பாகாயர்வேஸரமுகேந அநேகசாரீரங்களைப் பரிக்ரஹிக்கிற யோகிகள் ஸ்வரூபத்தக்கு ஸ்தூலான பரீத்தத்தில் ஸாமங்கமான பரீத்ததார் பரிக்ரஹிக்கு மாவில், இதுர்கிளலாமது அ வசா சும் போராமையாலே ஶைத்தில்யம் வருமென்னவுமாம். (ஏக) “வள்ளுவாதாகாதூத்தூது” என்கிற ஸாமங்கத்தில் சொல்லுகிறதிட்டே, அல்ப மறுத்தபரிமாணங்களான கஜ பிரேவிகாசி பரீரகங்களோ, ஸ்வகர்மாதுதுண மாகப் பரிக்ரஹிக்குமவர்களுக்கு, கஜ பரீத்தத்தில் பிரேவிகா பரீத்தைப் பரிக்ரஹிக்குமாவில் கஜபாரீ, ஸமடரிமாணமா யிருக்கும். அந்த ஸ்வரூபத்துக்கு பிரேவிகாபாரீம் அவகாசம் போராமையாலே ஶைத்தில்யம் வருமின்று இங்கனே இவ்வாக்யத்துக்கு யோஜித்தாலோ வென்னில், “யோகிகள் ஸ்வரூபத்துக்கு” என்கையாலே, அது இவ்விடத்தில் இவர்க்கு விவகுவிதமன்று.

(உசு) (ஜ்ஞாநாஸ்ரய மாகையாவது - ஜ்ஞாநத்துக்கு இருப்பிடமா யிருக்கை.) ஜ்ஞாநமாவது - ஸ்வஸ்ததமாதசத்

உ. ஆத்மா, ஜ்ஞாநத்துக் கிருப்பிடமன்றிக்கே ஜ்ஞாநமாத்ர மாகில்;

உ. நானையிலேவன்று சோல்லவேணும், நானையா ஸின்றேனேன் னக்கூட்டாது.

தாலே ஸ்வாஸ்ரயத்தைப் பற்றி ஸ்வ பரவ்யவஹாத்துக்கு உடலா யிருப்ப தொரு ஆத்மதர்மம். இதுக்கு ஆத்மா ஆஸ்ரயமாகையா வது - தீப ப்ரபை களிரண்டும் தேஜோதரவ்யமாயிருக்கச்செய்தே தீபம் ப்ரபைக்கு ஆஸ்ரயமா யிருக்கிறுப்போலே தானும் ஜ்ஞாந ஸ்வரூபனு யிருக்கச்செய்தே ஸ்வதர்மமான ஜ்ஞாநத்துக்குத் தன் ணையொழிய ப்ருதக்ள்க்தித்யுபலம்பங்கள் இல்லாதபடி தான் ஆதாரமாயிருக்கை. (அய) “குயியொவைதெஷாம் ஜியூரைஷி” (அக) “வை சூதா இநிவெவைவதாநு காசிரா வஶாந்தி இதெ” (அங) “நவசெஶாந்தாயு பஶாதி” (அங) “விஜூதாதார இரைகெந விஜாந்தீயாக” (அங) “ஆநாதெஷி” வாயம் வாரா-ஷி” (அஞ) “வாஷத்திரு-ஷூதா செஶாதா யூ-தாரவாயிதா இஞா வொஜாகாரா விஜூதாநாதா வாரா-ஷி” (அஞ) “வாவலைவாவா வாரிசு-ஷா-ஷி” இத்யாகி ஸ்ருதி களாலே, ஆத்மாவினுடைய ஜ்ஞாநத்ருத்வம் வித்தம்.

(உ) ஏவம்பூதமான ஆத்மாவினுடைய ஜ்ஞாநத்ருத்வத்தை யிசையாதே ஜ்ஞாநமாத்ர மென்று சொல்லுகிற பெளத்தாது கருடைய மதத்தை நிராகரிக்கைக்காக தத்தத்பஷுத்தை யநு வதிக்கிறூர்; (ஆத்மா, ஜ்ஞாநத்துக்கு இருப்பிட மன்றிக்கே ஜ்ஞாநமாத்ரமாகில) என்று.

(உஅ) (அவ) “குஹ இஷாம் ஜாநாஹி” என்கிற ப்ரத்யஷத் தாலே அத்தை நிராகரிக்கிறூர்; (நான்றிவு) என்றுதொடங்கி.

அதாவது - ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாநாஸ்ரயத்வ மன்றிக்கே கேவ லம் ஜ்ஞாநமாயிருக்குமளவு யுள்ளதாகில, “நான்றிவு’ என்று, தன்னை ஜ்ஞாநமாத்ரமாகச் சொல்லுகைபொழிய, “நான் இத்தை யறியாகின்றேன்’ என்று, தன்னை ஜ்ஞாதாவாகச் சொல்லக்கூடா சூதனைகை.

உக. ஜ்ஞாதாவேண்றபோதே, கர்த்தா போக்தா வென்னுமிடம் சொல்லிற்றுய்த்து.

(ஈ.0.) கர்த்தருத்வ போக்த்தருத்வங்கள்ஜ்ஞாநாவஸ்தாவிபோஷங்க ளாகையாலே.

இவ்வர்த்தத்தை நான்றியானின்றேன் என்கையாலே, விஷய க்ராஹியான தொரு ஜ்ஞாநத்துக்குத்தான் ஆஸ்ரயமென்னுமிடங் தோற்றுகின்றதிரே; இப்படி, ஆக்மாவினுடைய ஜ்ஞாத்தருத்வம் பரத்யகூலித்த மாகையாலே அபாதிதமென்றுகருத்து.

(அஅ) “ஒடிஹூவிலெட்டுத்தூதுவிலெட்டு” விட்செலெடிலூா ரதி யாதிதசெலெடகூப்பாஹூவிலெட்டுக்கிஷூ” என்று, பட்டரும் இப்படியிரே! பெளத்தமத நிராகரணம் பண்ணுகிற விடத்தில் அருளிச்செய்தது.

(உக) ஜ்ஞாத்தருத்வ கர்த்தருத்வ போக்த்தருத்வங்கள் மூன்றும் சொல்லவேண்டியிருக்க, ‘ஜ்ஞாநாஸ்ரயமாப்’ என்று ஜ்ஞாத்தருத்வ மாதரத்தைச் சொல்லி, மற்றையவை யிக்குச் சொல்லாதொழிலா னன்? என்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறோ;

(ஜ்ஞாதா வென்றபோதே கர்த்தா போக்தா என்னுமிடம் சொல்லிற்றுப்பத்து) என்று.

(ஈ.0.) இப்படி, ப்ரதிஜ்ஞாமாதரத்தால் போராதென்று அதக்கு ஹேதுவை யருளிச்செய்கிறோ; (கர்த்தருத்வ போக்த்தருத்வங்கள் ஜ்ஞாநாவஸ்தாவிபோஷங்க ளாகையாலே) என்று.

(அக) “ செய்யாவாடியதா ஜ்ஞாந ஃ-ா ஜ்ஞாத்ரை ஃா-த்துநி० । தத்து ஹாண்ணாவாநாநவிக்ஷ-ா காத்ரையா ” என்கிறபடியே, ஆக்மாவினுடைய ஜ்ஞாத்தருத்வம், ஹேயோபாதேய ப்ரதிபத்திக்கு ஹேதுவாயிருக்கும்; அவ்வோஹேயக்களை விடுகையாலும், உபாதேயக்களைப் பற்று கையாலும் உண்டான சிகிர்வை - கர்த்தருத்வமடியாயிருக்கும்; கர்த்தாவுக்கேயிரே! சிகிர்வை யுள்ளது; அந்த சிகிர்வைதான் ஜ்ஞாநாவஸ்தா விபோஷமிரே; அத்தோடு கர்த்தருத்வத்துக்கு

ந.க. சீலர், குணங்களுக்கே கர்த்தருத்வமுள்ளது, ஆத்மாவுக் கில்லை யென்றார்கள்.

உண்டான ப்ரத்யாஸத்தியைக் கடாக்கித்து கர்த்தருத்வத்தை ஜ்ஞாநாவஸ்தாவிஶேஷங் மென்று உபசரித்து அருளிச்செய்கிற ரல் வது, கர்த்தருத்வமாவது - க்ரியாஸ்ரயத்வ மாகையாலே, அத்தை ஜ்ஞாநாவஸ்தாவிஶேஷங்கே மென்று முக்யமாகச் சொல்லப்போகாதிரே.

க்ரியையாவது- (கூட) “ஜாநாதி, உஹ்தி, பூயததெ, கரோதி” என்று, ஜ்ஞாநசிகிர்ஹ ப்ரயத்காந்தரபாவியான பரவ்ருத்தி யாகையாலும், ததாஸ்ரயத்வம் கர்த்தருத்வ மாகையாலும், அத்தை ஜ்ஞாநாவஸ்தாவிஶேஷங்கே மென்றது உபசாரப்ரயோகம் கான்றே கொள்ளவேணும்.

இனி, போக்த்தருத்வமாவது - போகாஸ்ரயத்வம். போகமாவது - ஸாகதுஃக்ருபமான வதுபவஜ்ஞாநம். அது ஜ்ஞாநாவஸ்தாவிஶேஷமிரே. ததாஸ்ரயத்வத்தை ஜ்ஞாநாவஸ்தாவிஶேஷங்கே மென்று சொல்லுகையாலே இதுவும் ஒளபசாரிகம்.

இப்படி, ஜ்ஞாத்தருத்வத்துக்கும் இவற்றுக்கு முன்டான ப்ரத்யாஸத்தியிசையத்தாலே ததைக்கயக்தாம் பண்ணலாம்படி யிருக்கையாலே, ஜ்ஞாத்தருத்வம் சொன்னபோதே கர்த்தருத்வ போக்த்தருத்வங்கள் சொல்லிற்றுய்த்தென்னத் தட்டில்லையிரே.

(ந.க) இப்படி ஆத்மாவுக்கு ஸ்வாபாவிகமா யிருந்துள்ள கர்த்தருத்வத்தை யில்லை யென்று, பரக்ருதிக்கே கர்த்தருத்வத்தைக்கொள்ளுகிற ஸாங்கபரை நிராகரிக்கிறார்; (சீலர்) என்று தொடங்கி.

சில ரென்று அவர்கள்பக்கல் தமக்குண்டானதாரம் தோற்ற வருளிச்செய்கிறார்.

(குணங்களுக்கே கர்த்தருத்வமுள்ளது ஆத்மாவுக் கில்லை யென்றார்கள்.) குணங்களைன்றும் பரக்ருதியென்றும் பேதமில்லை யிரே! இவர்களுக்கு; ஆகையாலே, பரக்ருதிக்கே யென்கிற ஸ்தாநத்திலே (குணங்களுக்கே) என்கிறார்.

நூ. அப்போதிவனுக்கு ஶாஸ்த்ரவஸ்யதையும், போக்ட்ருத்வமும் கோலையும்.

(கை) “ மூக்குதிநடோசி - ஸாவாசாரிவ சோஹாத்காநி, அாவவஸ்துகாஸாஹுறநாவஷ்டி ந அளரவாவாணகாய்டாணி, காதுகோதீநி யாணி, காமெராக நிராட்பண விவெகாநி, காநாட்டநாநதிரொணி, ஹசிதாசிடாவெதாநி, வஸ்குராஜஸு தோமித்ருவாணி ” என்றிடே ! அவர்களுடைய வித்தாந்தம், ஆகையால், ப்ரக்ருதிக்கே கர்த்துத்வமுள்ளது, ஆத்மாவுக் கில்லை மெற்றபடி. அதாவது-கடவுள்வியிலே, (நூ) “ நஞாயதெத ழிய தெத ” இத்யாதியாலே, ஆத்மாவுக்கு-ஜுங்மரனுதிகளான ப்ரக்ருதி தர்மங்களை யெல்லாம் ப்ரதிஷ்டித்து, (கூ) “ ஹநாவெநாநா நாடுதெத ஹங்காங் ஹதபெஶு நாநாடுதெதுக்கு ; உஹளதள நவி ஜாநீதெதா நாயங்ரைநி நஹநாடுதெத ” என்று, ஹநாதிகிரி யைகளில் கர்த்துத்வத்தையும் நிதேஷ்கிக்கைபாலும், ஸ்ரீகிதைராவிலே எர்வேப்பரங்ரூவே, (கூ) “ நாநாங் மாணைஹாருக் காராரங் யாராத்ரூ நாவபாருதி ” (கூச) “ காராகாரண காராக்கை ஹெதாங் மூக்குதிராங்வுதெத ! வாராங்கி ஸ்ராவாசாரிவா நாங் டெ ! ஸ்ரீகை ஹெதாங்ராங்வுதெத ” என்று சொல்லுகையாலும், இப்படி அத்மாதம்பாஸ்த்ரக்களிலே ஆத்மாவுக்கு அகர்த்துத்வத்தைச்சாய்ம், குணங்களுக்கே கர்த்துத்வத்தையும் சொல்லுகையாலோ, கர்த்துத்வமுள்ளது ப்ரக்ருதிக்கே; ‘ஆத்மாவுக்கு கர்த்துத்வமில்லை; போக்ட்ருத்வமாத்ரமே யுள்ளதென்றாய்த்து அவர்கள் சொல்லுவது.

(நூ) அத்தை நிராகரிக்கிறோர்; (அப்போது) என்று தொடங்கி.

அதாவது - ப்ரக்ருதிக்கே கர்த்துத்வமாய் ஆத்மாவுக்கு கர்த்துத்வம் மில்லையானபோது, இவனுக்கு விதி நிதேஷத்ரூபமான ஶாஸ்த்ரத்துக்குத்தான் அதிகாரியாய்க்கொண்டு அதின் வஸத்திலே நடக்கவேண்டுகையும், யிவித நிவித்தகரண ப்ரயுக்த ஸாக்தீகரூப பலபோக்ட்ருத்வமும் சேராதென்கை.

நூ. ஸாம்ஸாரிக ப்ரவ்ருத்திகளில்கர்த்ருத்வம் ஸ்வரூபப்ரயுக்த மன்று.

நூ. குணஸ்மீஸர்க்க க்ருதம்.

சேதநன் கர்த்தாவாகாதபோது ஶாஸ்தரத்துக்கு வையர்த்யம் ப்ரஸங்கிக்கும். (குரு) “ஸாஸீ முறு அபொகாதி” (கூகு) “கரா ஶாஸீ ராயுவகவாக்ஷ” என்னக்கடவுதியிறே.

இனித்தான், (கூகு) “வூராகா சிராயபெஜத்” (கூஅ) “இ-ஆ-இ-ஷா-ஸூ-டி-ஹா-வா-லீ-த” என்று, ஸ்வர்க்கமோகாதிபல போக்தாவையிறே! கர்த்தாவாக ஶாஸ்தரம் நியோகிக்கிறதும்; ஆகையாலே, பலபோக்தாவே கர்த்தாவாகவும் வேணுமிறே. அசேதநங்துக்கு கர்த்தாத்வமாகில் சேதநனைக்குறித்து விதிக்கவுங்கூடாது. (கூகு) “ஸாஸாநா-உ-ா-ஸி-டி” என்னக்கடவுதியிறே. ஶாஸநமாவது ப்ரவர்த்தநம். ஶாஸ்தரத்துக்கு ப்ரவர்த்தகத்வம் - போதஜநந்தவாரத்தாலே. அசேதநமான ப்ரதாநத்துக்கு போதத்தை வினோக்கப்போகாதிறே; ஆகையால் ஶாஸ்தரம் அர்த்தவத்தாம்போது போக்தாவான சேதநனுக்கே கர்த்ருத்வ மாகவேணும். இதெல்லாவற்றையுந் திருவுள்ளம்பற்றியிறே! அப்போ திவனுக்கு ஶாஸ்தரவஸ்யதையும், போக்த்ருத்வமுங் கொலையு மென்று அருளிச்செய்தது.

(நூ) ஆனால், கர்த்த்ருத்வமெல்லாம் இவனுக்கு ஸ்வரூபப்ரயுக்தமாமோ? என்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறூர்; (ஸாம்ஸாரிக ப்ரவ்ருத்திகளில் கர்த்ருத்வம் ஸ்வரூபப்ரயுக்த மன்று) என்று.

ஸாம்ஸாரிக ப்ரவ்ருத்திகளாவன - ஸ்தர்யங்கபாநாதி போகக் கணோ யுத்தேஸித்துப் பண்ணும் ஸ்வ வ்யாபாரங்கள். அவற்றில், கர்த்த்ருத்வம் ஒளபாதிகமாகையாலே ஸ்வரூப ப்ரயுக்த மன்றென்கை.

(நூ) ஆனால், அதுதானிவனுக்குவந்தபடி யென்? என்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறூர்; (குணஸ்மீஸர்க்க க்ருதம்) என்று.

நடு. கர்த்ருத்வந்தா ஸீஸ்வராதீநம்.

குணங்களாசிறன - ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸாக்கள். அவற் றிலுடைய ஸம்மீர்க்கத்தாலே யுண்டான தென்றபடி. (க00) “பூகூதெக கிழி யரினாரி ஹாடெணங் காராணி ஸவ-ஸீஸி ! கஹஷார விசித்தாதா காராஹ லிதிசிநாடெத” என்னக்கடவ திறே. இதெல்லாம், (கூச) “கத-ா ஶாஸ்தாய-வகவாகு” என் கிற ஸ-மத்ரத்திலே, பூர்வபகுவித்தாந்த ரூபேண, பாஷ்யகாரர் தாமே விஸ்தரேண வருளிசிசெப்தார்.

(நடு) இப்படி ஸாக்கபகுக்கலை நிராகரித்து, ஆத்மா வுக்கே கர்த்ருத்வத்தை ஸாதித்தார்-கீழ் ; இந்தகர்த்ருத்வந்தான் ஸ்வாயத்தமோ பராயத்தமோ வென்கிற ஸங்கைபிலே யருளிசிசெய் கிறூர் ; (கர்த்ருத்வந்தான் ஸப்ரவாதீநம்) என்று.

அதாவது இவ்வாத்மாவிலுடைய கர்த்ருத்வந்தான் ஸ்வாதீநமன்றிக்கே, ஸப்ரவாதீநமாயிருக்கு மென்றபடி.

(க01) “வாராத-ாத-நாதெதி” என்று, வேதாந்த ஸ-மத்ரத்தாலே, ஆத்மாவிலுடைய கர்த்ருத்வம் பராயத்தமென்று வித்த மாகச்சொல்லப்பட்டதிறே. ஸாஸ்தரார்த்தவத்வத்துக்காக கர்த்ருத்வம் ஆத்மதர்மமென்று கொள்ளவேணும். அந்த கர்த்தாவுக்கு தர்மமான ஜ்ஞாதேச்சாப்ரயத்தங்கள் பகவீததீநங்களா யிருக்கையாலும், அந்த ஜ்ஞாநாதிகள் பகவ தநுமதியொழிய க்ரியா ஹேது வாகமாட்டாமையாலும், இவனுடைய கர்த்ருத்வம் ஸப்ரவாதீநம் என்கிறது. “இவனுடைய புத்திமுஸமான ப்ரயத்நத்தை யபேக்வித்து ஸப்ரவரன் அநுமதி தாநம்பண்ணுக்கையாலே, அந்தக்கி யாநிபந்தநமான புண்யபாபங்களும் சேதநனுக்கேயாகிறது” என்று, விவரணத்திலே ஆச்சான்பிள்ளையும் ; இப்படி, கர்த்ருத்வம் பரமாத்மா யத்தமானாலும் விதி நிஷேதவாக்பங்களுக்கும் வையர் தயம் வாராது ; (க02) “கூதலுபுயதா வெகஷதூ- விவிதஹு திவிஜாடவெயயரூபாதிலும்” என்று, பரிமுரிக்கப்படுகையாலே ; அதாவது - விவிதப்ரதிவிதித்தங்களுக்கு வையர்த்யாதிகள் வாராமைக் காக, இச்சேதநன்பண்ணின ப்ரதம ப்ரயத்நத்தை யபேக்வித்

துக்கொண்டு ஈப்பவர் ப்ரவர்த்திப்பிக்கு மென்றபடி, எங்களே யென்னில்; எல்லா சேதங்கும் ஜ்ஞாத்திருத்தம் ஸ்வாராவ மாகையாலே, ஸர்மாங்கே ப்ரவர்த்ததி சிவ்ரூத்தியோக்ரவை முண்டாயே நியிருக்கும்; இப்படியான ஸ்வரூபத்தை நிர்வாழிச்சொக்கா”, ஈப்பவரன் அந்தராத்யாவாய்க்கொண்டு நில்லாநிற்கும்; அவனுடே யுண்டாக்கப்பட்ட ஸ்வரூபஶக்தியை யுடையனுன் சேதனன், அவ்வோபதார்த்தங்களிலே யுக்பங்கண்ஞாந சிகிச்சா ப்ரயத்தனையக்சொண்டு வர்த்தியாசிற்கும்; அவ்விடத்தில் மத்யஸ்தனுலையாலே, உதாவீ நரைப்போலே யிருக்கிற பரமாத்மாவானவன் அந்தசேதநலுணைய பூர்வவாஸநாரூபமான விதிவிலேக ப்ரவர்த்தியிலே யநுமதியையும் அநாதாத்தையு முடையனுய்க்கொண்டு, விழிதங்களிலே யநுச்சரமுக்கையும், நிஷ்டிதங்களிலே நிக்ரஹுத்தையும் பண்ணை சிற்பானுய், அதுக்ரஹாத்மகங்கள் புண்டத்துங்கு பல்வான ஸாக்தங்காது”¹¹, சிகிரஹாத்மகமான பாபத்துக்குப்பலமான துபிக்கதைகையும். ஏன்றால் சேதநர்க்குக்கொடாங்கிற்கும். இது தன்ன யாழியுக்தநஞ்சொன்னார்.

(கூந) “குநாவீஸாத்திரெயவ பௌராணதி ஸாத்தாரு
ஸ்தாரு ஸ யங தத்தாரவிக்ஷத்தைப்புயதநாந்தாத்தாதய
நக்கெத। தத்தாபெக்டு தத்தாநாசிதாரு விஷயத்தாநிஹ,
ஹாநாநாரு ஹள தத்தாரவமயும் புயதுதி தத்தாஸாஸாரு ரெந்
வெஙாஹரிஹ” என்று, அடியிலே, ‘‘ஸர்வநிஃந்தாவப் ஸர்வாந்த
ராத்மாவான ஸர்வேப்பவான், தனக்குந்டாக்கிக்கொடித்த ஜ்ஞாத்
ருத்வரூபமான ஸ்வாதந்த்யஸரக்கியாலே இப்புருஷன்றுனே அவ்
வேரவிஷயங்களிலே ஜ்ஞாந சிகிச்சாப்ரயத்தங்களை யுண்டாக்கிக்
கொண்டு வர்த்தியாசிற்கும்; அவ்விடத்திலே அஸாஸ்தரீயங்க
ளிலே உபேஷித்தும், ஸாஸ்தரீயங்களிலே அநுமதிபண்ணியும்.
அவ்வோவிஷயங்களிலே நிக்ரஹாதுக்ரஹங்களைப் பண்ணுகின்று
கொண்டு, அவ்வோகர்மபலத்தையும் ஸர்வேப்பவரன் கொடாங்கிற்கு
மென்றார்கள். இப்படி ஸர்வப்பற்றத்திகளிலும் சேதநலுணைய
ப்ரதாப்ரயத்தந்தை யெபச்சித்துக்கொண்டு பரமாத்மா ப்ரவர்த்திப்
யியா நிற்குமென்ற காப்பத்து” என்று, திப்பார்காஸத்திலே ஓய்ரும்
அருளிச்செய்த வர்த்தங்கள் இவ்விடத்திலே யதுவங்தீயங்கள்.

ஆனால், (க0ச) “வாட்டிஹூவ ஸாயா கர்காரயதி, தங் யடிலெஹூவ மொகைஹூ உநிந்வத்தி, வாட்டவாவாஸாயா கசிட்காரயதி, தங் யடியொநிந்வத்தி” என்று—உந்சிநிலையா இும், அதோதிநிலையாலும், ஸர்வேப்ரவன்றுனே ஸாத்வஸாது கர்மங்களைப் பண்ணுவியாநிற்குமென்கிறவிது சேரும்படியென்று எனில்; இது ஸர்வஸாதாரணமானது. யாவெனுருவன் பகவத்தினிட யத்தில் அதிமாத்ரமான ஆறுகூல்பத்திலே ஸ்பவவிகானுப்பக்கான்டு ப்ரவர்த்தியா ஏற்கும்; அவனை யதுக்ரவியாநின்றுகொண்டு பகவான்றுனே ஸ்வப்ராப்த்யபாயக்களாய் அதிகல்யாணங்களானகர் மங்களிலே ருசியை ஜஙிப்பிக்கும்; யாவெனுருவன் அகிமாத்ர ப்ராதிகூல்பத்திலே ஸ்பவவிகானுப்பக்கான்டு ப்ரவர்த்தியாநிற்கும்; அவனை ஸ்வப்ராப்து விதோகிகளாய், அதோசதிஸாதகங்களான கர்மங்களிலே ஸக்கிப்பிக்கும் என்று இந்த ஸ்ரநுதிவாக்யங்களுக்கு அர்த்தமாகையாலே. இது தன்னை ஸர்வேப்ரவரன்றுனே யருளிச் செய்தாணிறே. (க0நு) “கவஹங்ஸவட்சஸு புஜவோ திதஸவட்சஸு புஜவத்தெட்டாடுதிச்கூவா மஜதெஷ்டாஂ ஸாயாஹாவஸுத்திதாடி” என்று தொடங்கி, (க0ச) “தெஷ்டாஂ ஸததயாகாநாஂ ஶருதாம் பீதிவட்சுகூடி; இந்தி வௌவியொழுதை பெந்தாசிசு பெயாண்திதொ டத்வாதேவாந்சகங்வாயாடி தீவெஜிஜ்சுதாநஜநதி; நாஸயாரிடாது ஹாவுபெஸா ஜிஞ்சுதநாதிவெந ஹாஸதா” என்றும். (க0ஞ) “கஸஸதநாதிபூருதிஷ்டுதெஞ ஜங்஧ாஹுமாராந்திஸ்ராடி” என்றுதொடங்கி (க0ஏ) “ஜாரீநாது வாதெந்தெஹடி புதிஷ்டு தெஞாஹூவட்சுயகாா” என்னுமதளவாக அவர்களுடைய ப்ராதி கூல்யாதிஶயத்தைச் சொல்லி, (க0க) “தாநஷம் அவத்தங்குடு ராநு ஸங்மாரொத்தா நாராய்தாநு” கூவிபாரிடுஜஸுபு தீஸாஸாநாவஸார்டுதெட்டுவதெயாநிட்சு” என்றும் அருளிச்செய்க்கூரோலே.

ஆகையால், அதுமங்கரத்வமே ஸர்வஸாதாரணம்; ப்ரயோஜு குத்வம் விஶோஷங்கிழைப்பெண்று தொள்ளவேணும். (க0ஒ) “காந்த பூர்யதாபெகந்தாநா” என்கிற, ஸமத்ரத்திலே இதெல்லாம் பரிச்சயகாரர் தாமே அருளிச்செய்தார்.

ந.கு. ஐஞ்சாங்ஸ்ரயமாகில் ஶாஸ்த்ரங்களிலே யிவெனை ஐஞ்சாங் மென்று சோல்லுவானேன்? என்னில்;

இவை யெல்லாவற்றையும் திருவுள்ளாம்பற்றியிருக்கிறே! (கர்த்தருத் வந்தான் ஈப்பவராதிநம்) என்று அருளிச்சொய்தது.

ஆக, சீழ்ச்சொய்ததாயிற்று அது; ‘ஐஞ்சாங்ஸ்ரயமாகை யாவது-ஐஞ்சாங்க்குக்கு இருப்பிடமாயிருக்கை’ என்று, ப்ரதமக் தலே ஆத்மாவினுடைய ஐஞ்சாக்குத்தாத்தைச்சொல்லி, ஐஞ்சாங் மாத்ரமென்பாரை நிராகரிக்குக்கொண்டி, ஐஞ்சாக்குத்தாத்தா கதாநாந் தரம் கர்த்தருத்தா போக்குத்தாத்தவந்கள் சொல்லவேண்டுகையாலே, அவை யிரண்டும் ஐஞ்சாக்குத்தாத்தவலத்தாலே தன்னடையே வருமென்னுமிடக்கை கர்ஶிப்பித்து, குணங்களுக்கீசு கர்த்தாத்தவமுள்ளது; ஆத்மாவுக் கல்லையென்பாரை நிராகரிக்குத்தெண்டி, ஆத்மாவினுடைய கர்த்தருத்தவத்தைத்தாபித்து, அந்த கர்த்தருத்தவத்தில் ஸ்வரூபப்ரயுக்கதமல்லாத வப்பாத்தயும், அதுதானிலவுக்கு வருகைக்குடியையுஞ்சொல்லி, இப்படி ஆத்மாவுக்குண்டான் கர்த்தருத்தவந்தான் ஸர்வாவல்லதயிலும் ஈப்பவராதிநமா யிருக்கு மென்று நிகழித்தாராய்த்து.

இதெல்லாம் ஆத்மாவினுடைய ஐஞ்சாங்ஸ்ரயத்வகதந மடியாக வந்ததிருக்கிறே.

இப்படி, ஆத்மா ஐஞ்சாங்ஸ்ரயமாயிருக்குமாகில், (கச0)“பொவிஜ்தாதெந தீஷ்டநு” (என) “விஜ்தாநநிய” (ககக) “விஜ்தாநநாம் யஜிதும் தநா-தெத்” என்றும், (கக2) “ஜிதாந வஸா-முவ சிது)ஞதிச்சிட்டும் வரசோய-தெத்” (ககந) “ஜிதாநவஸா-முவ சிவியும் ஜநாத தநியை-ஜியும்! விஜ்தாநம் வரசோய-தோஹி ரெஷதிதநா தயுஷரி-நநி” என்றும், ஶாஸ்த்ரங்களிலே இவெனை ஐஞ்சாங்மென்று சொல்லுவா வென்னென்னில்) என்று.

(ஐஞ்சாங்ஸ்ரயமாகில் ஶாஸ்த்ரங்களிலே யிவெனை ஐஞ்சாங்மென்று சொல்லுவா வென்னென்னில்) என்று.

ஈ. ஜூராந்ததபோரியாங் தன்னை யறிகையாலும், ஜூராந்த ஹாப்புத்துண்மாய் நிருபகத்தமாகையாலும் சொல்லிற்று.

ந. அ. நியாம்பமாகையாவது - ஈர்வரபுத்த்யதீநமாக வேல்லாவ்யாபாங்களும் முண்டாம்படி யிருக்ககை.

இப்படி, ஶாஸ்தரங்கள் சொல்லுகைக்குமூலம் இன்னதென்கிறார்; (ஜூராந்ததபொரியாழியவும் தன்னை யறிகையாலும்) என்று தொடக்கி.

அதாவது - ஜூராநம் ஸ்வரஸ்ரயத்துக்கு ஸ்வயம்ப்ரகாஸசு கமாயிருக்குமோபாதி, ஜூராநநிர்ப்பக்குமாகத் தனக்குத்தானே ப்ரகாஸிக்கையாலும், ஜூராநம் இவனுக்கு ஸார்பூத்துண்மாகையாலும், ஸ்வரூபாதுபந்தித்தீவந் ஸ்வரூபநிருபகத் தர்மமாகையாலும் சொல்லிற்றென்கை.

இதுகான்-(கக்க) “தூர்ணவாரங்காது சூப்புவெடிஶனிவு ரூதுவகை! யாவதாது ஹாவிக்கூறுந்தொடி ஸார்நாகை” என்கிற ஸுத்ரத்வயத்தாலும் சொல்லப்பட்டது. (கக்கு) “ஜாநலோது வூவெடிஶனிவு, ஜாநவூவு, யாந ஏங்கங்காகை, ஹா-ஏ பாந-ஏவூநிகைந ஹா-ஏவநிர்ச்சுவக ஏங்கங்காகை, சூது ஸார்சுவூவு) ஜாநவதூவூ, காஸக்கா தொவவாது)தெ” என்றிரே! தீபத்திலே பாஷ்பகாராரும் அருளிச்செய்தது.

(நியாம்பமாகையாவது - ஈர்வரபுத்த்யதீநமாக எல்லா வ்யாபாரங்களும் உண்டாம்படி யிருக்ககை.) அதாவது - (கக்க) “யதுத்துநி திட்டநாதுதெநாக்கொயலோதாநவெடி யவங்காதா ஸார்சாங் யகுதாநநின்கொர்யையிப்பதிவத்துதாந்தரங்குரையீபீது” என்று இத்யாதிகளில் சொல்லுகிறபடியே, அந்தராத்மதயாநின்று நியபிக்கை - ஈர்வரானுக்கு ஸார்வகாலீநமாகையாலே, இவ்வாத்ம வள்ளுது அவனுக்கு நியாம்பமாகையாவது-ஸரீரத்திலுடைய ஸகல ப்ரவ்ருத்திகளும் ஸரீரியிலுடைய புத்யதீநமாக உண்டாமாபோலே, ஸரீர்பூதமான இவ்வாத்மவள்ளுவிலுடைய ஸகல வ்யாபாரங்களும் ஸரீரியான பரமாத்மாவினுடைய புத்யதீநமாகவே யுண்டாம்படி யிருக்கையின்றபடி.

(ஒ) தார்யமானைக்யாவது-அவனுடைய ஸ்வரூப ஸங்கல்பங் களை யோழிந்தபோது தன் ஸத்தை மில்லையாம் பிரிநுக்கை.

இப்படி, தச்சிரிதயா தத்தீங்களை ப்ரவ்ருத்திகளுடைய லும், அசேதகுமான ஶரிரமீபோலே தானாக வெருப்புவ்ருத்தினான்னமா ட்டாதபடி பிரிநுக்கையன்றிக்கே, ஜஞாந்தாத்துவ கர்த்தருத்திபோக்குறு தவங்களை ஸ்வாபாரிக்கார்மங்களாக வடையானுஸ்மாலே ஜஞாந சிகிச்சைப்பறயத்தந்தூர்வக ப்ரவ்ருத்திக்குமனு பிரிநுக்கையாலும், எகாவ ப்ரவ்ருத்திகளிலும் இவனுடைய ப்ரதம ப்ரயக்கத்தைப்பேற்கிறத்துக் கொண்டு ஈப்ரவரன் அநுமதிதாங்ம பண்ணுவகையாலும், விதிகிழே தபாள்த்து வையர்த்த்யமுமில்லை.

(ஒ) இவனுடைய ப்ரவ்ருத்திமூலமாக ஈப்ரவரன் பண்ணும் சிக்ரஹாநுக்குலங்களுக்கும், சுதநகுணமான பல்பாதாநுக்குக்கும் விரோதமில்லையென்றுமிடம் கீழ்மூலசால்லப்பட்டது.

(தார்யமானைபாவது - அவனுடைய ஸ்வரூப ஸங்கல்பங்களை யொழிந்தபோது தன்ஸத்தை மில்லையாம்படி பிரிநுக்கை.) ஏதாவது (களை) “வனதி வெத்தா விட்யாணி” (கசு) “வன தத்வ-ஈ வூஜா வெத் வூதி விட்கடி” (சக்கு) “வனவ-வெவா வாஷ்ணா தநிவாராணிலுத்தாநி வைவ-வைவா தாந வெசிவிட்தாநி” (ஈ-ஈ) “வனதவூவா கஷ்ணவூ வூ ஶாவைதெநாட்டினாலும்குரு உட்டு வெளவியூதன திட்டி-தாநி” என்று, இத்யாதிச்சிரிய சோக தூகிறபடி.யே, ஈப்ரவரன் கைல சேதாநசேதநங்களையும் பற்றி சிய மேந்தாரகங்களைபாலே, இவ்வாத்மவஸ்து தார்யமானைபாவது - தனக்கு நியமீமன தாரகமாய்க்கொண்டு தன் வத்தாலே நவாயிருக்கிற அவனுடைய சிவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தையும், இந்க ஸ்வரூபாஸ்ரிதத்வத்துக்கும் ஸக்தாநுப்பாவும் ஸ்வரூபமான ஸ்ததிக்கும்லேத வாயிருந்துள்ள அவனுடைய நித்யேச்சாகார்ய ஸங்கல்பத்தையும் ஒழுந்தபோது தன் வத்தாநாசி பிறக்கும்படியிருக்கையென்றபடி.

இப்படி, தார்யவஸ்துக்களை ஸ்வரூப ஸங்கல்பங்க விரண்டாலும் கரிக்குமென்றுமிடம் அமியுக்கராலே விஸ்தரேண ப்ரதிபா.

திக்கப்பட்டது. எங்கனே யென்னில்; “ஸப்பவரன் தன் ஸ்வரூப நிருபகதர்மகளுக்கும், நிருதிதஸ்வரூப விப்பராஜனங்களான குண ந்களுக்கும்போலே, ஸ்வவ்பதி திக்க ஸமஸ்த தமிழ்யங்களுக்கும் அவ்யவஹிதமாக ஸ்ரூப்பண ஆதாரமாகிறதுக்கும். அவ்வோத்ரவ்ய தவாரா ஆசாரமாயிருக்கும். இவ்வளை மீல தாங்குப்புத்துற சரீரங் களுக்கு ஒவ்வத்வரா ஆதாரமா யிருக்குமான்று சிலர் சொல்லுவார் தன். ஓவ்வொன் தவாரமாகக் கிளாவும், ஸ்வாபததாலும் ஆதாரமா மென்று ஸெல் ஆரார்ப்பக்கள் சொல்லுவர்கள். இப்படி, ஸர்வமும் ஆப்படக்கு ஸப்பற்ற ஸப்ருதாங்குத் திப்பிபாஜனமால் குமாஞ்சி, இவற்றின் ஸத்தாக்கள் ஆப்பராவுத்துக்கு தீடுகள்; ஸர்வவஸ்துக்களிலும் கையவும் ஸத்தாக் ஸகல்பாந்திராங்கபாவது-அநித்யங்கள் ஆகித் யேசுக்காலே யுத்பந்தகளாயும், நித்யங்கள் நித்யேசுக்காவித்தக்க ளாயு மிருக்கை. இவ்வர்த்தத்தாக (கடக) “ஓ. ராதவளவு தவவிழு பெநாய-வெது” மான்கிற, புலோகத்தாலே ஆரிபுக்கர்வித்வெத்தார்”

“இத்தாலே, ஸர்வத்தினுடையவும் ஸந்தாநுவருத்திருப்பை யானஸ்திதிபும் ஸப்பவரேசுக்காதிலையானபயயாலே ஸர்வமும் ஸப்பவரவஸ்க்காப்பிதமன்று ஸ்ரோது கிறது. குருத்ரவ்யங்கள் ஸங்கல்பத்தாலே த்ருதங்க ளென்று பாஸ்த்ரங்கள் சொல்லுமது (எல) “ஒவ்வொன்றிடம் கூட நந்தாதா வங்கிஶால-டுடி-வெஹா டயிள் வாவச கடங்கவஸ்ரு வீலா ஸ்ரோ வியூதாகி சிஹாத-நஷி” எனக்குப்பம யே, ஒவ்வொடுக்கரசிமோதங்களில் விழாதபடி நிறுத்து ஸ்ரோதம் பயற்ற. இப்படி, இச்சாதிஸுத்தாஸ்திதி ப்ரய்ருத்திக் களான ஸஸ்தக்காநுக்கு பரமாத்மஸ்வரூப மென்செப்கிறது? என்னில்; பரமாத்மாவினுடைய விச்சை பிவ்வஸ்துக்களை பரமாத்மா வின் ஸ்வரூபாப்பிதக்களாக வகுக்குவைக்கும். இப்படி, ஸர்வவஸ்துவும் ஸப்பவரஸ்வரூபாதிநமுமாப, ஸப்பவரேசுக்காதிநமுமாயிருக்கும்; லோகத்திலும் சரீரம்-பரீரிபரினுடைய ஸ்வரூபாப்பரயமுமாய், ஸங்கல்பாப்பரயமுமா யிடுக்கக்காணு சின்றேம். இவனிருந்தகாலமிருந்து, இவன் விட்ட போது ஒழினகபாலே ஸ்வரூபாப்பிதம். இவ்வர்த்தம், ஸங்கல்பாபில்லாத ஸாஷ்டாப்பாந்யவஸ்தகளிலே தெளி வது. ஜாகராதிதபைகளில் ஸங்கல்பத்தாலே விழாதபடி தாங்கும்

ஈ. சேஷமானைக்யாவது - சந்தந குஸாம தாம்புலாதிகளைப் போலே, அவனுக்டிஸ்டவினியோகார்ஹமா ஏற்றுக்கூடுதல்.

போது ஸங்கல்பாஸ்ரித மென்னக்கடவது” என்று, இப்படி ரஹஸ் யந்தியஸாரத்திலே ப்ரதிபாதக்கப்பாலே.

(ஸேஷமானைக்யாவது-சந்தந குஸாமதாம்புலாதிகளைப்போலே அவனுக்கு இஷ்ட விதியோகார்ஹமா யிருக்கை.) அதாவது-சந்தந குஸாமாதி பதார்த்தங்கள் தனக்கென்னீருப்பதோ ராகாரமின் ரிக்கே, பூசமவனுக்கும் குடும்பனுக்கும் உறுப்பாய், விதியோகங் கொள்ளுமெனுஞ்குத் தாஹும் விதியோகங்கோண்டு, தானுகந்த விசை யங்கஞக்குஞ் சூரியித்தலாம்படி இஷ்டவிதியோகார்ஹமா யிருக்கு மாபோலே சேதநங்களுவாயிருக்க ஸ்வப்ரயோஜிக் கந்தமன்றிக்கே தன்னுடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவ வைலக்குண்ணய மெஸ்லாவற்றிலும் ஸேஷிக்கு அதொப்பாரமாய், விதியோகத்தையொரில் அவனுக்குத் தானும் விதியோகங்கொண்டு,(கூர.) “அடியார்க்கென்னீயாட்படுத் தவிமலன்” என்றெழுபடியே, தானுகந்தவாகரூக்கும் உறுப்பாக்க லாம்படி. வேண்டின விதியோகத்துஞ்கு மேரக்கமாயிருக்கை யென் றபடி. சித் தறவுப்பத்துக்கு அசித்துவ்யங்களை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லிற்று-பாரதந்த்ரயாதிஶயம் சொல்லுகைக்காகவிறே. ஆக்ம ஸ்வரூப யாதாத்யம் இதுவாகையாலே யிட்டு! ப்ராப்யதித்துக்கூடும் பண்ணுகிறத்தையொரிலே (கூர.) “தனக்கீயாக வெளின்கெசாள்ஞா மீதே” என்று, ஆழ்வார் அருங்கிசெய்தது (ஒரு) “வூராம் தாதி ஶயாயாதெநு பொவாஞ்சியாகுவெவ பாஸு யூரு டிவாஸு வூலை சூ டில் வா செவதி” என்று, ஸேஷஸேஷித்தலக்குண்ம பாஞ்சயகார ராலே யருளிச்செய்யபட்டது. இந்த ஸ்கங்காவாக்யார்த்தத்தையது ஸரித்துக்கொண்டு,(கூர.) “ஏற்றயாயாத்தாபாதெயங் யவஸுாதிஶயப விஜயை உலயாநாலுமெயெக்கை ஜாஷ்டுள தன செஷடி சொவி னாள்” என்று, ஸேஷஸேஷித்தலக்குண்ம அபுக்தரானவர்களும் சொல்லிவைத்தார்கள்.(கூர.) யமெயஷ்ட விதியோகாஹ-கூலை செஷடி ஸ்ரேவநகயூதெதா எரங்குரிரண ஜாதுவ-டா யமெயஷ்ட விதியை- ஜாதெதி’ என்று சொல்லுகையாலே, ஸேஷத்தமாவது- இஷ்டவிதியோகார்ஹத்வம் என்னுமிடப்பார்த்தவித்தம்.

சக. இதுதான் கருஹு கோஷித்ர புத்ர களத்ராதிகளைப்போலே, ப்ருத்திலித்த்யாதிகளுக்கு யோக்யமாம்படி யிருக்கையன்றிக்கே, சரிரம்போலே யவற்றுக் கயோக்யமா யிருக்கை.

இப்படி, ஈஸ்ரவையைத்தில் ஆத்மாவுக்குண்டான பேரஷத் வந்தான், (குறி) “யவஸ்யாழிநதினைரௌசி” (குக) “வாவா நாவிகாகாத் கூயிவஷ்டி-ஸதாஷிதெ” (கநு) “ஊவஸஹ-அதா ஹதவஸவ-ஷ ஹராத்தாநநி பாரீதாத்தநி” நாநநாயா அகங் ணங்கெதஷாங் வைகூபெரோகூத் தபெயவங்” (கநக) “வெஸாஜீ வதநாநாயதிதெ ஸவஸதாயாங் ஹாயாயி ! சுதாவஸாங் ஹரெராஹி-ஹாவாஷத் வஸதாவஸா” என்று, ஸ்ருதி ஸ்மருத் யாதிகளிலே சொல்லப்படானின்றுதிதே.

(சு) ஒருவனுக்கு கருஹுகூத்ராதிகளும் பேரஷமாய், ஸ்வஸரீரமும் பேரஷமா யிருக்கச்செய்க்கே. கருஹுகூத்ராதிகள் - ப்ருத்திலித்யாதிகளுக்கு அர்ஹமாய், சரிரம் - அவற்றுக்கு அந்ரஹமாயிருக்கக்காண்கையாலே, இவ்வாக்மவன்துசப்வரனுக்கு பேரஷமாமிடத்தி விருக்கும்படி யெங்கனே? என்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறுர்; (இதுதான்) என்றுதொடங்கி.

இதுதானென்றது - இப்படி ஈஸ்ரவபேரஷமாகச் சொல்லப் பட்ட ஆத்மவஸ்துதா னென்றபடி.

(கருஹுகூத்ரபுத்ர களத்ராதிகளைப்போலே) என்கிற விடத்தில், ஆகிஶப்பதத்தாலே- தந தாந்யாராம தாஸ தாவீவர்க்கங்களைச் சொல்லுகிறது.

(ப்ருத்திலித்யாதிகளுக்கு யோக்யமாம்படி யிருக்கையன்றி க்கே) என்கிறவி-த்தில், ப்ருத்திலித்தியாவது- ஸஹோபலம்பாரியம் மின்றிக்கே, பேஷ்டியானவனை யொழியவும் தான்வித்திக்கை.

ஆதிஶப்பதத்தாலே - அநேக ஸாதாரணத்வத்தைச் சொல்லுகிறது; கருஹுகூத்ர தாஸதாவீப்ரப்ருதிகள்- பித்ர புத்ர ஜயேஷ் ட்டம் கநிஷ்ட்டாதிகளுக்கு ஸாதாரண பேரஷமாயிருக்கும்; புத்ரங்கும்

சுட, ஆத்மஸ்வரூபந்தான், பத்த முக்த நித்யரூபேண மூன்று
படிப் பட்டிருக்கும். -

மாதா பித்ரு பித்ரவ்யாதீகங்க்கு ஸாதாரணபோவதூயாயிருக்கும்;
களத்ரமும் (கநா) “ வெளாசில்லையரோ விவித மங்கலவை-ஓ
விவிதாக தாரா, தீர்த்தீயோ நிலெடை சூரூபதேஸ்ராஷ்டிரா ”,
என்று - பாணி க்ராஹ எந்தும் ஸோமாதீகங்க்கு ஸேஷமாகச்
சொல்லுகின்றாலே, அதேநாலூ சாரணாயா விருக்கும்; இப்படி யன்
நிக்கே, ஶரீரம்போலே யவற்றுக்கு அதீயாக்யமாயிருக்கின்றயாவது-
அப்ருக்கவித்தமாய், அநந்யலாதாரணமான ஶரீரம்போலே, பிரு
தக்வித்தயாதிகளானவற்றுக்குந் தான் அந்தமாயிருக்குத.

“பிருக்கல்தத்தித்யாக்கிள்ளுக்கு” என்று பாடமாகில், ஆதிஶப்த
ததாலே பிருதகுபலப்த்தியைச் சொல்லுகிறது. அப்போதைக்கு,
இதுதான் க்ருஹ கேஷ்டர புத்ர மிக்க களத்ராதீக்ளோபோலே, ஏரி
ந்துநிற்கைக்கும், பிரிந்துகித்தாற் றகைக்கும் அர்தாமாம்பாயி விருக்கை
யன்றிக்கே, ஶரீரம்போலே சுகாமாங்றஹுயாயிருக்குமென்று பொரு
ளாகக்கடவும். (கநா) “ ஸயடெயாது ஶரீராஹாவர் வருய்வீ சிறுந
ஹ-ஓயா சாமெயபாவி, நியஞ்சுதியாழி ஹாவி, ஸேஷத்ஸவவி
ஹாவரு ” என்றும், (கநா) “ யவஸூரெவதநவரு யா வரும் வஸவ-ஓ
தூநாஹாயே-நியதூங் யாரயி தூங்யஸகரும் ததெ ஷிடெதை
க்ஷஸா-ஞுவரங்கு தத்தவஸூரீராழி ” என்றும் வேதார்த்தஸங்காஹுத்
திலும், சீபாங்பத்திலும், ஆதிஶபரீரபாவலக்கணமாக பாங்யகாரர்
அருளிச்செய்த நியந்தருகியாம்யபாவம், ஆதாராதேயபாவம்,
ஸேஷபேஷவி ராவமாகிற மூன்றும் இவ்விடத்திலே சொல்லப்படுகை
யாலே, (கநா) “ யவஸூரா-ஓ ஶரீரா யவஸூரகாரா ஶரீராழி ”
என்று, இத்யாதி பர்முக்கிவித்தமான ஆத்மாவினுடைய பாமாதம்
ஶரீரத்வம் அர்த்தாத் உக்கமாயிற்று.

ஆக, கிடே ஆத்மஸ்வரூபத்தினுடைய ஸோதநம்பண்ணப்
பட்டது.

(ஐ) இனி, ஏவம்பூதமான ஆத்மஸ்வரூபம், அநாத்யகித்ஸம்
பந்த தக்வியோக ததநங்வயங்களாலே பத்தமுக்த நித்பருபேண தரி
ப்ரகாரமாயிருக்கும்படியை யருளிச்செய்கிறோ;

சா. பத்தரேன்கிறது-ஸம்லாரிகளை.

சா. முக்தரேன்கிறது - ஸம்லாரஸம்பந்த மற்றவர்களை.

(சா) (ஆக்மஸ்வருபந்தாண் பத்தமுக்தங்கியருபேண முன்று படிப்பட்டிருக்கும்) என்று.

இதில், பத்தரென்கிறதாரை! என்னுமாகாங்கூபிலே யரு விசிசெய்கிறார்: (பத்தரென்கிற ஸம்லாரிகளை) என்று.

அவர்களாகிறார் - கிலைதலவுத், தாருவற்றிலைத், துர்விவேச குணத்ரயாத்மகாநாதி பகவந்மாயாதிரோஹித ஸ்வருபாய், அநாத யகித்பா ஸஞ்சிதாநந்த புண்பாபாருப கர்மவேஷ்டிதராய், தத்தத் கர்மாதுகுண விவித விசித்ர தேவாதிருபதேஹவிஶேஷி ப்ரவிஷ்ட ராய், அவ்வோ தேஹங்களிலே அஹம்புத்திணையையும் தேஹாதுபங்கிகளிலே மமதாபுத்திணையையும் பண்ணி தூர்வாஸாருசி விவசராய், ஸ்வஸ்வகர்மாதுகுணஸாகதுக்கபரம்பரைகளை யதுபவிக்குமவர்கள்.

(சா) இனி, முக்தரென்கிறதாரை யென்னுமாகாங்கூபிலே யருவிசிசெய்கிறார்;

(முக்தரென்கிறது - ஸம்லாரஸம்பந்த மற்றவர்களை) என்று; அவர்களாகிறார்—அநாதிகர்ம ப்ரவாஹ ப்ரயுக்தமான ஸம்லாரஸம் பந்தம் நடவாநிற்கசெய்தே, மோக்கருசிக்கு ப்ரதிபந்தகமான கர்ம விஶேஷங்கும், அநுபவத்தாலே யாதல், ஸாமாந்யேநவநுஷ்டிக்கும் ப்ராயஸ்சித்த கர்மங்களாலே யாதல், அநபிஸம்ஹிதபலமாய் அத்யுந்தமான ப்ராமாதிக புண்யங்களாலேயாதல்கூபித்து, அதடி யாக ஜாயமாநதசையில் பகவத்கடாக்கத்தா ஊண்டான ஸத்தவோத்ரேகத்தாலே மோக்கருசிபிறந்து, ஸத்குருஸ்மாஸ்ரயண ஸம்பராப்த வேதாந்தவேத்ய பரப்ரஹமஜ்ஞாநாய், தக்ப்ராப்திருப மோக்க வித்தயர்த்தமாக, ஸ்வவர்ண ஸ்வாஸ்ரமோகிதமான கர்மங்களை பலஸங்க கர்த்தருந்வத்பாக பூர்வகமாக வநுஷ்டித்து (கந்த) “யமீட்டன வாவிவநாதி” என்றும் (கந்த) “கஷ்டாயெ கீட்சிவிட வெகுததொஜீாநம் வுவத்தீதெ” என்றும் சொல்லுகிறோமே, அந்த ஸத்கர்மாதுஷ்டாநத்தாலேஜ்ஞா னேத்பத்தி விரோதி ப்ராசிங்கர்மம் கூழித்தவாழே அந்தசரணம்

(சு. நித்யரேஞ்சிறது-ஒருநாளும் ஸ்ம்ஸியாத ஶேஷஶேஷாஸ் நாதிகளை.

நிர்மலமாய், பகவதீகாவலம்பியான ஸம்யக்ஞாநமுதித்து, அநந்தரம், (கந-அ) “ஐநாநார வாஹவெ ஷ-ஏ- தவொஜாந வாஹ பினி : நாராணாங் கீணவாவாநாங் கூடெஷங்கில் புஜா யதெ” என்கிறபடியே, இப்படி பழையார ஜம்ஸாத்பமான கந்மஜ்ஞாநங்களாலே பிறந்த தைலதாராவதவிச்சிங்க ஸ்ம்ருதிலங்தாங் ரூப பக்திமூலமாகவரும் பகவத்பரஸாதத்தாலேயாதல், அன்றிக்கே தன்னுடைய நிர்லேதுகவிலைஊர்த்தவிஶேஷஷத்தாலே யாத்ருச்சி காதி ஸாக்ருத பரம்பரைகளைக் கல்பித்து, அதடியாக விஶேஷஷக்டா குத்தைத்ப்பண்ணி, அநந்தரம் அத்வேஷத்தைஜநிப்பித்து, ஆசிமுக பத்தை யுண்டாக்கி ஸாத்விக ஸம்பாதினாத்தை விளைத்து, அவ்வழி யாலே ஸதாசார்ய ஸமாஸ்ரயணத்திலேமுட்டி, ததுபதேஸமுகேந தக்லஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்தல், தன்னுடைய விஶேஷஷக்டாகுங் தன்னுடே தக்லஜ்ஞாநத்தைப்பிறப்பித்தல்செய்து, மஹாவிஶ்வாஸ பூர்வகமாகத் தன்திருவடிகளே உபாயமென்று நிற்கும்படிப்பன்னும் பகவதாகஸ்மிக்க்ருபையாலே உபாயாந்தரவிஶயத்தில் பிறந்த தஞ்ச கரத்வாதி புத்திமூலமாக வரும் ப்ரபதஞமூலமான பகவத்பரஸாதத் தாலேயாதல், ஸம்ஸாரிக ஸகலதுரிதங்களும் கழிந்து ஆகிரப்புத் ஸ்வரூபராய் பகவதநுபவ கைங்கரையைக் போகரானவர்கள்.

அவிஶேஷேண, “முக்தரென்கிறது - ஸம்ஸாஸம்பந்தமற்ற வர்களை” என்கையாலே பகவதநுபவத்தில் ருசிபின்றிக்கே, தத் ஸமாஸ்ரயணத்தைப்பண்ணி ஸம்ஸாரநிவ்ருத்தைய யுண்டாக்கிக் கொண்டு தேஸவிஶேஷஷத்திலேபோய் ஸ்வஸ்வரூபாநுபவம்பண்ணி யிருக்கும் கேவலரையும் சொல்லிற்றுயிற்று.

(சு) இனி, நித்யரென்கிற தாரையென்னும் ஆகாங்க்ஷையிலே யருளிக்கெய்க்கூர்;

(நித்யரென்கிறது - ஒருநாளும் ஸம்ஸியாத ஶேஷஶேஷா ஸாதிகளை) என்று, ஒருநாளும் ஸம்ஸியாத வென்கையாலே - முக்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது; நிவ்ருத்த ஸம்ஸாரியே! அவர்கள்; இவர்கள் அஸ்த்ரஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரியே! (கந-க) “கஹநுத

வைக்காவஸ்பா ஹூ-நாயவு ஹூவுங்கா” என்றுரிமே ! பட்டர் ; (கஷம்) “நிதெரூநிதெரூநாடு” என்றும், (குறி) “ஜாஜி எஶா வஜாவீஸாநிஸா” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஆத்மஸ்வரூபம் நித்யமாயிருக்க ; (கஷக) “கவுசதெவ” என்பது, (கஷக) “வங்க செந்து” என்பதாகிறது பகவத்விஷயங்ஞான ராஹித்ய ஸாஹித்யங்களாலேவிரே ; ஆகையால் இவர்களை நித்யரென்கிறதும், பகவத் ஜஞாநத்துக் கொருநானும் ஸங்கோச மில்லாமையாலே யென்று கொள்ளவேணும். இந்த வைபவத்தைப்பற்றவிரே ! (கஷஉ) “யது பட்டுரவாய்பா ஹூக்கிரிவா” என்றும், (கஷஞ்) “யதுக்கிழி யங்கு யங்காயெவாராணா” என்றும் ஸ்ரூதி இவர்களை ஸ்ரூதி கிக்கிறது. பாஷ்யகாரரும் இவர்களுடைய வைபவத்தை, (கஷக) “ஹாந்தாந்தாவாதி” இத்யாதியாலே, முந்தயத்திலே பரக்கவரு ஸிச்செய்தார்.

ஆகைபாலே, “ஒருநானும் ஸம்ஸ்ரியாத” என்றபோதே, இவர்களுடைய வைபவமெல்லாம் சொல்லிற்றுயிற்று.

அஸேஷி ஸேஷல்ருத்தியிலும் அந்திதனுய, கைக்கர்ப்பரர்க் கேல்லாம் படிமாவாயிருக்கையாலே, திருவநந்தாழ்வாளை ஸேஷி னென்கிறது. (கஷநு) “நிவாவு ஸய்பாவந வாதி-காஸ்சா கொவயாந வஷ்டாதவவாரணாதினி ; ஸார்ரீரெல்லெடி ஹூவ பொடி தாங் ஏதெடுப்பொலிதங் பொதுத்தீரிதெஜரெஙி” என்றுரிமே ! ஆளவந்தாரு மருளிச்செய்தது.

மற்றுள்ள ததியரைப்போலே அதியமாயிராதே, ஸர்வேப்பவ ரன் அமுதுசெய்த ஸேஷமொழிய வழுதுசெய்யாத நியமத்தைப் பற்ற, ஸேஷஸ்ரங்கிரன்று-ஸேநமுதவியாரை நிருபிக்கிறது. (கஷக) “குதியபலாதொஜி தெசஷ்டவொஜி நா” என்றுரிமே ! ஆளவந்தாரும் ; (கஷஞ்) “வநாலிடநாயவஸு” வை-வை-ந்தாவஸுவெவை ஹாக் பலிஷாஸுய வெவந்துவாத்தி” என்று, ஆழ்வானு மரு ஸிச்செய்தார்.

ஆகிஶப்பத்தாலே - (கஷம்) “பொதுத்தெஷ்டாஸந மா-ஷ ஸ்ரீ-ஷ-வ நாநாவியாநந வரிஜந வரிவாரிகா வரிவாரித

(ஈ) ஜலத்துக்கு அக்னி ஸம்ஸ்ருஷ்டஸ்த்தாலீ ஸம்ஸர்க்கத்தாலே ஒளங்கண்ய ஶப்தாதிக ஞன்டாகிறுப்போலே, ஆத்மா வுக்கும் அசித்ஸம்பந்தத்தாலே அவித்யா கர்ம வாஸநா ரூசிக ஞன்டாகிறன.

“உரணப்பழை” என்கிறபடியே, பகவத் கைங்கரையைக போகராயி ரூந்துள்ள வைகநேதெயப்ரமுகரான நித்யவித்தரை யெல்லாம் சொல் அடிக்கிறது.

(ஈ) பூர்வோக்தமான ஸ்வரூப வைவலக்கண்பத்தை யுடைய ஆத்மாவுக்கு அவித்யாதி தோஷஸம்பந்தம் வந்தபடியென்? என்கிற சங்கைபிலே, ஸத்ருஷ்டாந்தமாக தத்தேஹுவையருளிச்செப்பிரூர்; ஜலத்துக்கு என்ற தொடங்கி.

அதாவது ஸ்வபாவதவ சிர்விகாரமாப் ஸீதளமாயிருக்கிற ஜலத்துக்கு, அக்னியோடே ஸம்ஸ்ருஷ்டையான ஸ்ததாவியோட்ட டை ஸம்ஸர்க்கத்தாலே ஒளங்கண்ய ஶப்தோத்ரேக ரூபங்களான விகாரங்க ஞன்டாகிறுப்போலே, ஸ்வதாஞ்ஞாநாந்தாமல ஸ்வரூப னா ஆத்மாவுக்கும் குணத்ரயாஸ்ரயாசித்ஸம்பந்தக்தாலே அவித்யாகர்ம வாஸநாருசிக ஞன்டாகிறனவன்கை.

இவருடைய திருத்தம்பியாரும், ஆசார்ய ஸ்ருதயத்திலே (கஹக) “கவிடாகாரண இநாநூற்றித்திருப்பு” என்ற அருளிச்செய்தாரிரே,

இப்படி, ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்திலே (உ) “நிவடாண ஈய வாவாய தோதாஜ்ஞாநமியொடியு: தீநிவாஜ்ஞாநமியோட்டான் வர்க்குதெ தெஜநாநாதந: । ஜமவாயாதிவெங்வாயுஷி ஸாமீ வாஜாதயாவியிஃபாபெபாரதீகாதிகாநு யதி-ாநு தத்தொராதி யாகிழ்செந! தயாதூ வூர்க்குதள வாஜாதங்காநாதி உ-அ வித: । ஹஜுதெ வர்க்குதாநுயதி-ாநநாதெஸபெலா வாய:” என்று சொல்லப்பட்டது-

அவித்னையாவது-அஜ்ஞாநம். அதுதான்-ஜ்ஞாநா நுதய, அந்தாஜ்ஞாந விபரீதஜ்ஞாந ரூபேண அநேகவிதமாயிருக்கும்.

ச. அசித்துகழிந்தவாறே அவித்யாதிகள் கழியுமென்பர்கள்.

கர்மமாவது-கரணத்ரயக்ருக்மாப், புண்யபாபாத்மகமான கிரியாவிஶேஷம். அதில், புண்யம் ஜிஹவிகாமுஷ்மிக நாளாவித போக ஸாதநதயர் பஹாவிதமாயிருக்கும்; பாபமும்-அக்ருத்யகரண க்ருத்யாகரண பகவதபசார பாகவதாபசாராஸ்திராபசார ரூபேன அங்கமாயிருக்கும்.

வாஸ்தோயாவது - முன்புசெய்துபோந்தவற்றிலே மீளவும் மூரைக்குறுப்பான ஸம்ஸாரம். இதுதான், ஹேதுபேதத்தாலே பஹாவிதமாயிருக்கும்.

ருசிபாவது - ரஸாந்தரத்தாலும் மீட்கவொண்ணுதபடி யொன்றிலேசெல்லுகிற விருப்பம். இதுவும், விஷபேதத்தாலே பஹாவிதமாயிருக்கும்.

அவித்யாகர்மவாஸநாருசிக ஞஞ்டாயிற்றின வென்னுதே, உண்டாகிறன வென்கையாலே - இவற்றிலுடைய ப்ரவாஹருபத் வம் சொல்லப்பட்டது,

ச. இப்படி, ஆத்மாவுக்கு வந்தேறியான அவித்யாதிகள் தானே எவ்வள்ளத்தையிலே கழிவது? என்னு மாகாங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார்;

(அசித்துகழிந்தவாறே அவித்யாதிகள் கழியுமென்பர்கள்) என்று. அதாவது-காரணாவிவருத்யா கார்யகிவருத்தியாகையாலே, அசித்ஸம்பந்த நிபந்தநமாக வந்த விவையும், தத்ஸம்பந்தம் கழிந்த வாறே கழியுமென்று தத்வவித்துக்கள் சொல்லுவர்க வென்றபடி.

“ஏன்பர்கள்” என்ற வித்தை பரமதமாக்கி, * மயர்வறமதிக்கல மருளாப்பெற்றவர்களுக்கு பகவதப்ரஸாதவிஶேஷத்தாலே, அசித்துகழியும்முன்னே அவித்யாதிகள் கழியக்காண்கையாலே அந்த நியமில்லையென்று இவர்க்குக்கருத்து என்று சொல்லுவாரு முன்னு. அது முக்யமன்ற; அவர்கள் திருமேனியோடே யிருக்கக் கூடுதே, புரமபக்தி பர்யந்தமாகப் பிறந்ததேயாகிலும் (கநு10) “வினைப்பட லம் விள்ளாவித்துவன்னை மெய்யுற்றாலுள்ளவுகளவும் யானு முளனுவனென்கொலோ” என்கையாலே; (கநு10) “வெவ-10

நீ. அது தேஹபேதத்தாலே யென்னில்.

நூ. ஸௌபரிசீரத்திலு மதுகாணவேணும்.

நூ. ஒருவன் ஸம்ஸரிக்கையும், ஒருவன் முக்தனைகையும், ஒருவன் சீஷ்யனைகையும், ஒருவன் ஆசார்யனைகையும் கூடாது

ஸாகோத்தரனு யிருக்கிறகாலத்திலே வேற்றியாருவன் (கக்ஸ) “ஸஹங்காங்கிலே” என்று, துங்கோத்தரனுயிருக்கிற விந்த ஸாகதுங்க கவ்யவஸ்த்தை கூடாகென்கூ; ஸாகதுங்ககளிரண்டும் ஏகாப்ரயக்தமாகில் உபயப்பதினாக்காமும் ஒருவனுக்கே யுண்டாகவேணு மிரே; ஆகையால், ஸாகதுங்ககள் நியதங்களாகையாலே, ஆதம் பேதமுண்டாகவேணு மென்று கருத்து.

நீ. அந்த ஸாகதுங்கவஸ்த்தைக்கு ஹேது, தேஹபேத மென்கிறவர்களுக்குமைய யறுவதிக்கிறார்;

(அது தேஹபேதத்தாலே யென்னில்) என்று.

நூ. அதுக்கு அறுபபத்தி சொல்லுகிறார்;

(ஸௌபரிசீரத்திலும் அது காணவேணும்) என்று. அதாவது-தேஹபேதம் ஸாகதுங்கியமத்துக்கு ஹேதுவாகில், அநேக தேஹபரிக்ரஹம்பண்ணின ஸௌபரிசீரத்திலும் அந்த நியமம் காணவேணுவதிமென்கை.

தேஹபேதம் ஸாகதுங்கியமத்துக்கு ஹேதுவன்றுகில், ஆங்மாந்தராநுபவத்தை, இஜஜங்மத்திலே ஸ்மரிக்க வேண்டாவோ! என்னில்; ஸ்மரியாதொழிகிறது ஸம்ஸ்காரத்திலுடைய அதுபவத்தாலேயாதல், நாசாத்தாலேயாதல் சாரீராந்தரத்தில் ஸாகதுங்க ஸ்மருத்பாதிகளின்றிக்கே பொழிகிறதும் இரண்டத்தொன்றுலே யென்னில், ஒருசாரீரம்தன்னிலும் ஸ்மருத்கூடாதொழியவேணும். ஆகையால், ஸாகதுங்கநியமத்துக்கு ஹேது-தேஹபேத மென்னவொன்றுது.

நூ. அப்படி, ஸாகதுங்க வ்யவஸ்த்தாநுபபத்தியே யன்று. சகாத்மா வென்னும்பகுத்தில் பத்தமுக்த வ்யவஸ்த்தாநுபபத்தியும் ஶரிஷ்யாசார்ய வ்யவஸ்த்தாநுபபத்தியும் உண்டென்கிறார் மேலீ;

ஞ. விஷமஸ்ருஷ்டியுங்கூடாது.

ஞ. ஆத்மபேதம் சொல்லுகிற ஸ்ருதியோடும் விரோதிக்கும்.

(ஒருவன்ஸம்ஸிக்கையும்) என்றுதொடக்கி. அதாவது-ஏகாத்மாவாகில், (கசக) “க்ரெகஜநூ லாஹுவீ” உலங்லாாவாவாவல்வீங்கு : சொஹஸ்ரீ 10 பூயாதொவெள வாஸநாரெணாக்காணிதா : ” எனக்கிறபடியே ஒருவன் ஸம்ஸிக்கையும், (காட) “ஸாதோ-ஈகா வா-இதிவொ-க்கீ” எனக்கிறபடியே ஒருவன் முக்தனுகையும், (காந) “த-ஶிஜ்ஞா-நாய-10 ஸமா-ஈவா-வி” மறைக்க, ஸசிதாணி-ஸ்ரீ ரதி யங் வூ-ஹநிட்டி, த-பெவெவலி அா-நா-வலைநாய ஸலகி-கு ஶாக்தி-தாய-ஸா-நிதாய பெநா-க்கா-ரா-நா-நிதி-வெநி ஸத-நு-பெ-ரா-வா-வதா-ம் த-கு-தொ-லு-ஹி-நா-பூ-” எனக்கிறபடியே, ஒருவன் ஸிஷ்யஞ்வந்து உபவைத்திபண்ண ஒருவன் ஆசார்யஞ்சிருந்து அவனுக்குப்பதேஶிக்கையுங் கூடாதென்கை.

(நூ) இன்னமுமோதுபபத்தி சொல்லுகிறோர்; (விஷமஸ்ருஷ்டியுங்கூடாது) என்று. அதாவது-ஏகாத்மாவாகில் தேவதிர்யகாதி ரூபேண, சில ஸ-கோத்தரமாகவும், சில த-கோத்தரமாகவும், சில ஸாகதுகம்பரமாகவும், இப்படி லோகத்தில் பதார்த்தங்களை விஷமமாக ஸர்வேப்பவரன் ஸ்ருஷ்டிக்கூடாதென்கை. ஜீவபேதமும், கர்மதாரதம்யமுமிரே! விஷமஸ்ருஷ்டிக்குஹேது.

(நூ) இப்படி, யுக்தியாலே அநேகவிரோதங்களை தர்சிப்பித்தார் கீழ்; இவ்வளவேயன்று, இப்பகுத்துக்குப்பருகிவிரோதமும் முன்னடைங்கிறோர்; (ஆத்மபேதம் சொல்லுகிற ஸ்ருதியோடும் விரோதிக்கும்) என்று. அதாவது-ஏகாத்மா வெனக்கிறபகும், (கார) “நிதெந்தநூதாநாம் செய்தநாநா சீகோவை-ஹ-நா-நா-பொயா வித்யா-திகா-நா” என்று, ஆத்மபேதத்தைச் சொல்லுகிற ஸ்ருதிக்கும் சேராதென்றபடி. இந்த ஸ்ருதி ஆத்ம

(நீ.) முருதி, ஒளபாதிகபேதத்தைச் சொல்லுகிற , தென்ன வோண்டுது.

(நீ.) மோகந்தசையிலும் பேதமுண்டாகையாலே.

(நீ.) அப்போது தேவமநுஷ்யாதிபேதமும், காமக்ரோதாதிபேத மும் கழிந்து, ஆத்மாக்கள் ஸ்வரூபம் அத்யந்தம் ஸம மாய், ஒருபடியாலும் பேதம் சொல்லவோண்டுதபடி யிருந்ததேயாகிலும்.

பேதத்தைச் சொல்லுகிறதென்னில; (அர்) “வொதா வொதா ஏறுடு” என்றும், (சுமி) “வர்யா சா நடு” என்றும், (நீ.) “ஜிது ஜிதுள் பாவஜா வீஸாந்ஶாஸ்” என்றும், (கக்ஷ) “க்ரெநுாந்ர சூதா விஜிதாந்தியி” என்றும், ஓவைகதவ பரதிபாதிகைகளான அநேகர்ச்சுருதிக்ளோடும் விரோதிக்கரும். ஆகையால், இது ஒளபாதி கபேதத்தைச் சொல்லுகிற கென்றிரே! அவர்கள் சொல்லுவது.

(நீ.) அத்கை நினேதிக்கிறார்,(பசுருகி,ஒளபாதிகபேதத்தைச் சொல்லுகிற தென்னவொண்டுது) என்று. ஒளபாதிகபேதமா வது - தேவமநுஷ்யாதிபேதமும், காமக்ரோதாதிபேதமும்.

(நீ.) ஒளபாதிகபேதமென்ன வொண்டுமைக்கு ஹேதுவை யருளிச்செய்கிறார்; (மோகந்தசையிலும் பேத முண்டாகையாலே) என்று. அதாவது - (கக்ஞி) “வாஷாபைஶுஞி” (கக்ஞி) “இதி மாயிடுஶாமதா” (கக்ஞி) “இங்காநாம வாரீமதி”(கக்ஞி) “வாய்பாணி வை திவஞாபை” (கக்ஞி) “யாநிதூதி விராஜ செந் இங்கா வாவாரை-நுகெநாம்” என்று, மோகந்தசையிலும் ஆதமபேதத்தை ஸ்ருதிஸ்மருதிகள் சொல்லுகையாலே அப்படி சொல்லவொண்டுதென்கை.

மோகந்தசையாவது - ஸர்வோபாதிவிசிரமுக்ததசையிலிரு. அந்தத்தசையிலும் ஆத்மபேதம் ஸ்ருதி விததமாகையாலே, (கசரி) “நிதூாநிதூநாடு” எனக்கிற ஸ்ருதியும் ஆத்மபேதத்தைச் சொல்லுகிறதென்றதாயிற்று.

(நீ.) ஆனால், ஆத்மபேதப்ரதிபத்திக்குஹேதுவாய், ஒளபாதிகமாயிருந்துள்ள தேவமநுஷ்யாதிபேதமும், காமக்ரோதாதி யேத,

(ஒ). பரிமாணமும், எடையும், ஆகாரமும் மோத்திருக்கிற போற்குடங்கள், ரதங்கள், வீலிகள் தோடக்கமானவற்றுக்கு பேதமுண்டாகிறபோலே ஸ்வரூபபேதமும் வித்தும்.

(க). ஆகையா லாத்மபேதம் கோளாவேணும்.

மும்கழிந்து ஆதமாச்கஞ்சையாஸ்வரூபம் அதயந்தமஸமாய, ஒரு பரகாரத்தாலும் பேகதநதத்தாக யோகயதை யில்லாதபடி யிதீற! மோக்தசையிருப்பது; அவகிடத்தில், ஆகமபேதம் விதிக்கிறபடி யெங்கனே? என்ஜிற வாதிபராந்ததையறுவகிக்கிறார்; (அபபோது) என்று தொடக்கி - (ஒருபடியாலும் பேதம் சொல்லவாண்ணுக்கபடி யிருந்ததேயாகிலும்) என்று.

(ஒ). தருஷ்டாந்தமுகேந பேதத்தை ஸாதிக்கிறார்; (பி மாணமும்) என்று தொடக்கி அகாவது - அளவும், தூக்கமும், வடிவும் ஒத்திருக்கிற பொறுத்தங்கள், ரதங்கள், வீலிகள் முதலான பதாத்தக்கஞ்சக்குது பேதமாயிருப்பதொரு வகையில்லையோயாகிலும் அதிலே நாநாத்வம் காண்கிறுப்போலே, ஒருபடியாலும் பேதம் சொல்லவாண்ணுதபடி ஏகாகாரான மூக்தாத்மாக்கஞ்சக்கும் ஸ்வரூபபேதம் விதிக்குமென்றபடி.

(க). கீழ்ச் சொன்னவற்றையெல்லாம்* அதுபாவித்துக்கொண்டு, “ஆகையால் ஆதமபேதம்கொள்வேணும்” என்று நிகழிக்கிறார்.

ஆக, கீழ்ச்செய்தகாயிற்று - கிளர் ஆதமபேதமில்லை, ஏகாதமாவே யுள்ளதென்றார்கள் என்றுதொடக்கி இவவளவாக, முன்பு தாமருளிச்செய்த ஜீவாந்த்யப்ரதிபடமான ஏகாத்மவாதத்தை உத்தேஷித்து, யுக்தியாலும், ஶாஸ்ரத்தாலும் பற்றாமுகமாக வததை தூஷித்து, ஆத்மபேதத்தை ஸாதித்தாராயிற்று. கீழே, ஆதமஸ்வரூபங்களைத்தை விஸ்தரேண வருளிச்செய்தார். அதில், அசித்தில்கூணத்வம், அஜடதவம், ஆந்தக்ஞபத்வம், அவியுக்தத்வம், அசிந்த்யத்வம், சிரவயவத்வம், சிரவிகாரத்வம்,

(க) இப்போ திவர்களுக்கு லக்ஷணம், பேஷத்வத்தோடே கூடின ஜ்ஞாத்ருதவம்.

(கு) இவர்களுடைய ஜ்ஞாநதான் ஸ்வரூபம்போலே நித்ய த்ரவ்யமாய், அஜடமாய், ஆங்தரூபமாயிருக்கும்.

(கா) ஆனால், ஜ்ஞாநத்துக்கும் ஸ்வரூபத்துக்கும் வாசி என்! என்னில்;

ஜ்ஞாநப்ரயத்வமாகிற விவை ஜீவேப்பவர ஸாதாரணம். நியாம்யத் வாதிகள் மூன்றும் சிதசிதலாதாரணம். நித்யத்வம் தத்வத்ரய ஸாதாரணம். அ எனுத வழும அசித்பரமா ஜூலீவஸாதாரணம். இவை யித்தனையும் சேரக்கூடி, ஆதமஸ்வரூபததுக்கு அசித்பீப்வா வ்பாவ்ருத்தியை வித்திப்பீக்கையாலே, இவற்றைவகுணமென்னக் குறையில்லை.

(க) அப்படி யன்றிக்கே, ஸாக்ரஹமாக வொருலகுணம் அரு னிச்செய்கிறார், (இப்போது இவர்களுக்கு லக்ஷணம், பேஷத்வத் தோடே கூடின ஜ்ஞாத்ருதவம்) என்ற. இவர்களென்கிறது-த்ரிவி தசேதநரையும். லக்ஷணமாவது - அஸாதாரணதர்மமிழே. ஆகை யால், பேஷத்வமாதரத்தைச் சொல்லில் அசித்வயாவ்ருத்தி வித்தி யாமமயாலும், ஜ்ஞாத்ருதவமாதரத்தைச் சொல்லில் ஈப்பவரவ்யா வ்ருத்தி வித்தியாமமயாலும், பேஷத்வேவைச் சி ஜ்ஞாத்ருதவமே லக்ஷணமென்கிறார்.

(கு) இப்படி, ஜ்ஞாதாவன ஆத்மாவினுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கும் ஸ்வரூபத்துக்குமுன்டான ஸாதர்ம்ய வைதர்ம்யக்களைய யரு னிச்செப்பிரூர் மேல்; (இவர்களுடைய ஜ்ஞாநதான்) என்று நிதாட்கி. (ஸ்வரூபம்போலே சித்யத்ரவ்யமாய், அஜடமாய், ஆங்தரூபமாயிருக்கும்) இத்தால்-நித்யத்வத்ரவ்யத்வ அஜடத்வ ஆங்தரூபத்வங்கள், ஸ்வரூபத்தோபாதி ஜ்ஞாநத்துக்கு முன்னிடன்றபடி.

(கா) நித்யத்வாதிகளை யுபபாதித்து வைதர்ம்யத்தைக்கொள்ள நிமளில் அதேக்கர்ந்த வ்யவஹிதமாமென்று நினைத்து, ஸாதர்ம்யங்கு சொன்ன வந்தரம், வைதர்ம்யத்தையும் சொல்லுவதாக தழை ஜிஜ்ஞாஸை ப்ரச்நத்தை யதுவதிக்கிறார்; (ஆனால், ஜ்ஞாநத்துக்கும் ஸ்வரூபத்துக்கும் வாசி யென்? என்னில்) என்று,

கா. ஸ்வரூபம் - தர்மியாய், ஸங்கோச விகாஸங்களுக் கயேக்யமாய், தன்னை யோழிந்தவற்றை ப்ரகாஶிப்பியாமலே தனக்குத் தான் ப்ரகாஶிக்கக் கடவுதாய், அனுவாயிருக்கும். ஜ்ஞாங்கம்-தர்மாய், ஸங்கோச விகாஸங்களுக்கு யோக்யமாய், தன்னை யோழிந்தவற்றை ப்ரகாஶிப்பிக்கக்கடவுதாய், தனக்குத்தான் ப்ரகாஶியாதே ஆத்மாவுக்கு ப்ரகாஶிக்கக் கடவுதாய், விபுவாயிருக்கும்.

காநி. அதில்; சிலருடையஜ்ஞாங்ம் எப்போதும் விபுவாயிருக்கும்; சிலருடையஜ்ஞாங்ம் எப்போதும் அவிபுவாயிருக்கும்; சிலருடைய ஜ்ஞாங்ம் ஒருகால் விபுவாய ஒருகால் அவிபுவாயிருக்கும்.

(கா) வைதர்ம்யந்தன்னை யருளிச்செய்கிறூர்; (ஸ்வரூபம் தர்மியாய) என்றுதொடக்கி. அதாவது-தர்மிதவம், ஸங்கோச விகாஸாயோகயதவம், ஸ்வவ்யதிரிக்தார்த்தா ப்ரகாஶகத்வம், ஸ்வஸ்மை ஸ்வயம்ப்ரகாஶத்வம், அனுத்வம, இவைவஸ்வரூபததுக்குவிஶேஷம்.

தர்மதவம், ஸங்கோச விகாஸயோகயத்வம், ஸ்வவ்யதிரிக்தார்த்த ப்ரகாஶகத்வம், ஸ்வஸ்மை ஸ்வயம்ப்ரகாஶரஹி தத்வம், ஸ்வாஸ்ரயஸ்ய ஸ்வப்ரகாஶகத்வம், விபுத்வம், இவை ஜ்ஞாநத்துக்கு விஶேஷமென்றபடி. (விபுவாயிருக்கும்) என்ற-ஜ்ஞாநத்திலுடைய ஸ்வாபாவிகவேஷத்தை யருளிச்செய்தாரித்தீனியிரே.

(காநி) ஸகல சேதங்குடைய ஜ்ஞாங்மும் இப்படி யிராதொழி வாணன்? என்கிற சங்கையிலே ஸககோசா ஸககோச நிபந்தநமான தாரதம்யத்தை யருளிச்செய்கிறா, (அதில் சிலருடையஜ்ஞாங்ம்) என்று தொடக்கி.

அதாவது (கள0) “ஆயர்வறு மமர்கள்” என்கிறபடியே பகவத்ஜ்ஞாநத்துக்கொருளானும் ஸககோச மின்றிக்கே தத் ஸ்வரூபகுண, விபூதிகளை ஸதாநுபவமயன் ஒனுசிறித்யஸ-அரிகஞ்சைய ஜ்ஞாங்மும், எப்போதும் விபுவாயிருக்கும். * பொயங்கின்ற ஜ்ஞாங்மும் சிபால்லாவாழுக்குமுக்குடம்புமாயிருக்கிற பத்தஞ்சையஜ்ஞா

(கூ) ஜினால்மீ நித்யமாகில் “எனக்கு ஜினாநம் பிறந்தது,” “ஈரித் தது” என்கிறபடி யேன்? - என்னில்;

(கௌ) இந்தியத்வாரா ப்ரஸரித்து, விஷயங்களை க்ரஹிப்பது மீண்டும் தாகையாலே, அப்படிச்சோல்லக் குறையில்லை.

(கூ) கர்மாத்துக்குணமாகவே கோசவிகாஸங்களோடே கூடிக்கொண்டு எப்போதும், அவிபுவாயிருக்கும். (கங்க) “கரைகண்டோர்” என்கிறபடியே, பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே ஸம்மாரஸாகாத்தைக்கடந்து அக்கரைப்பட்ட முக்தருடையஜினாநம், பூர்வாவஸ்த்தையில் அவி புவாய், உத்தராவஸ்த்தையில் (கங்க) “வைவட்டம் வெஸ்ரு வெஸ்ருதி” என்கிறபடியே, விபுவாயிருக்குமென்றை.

(கூ) இனிமேல், ஜினாநத்துக்குச்சொன்ன நித்யத்வாதிகளை உபாதிக்கிறார்; அதில் ப்ரதமத்திலே, “எனக்கிப்போது ஜினாநம் பிறந்தது, எனக்கிப்போது ஜினாநம் நாசித்தது” என்று, உத்பத்தி விகாஸாவத்தாகச் சொல்லப்படுகிற ஜினாநத்துக்கு நித்யத்வம் கூடும் படி யென்னே? என்கிற ஶாங்கையைப் பரிஹரிக்கைக்காக தண்ணிஜ் னாஸாப்ரபநத்தை யநுவதிக்கிறார், (ஜினாநம் நித்யமாகில் “எனக்கு ஜினாநம் பிறந்தது நாசித்தது என்கிறபடி யென்னென்னில்) என்று-

(கௌ) அதுக்கு உத்தரமருளிச்செய்கிறார்; (இந்தியத்வாரா ப்ரஸரித்து விஷயங்களை க்ரஹிப்பது மீண்டும் தூகையாலே அப்படி சொல்லக் குறையில்லை) என்று. அதாவது - (கங்க) “வைவட்டம் வெஸ்ரு வெஸ்ருதி” (கூ) “வெஷாநஞ்சாயகமுடைது” என்று, முக்ததசையில் ஸர்வவிஷயமாகச் சொல்லுகையாலே ஸர்வததையும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கைக்கு ஸோக்யமா யிருக்க்க்செய்தேயும், (கங்க) “யயாகூதுஜிஞ் சங்கிலா வெவ்விதா நாய்வுவெவ்வா” என்கிறபடியே, காமத்தாலே ஸங்குசிதமாய், (கங்க) “தயாதிரோஹித்கூறு ஸதிக் ரெக்குது ஜிஞ்சுஷங் ஜிஞ்சுதா! வைவட்டமுடைத்தா ஹாவா தாரத்தெழுந்வதத்தெது! கூபூணித்தாவூவா ஹாவரெஷாதததொயிகா” என்கிறபடியே, கர்மாத்துக்குணமான தாரதம்புத்தை யுடைத்தாந்து

(கூடு) இது தான் ஏகமா யிருக்கச்செய்தே நானாவாய்த் தோற்று கிறது. ப்ரஸரணபேதத்தாலே.

கொண்டு, (கன்னு) “ உநி யாணா ஹி ஸவை-தூங் யதிர்க்குக் கூாதீதி யடி ! தெநாவங்கூாதி புஜிகூ கூதெதி வாாலி வொக்கடி ” என்கிறபடியே, இந்தியத்வாரா புறப்பட்டு விடியீக்களீருப்பது மீனுவதாக்கமாலே, தாத்ருமான சிகாஸத்தாலும் ஸுக்கோசத்தாலும் வந்த ப்ரகாஸாப்ரஸாஸங்களைக் கொண்டு, பிறந்தது நாசித்தது என்னக்குறையில்லை என்கை.

(கூடு) இப்படி, இந்தியத்வாரா ப்ரஸரிக்கிற ஜஞாங்கம் ஏகமா யிருக்கச்செய்தே, விடியகரஹனவேளையில் ப்ரகாஸரிக்கும்போது தஃபாந ஸ்ரவணஞ்சி ஸமஜஞாபேதத்தை யுடைத்தாய்க்கொண்டு, அநேகத்வேங ப்ரகாஸிக்கறபடி யெங்கனே? என்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறா; (இதுதான் ஏசமாயிருக்கச்செய்தே நானாவாய்த் தோற்றுகிறது, ப்ரஸரணபேதத்தாலே) என்று. அதாவது-ஏகமுக மாக ப்ரஸரிக்கை 'யன்றிக்கே, கஷ்டப்ரோத்ராத யநேகேந்தியத்வாரா ப்ரஸரித்து, ரூபஸப்தாத் யநேகவிடிபங்களை க்ரஹிக்கிற விதுக்கு தஃபாந ஸ்ரவணஞ்சி ஸமஜஞாபேதேந தேர்றுகிற நானாத வம்-ப்ரஸரணபேத நிபந்தநமென்கை. இத்தால் - நித்யமான ஜஞாநத்துக்கு உத்பத்திகிளார வயவறூரேஹது விண்ணதென்று சொன்ன வந்தரத்திலே, ப்ராஸங்கிமாக அதினுடைய நானாத வேந ப்ரகாஸாநஹதுவும் சொல்லப்பட்டதாயிற்று.

ஆத்மாவினுடைய தர்மபூதஜஞாந நித்யத்வம், (கன்கை) “ ந ஹிவிஜிகூத-வி-ஜிகூதெத வி-பூரிமாவொ விழுதெத, நஹிழுதெத வி-பூரிமாவொவிழுதெத ” (கன்கை) “ ஜிகூநா ரெவாநா செலிஶூய-ந யசி-நா தீந-நெஜீஸாந சுதீதொ ஸ்பூதீஸ்துதவூந நிதாபீதெத ஆத-நாவீயடி ! யரயாதவாந, கார்ணா தியதெத ந ஜாரீநாடி ! வாதெவந்தீயதெத வருதி சீவுதி ஸவுல்லவுதி காத்தி ! தயாதெஹயந-நண்டுபாங்கா ஒவவொஸாந, பெயாதுகாங்கா ! புகாஸதெந-நஜந-நாதெந நிதாவாதாதுதெந வீதெத ! (என்று) ப்ரகுதி ஸ்மருத்பாதிகளில் சொல்லப்பட்டதிலே.

கூகு, தறவ்யமானபடி யென்னேன்னில்;

எ. க்ரியாகுணங்களுக் காஸ்ரயமாய், அஜடமா யிருக்கை யாலே தறவ்யமாகக்கடவது.

(கூகு) இப்படி யிருந்துள்ள ஜ்ஞாநசித்யத்வத்தை யருளிச்சிச் ப்ரதாராய் நின்றார் கீழ்; இனி. இதினுடைய த்ரவ்யத்வத்தை உபபா திப்பதாக தஜஜிஜ்ஞாஸூப்பர்ந்ததை யநுவதிக்கிறோ? (த்ரவ்யமான படி யென்? என்னில்?) என்று.

(எ.0) தத்தேஹதுக்களை யருளிச்செய்து த்ரவ்யத்வத்தை ஸாதி க்கிறோ? (க்ரியாகுணங்களுக்கு ஆஸ்ரயமாய் அஜடமாயிருக்கை யாலே த்ரவ்ய மாகக்கடவது) என்று. க்ரியையாவது - ஸங்கோசவிதாஸங்கள். குணமாவது - ஸம்யோகவியோகங்கள். அஜடத்வமாவது - ஸ்வயம்ப்ரகாஸத்வம். (களதி) “கிரியா ஸு யொ ஆருவுடி, ம-ஈணாஸு யொ ஆருவுடி” என்று, த்ரவ்யல் கூணம் சொல்லப்படுகையாலே, க்ரியாப்ரயத்வமும் குணப்ரயத்வமும் ஓராண்டே த்ரவ்யத்வஸாதகம். இவற்றேடு அஜடத்வத்தையும் சொல்லுகையாலே அதுவும் த்ரவ்யத்வஸாதக மென்று இவர்க்குக்கருத்து. எங்குனே? என்னில்; ஐடவஸ்துக்களிலே த்ரவ்யாத்ரவ்யங்க விரண்டு முண்டு; அஜடவஸ்துக்களிலே அத்ரவ்யமாயிருப்ப தொன்றில்லையிரே. ஆகையால்-“ஜ்ஞாநம், த்ரவ்யம், அஜடத்வத், யதஜடம், தத்தரவ்யம், யதாஆத்மாதி” என்று அஜடத்வங் தன்னிக்கொண்டே த்ரவ்யத்வம் ஸாதிக்கலாயிரே. ஆகையிரே! “இதுதான் அஜடமுமாய், ஸங்கோசவிதாஸங்களுக்கும் ஸம்யோக வியோகாதிகளுக்கும் ஆஸ்ரயமுமாயிருக்கை யாலேத்ரவ்யம்” என்று, தத்வஸேகரத்திலும் இவருளிச்செய்தது. இப்படி த்ரவ்யமாயிருக்குமாகில், இதுக்கு ஆத்மகுணத்வம் கூடும்படி என்ன? என்னில்; நித்யத்காப்ரயத்வத்தாலே கூடும். (களகு) “குரு யாதநுதெதா வடுதெத் ராஸு பெண வஸித்து யாகச! ஆருவுக்குமூல ம-ஈணக்குமூல ஜ்ஞாநமெலெவுவொவபவாது தெ” என்றிரே! ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தது. ஆஸ்ரயாதந்து தோவ்ருத்தித்வம், க்ரியாப்ரயத்வங்கு சொன்னபோதே சொல்லிற் ருப்பிற்று. இதுதான் ஜ்ஞாநத்துக்கே யன்றிரே! தீபாதிதேஜ: ப்ரதர்

(ஏக). ஆஜடமாகில் ஸாஷாப்தி மூர்ச்சாதிகளில் தோற்றுவேண்டாவோ வேண்டில்;

(ஏல்). ப்ரஸரண மில்லாமையாலே தோன்றுது.

(எஞ்). ஆங்கத்துப்பமாகையாவது - ஜ்ஞாநம்ப்ரகாசி கும்போது அங்கூலமாயிருக்கை.

(எச்). விஷ்ணுஸ்த்ராதிகளைக் காட்டும்போது ப்ரதிகூலமா யிருக்கக்கூடி தேவூதம்ப்ரமாதிகள்.

தத்துவபைசுநங்கு பொக்குமிழே ஆகையால்; தாவ்யத்வ குணத் வக்களின்டும் ஜ்ஞாநத்துக்கு உபநந்தம்,

(ஏக) கீழ் ஜ்ஞாநத்துக்குத் தர்மருளிச்செய்த அஜடத்வ விஷ யமரன ஜீஜ்ஞாஸாப்ரஸ்நத்தை யநுவகிக்கிறார்; (அஜடமாகிலஸாஷாப்திமூர்ச்சாதிகளில் தோற்றுவேண்டாவோ? என்னில்) என்று. அதாவது-ஜ்ஞாநம் ஸ்வயம்ப்ரகாசமாயிருக்குமாகில் எப்போதும் ப்ரகாசி க்கவேண்டாவோ, ஸாஷாப்த்யர்த்யவஸ்த்தைகளில் ப்ரகாசி பாதொழிலாகினன்? என்கை.

(ஏல்) அதக்கு உத்தர மருளிச்செய்கிறார்; (ப்ரஸரண மில்லாமையாலே தோன்றுது) என்று. அதாவது-ஜ்ஞாநம் ஸ்வாப்ரயத்துக்கு ஸ்வயமேவப்ரகாசிப்பதுதான் விஷயமாறுணவேணியிலிரே. ஸாஷாப்த்யர்த்யவஸ்த்தைகளில் தமோகுணங்க்யபிவத்தாலே ஸங்குசிதமாய், திரேஷ்விதங்களான மணிப்ரகாசாதிகளைப்போலே, ப்ரஸரண மில்லாமையாலே ப்ரகாசிபாதன்கை.

(ஏந்) இனிமேல், இதினுடைய வாநந்தருபத்வத்தைக் குபுப்பிக்கிறார்; (ஆங்கத்துப்பமாகையாவது) என்று தொடங்கி; ஜ்ஞாநம் ப்ரகாசி கும்போதாவது-ஸ்வாப்ரயத்துக்கு விஷயங்களைத்தர்பிப்பிக்கும்போது; அப்போதிடே! இதுதான் ப்ரகாசிப்பது. அவ்வவு ஸ்தையில் அதுகூலமாயிருக்கையால்து - அவ்வோவிஷயங்களெல்லாம் அதுகூலமாய்த் தோற்றுகைட்டாலே, அவற்றை விஷயிகரித்த விந்தஜ்ஞாநம்-ஸ்வாப்ரயத்துக்கு ஸாக்ருப்பமாயிருக்கல்.

(ஏஞ்) ஆனால், விஷ்ணுஸ்த்ராதிகளை தர்பிப்பிக்கும்போது அவற்றை விஷயிகரித்த ஜ்ஞாநம் ப்ரகூலமாயிருப்பாகினன்? என்

எடு. ஈஸ்வராத்மக மாதையாலே யெல்லா பத்தாந்தங்களுக்கும் ஆந்தங்யமே ஸ்வபாவம், ப்ராதிகூல்யம் வந்தேறி.

எக். மற்றை யானுக்கூல்யம் ஸ்வபாவிகமாகில், ஒருவனுக்கு ஒந்தாலோரிடத்திலே அது கலங்களான சந்தந குலை மாதிகள், தேராந்துரே காலாந்துரே இவன்றனக்கும், அத் தேரத்திலே அக்காலத்திலே வேறேயோருவனுக்கும் ப்ரதிகலங்களாகந்கூடாது.

கிற பங்காலைய யட்டகொண்டி அருளிக் கெப்பிழுரி : (விஷபால்தார திசன்) என்று தொடக்கி. அதாவது - அவர்களுக்கர்மசிப்பிக்கும் போவு, அவற்றை விழைக்கிறித்த ஒன்றாகி துசுக்குப்பமாயிருக்கைக் குக் காரணம் அவற்றில் பாதகத்வாயுத்திக்கு மூலமானதேஹராத்ம ப்ரமாமும், கர்பாமும், ஈப்பவரத்மசத்வாந்தாராவிதயமும் மென்னக;

எநு. இவை நன்கு ஸ்வபாவிக வேஷமீது? என்கிற சங்கைகளே பருளிச்சிரப்பிழுரி; (பெர்வரத்மக மாதையாலே) என்று தொடக்கி. அதாவது - (ஈழம்) “ ஜஹ்வ-ஈ ஶர்ரா-தெ ” (காஷ) “ தா-தெவ-ஈனி-த தெ-ஈ ” (காஷ) “ த-தெவ-ஈ வெவஹெஸ்தூந-ஈ ” என்று, ஈசலப்பத்ராத்தங்களும் பகவச்சீரமென்று பாத்ரங்களிலே சீரால்லப்படா நின்றகிடே. அப்படி பகவதாத்மகாரக்கு சாதுமுரிப்போது, ஸ்வல் மறுக்குமாய்க்கொண்டு தோற்றுகையாலே ஸ்வாபா பதாரத்தங்களுக்கும் ஆதங்யமே ஸ்வபாவம்; இவற்றில் தோற்றுகிற ப்ரானிக்கல்யம், தேவூதம்ப்ரமாதி மூலமாகச் சுயாலைகளாகிறது என்றா.

(எக்) இப்படி, ஈப்பவரத்மகமாதையாலே ஸ்வலப்தாரத்தங்களுக்கும் ஆதங்யமீடும் ஸ்வபாவமென்பானென?; சந்தந குலைமாதிகளிலுண்டான வாதங்யம் ஸ்வாபாவிகமன்றே' என்கிற சங்கைகளின்மீடலே பருளிச்செய்கிழுரி; (மற்றை யாதங்யம் ஸ்வபாவிகமாகில்) என்று தொடக்கி. மற்றைப்பாதங்யமே மென்கிறது - தாமருளிச்செய்த பகவதாத்மகத்தால் வந்த வாதங்யத்தை பொழிய, சந்தந குலைமாதி பதாரத்தங்களில் தோற்றுகிற வாதங்யத்தை. அவு அவற்றுக்கு ஸ்வாபாவிகமாகில், போக்தாவாயிருப்பானுருவதுவுக்கு ஒருக்காலத்திலே ஒருதேசத்திலே அதுக்

லங்களா பிரேரந்தனை, சுராந்தரத்திலேயாதல், தேசாந்தரத்திலே யாதல், இவன்றணக்கே ப்ரதிக்கலங்களாவது; இவனுக்கத்துக்கலங்களா பிரேரக்கேற தேசாலங்கள்கண்ணிலே வேறே சொல்லுமுக்கு ப்ரதிக்கலங்களாவதானாக கூடாது, இப்படி, ப்ரதிக்கலங்களாகத் தோற்றக் காணுகின்றோமிடேற. ஆனாலும், பகவாநரத்துக்கக்கவிடப் பதநமான வாதிக்கலங்கம் என்பதா இப்படி என்றால், பகவாநரத்துக்கலங்கம் ஸ்வரபாவிடமானால்கள் (எ.ஏ.ஏ.) என்றால்கிடுவது, என்றால் வெற்றிவரா யெஷு-ஸ்வர்யா பின்னாலும்யவும் அதுதானாலும்யவும் வாய்க்கூடுதல் கூத்துக் கூத்து, துடியாகுக்கூர வாய்ந்து, கூடுதலாய்வதை கூத்துவகைவழையிட கிடைக்கும்போது, தீவிரமாக சூரியோபாக்காரராகவும் பூர்ப்பகவாகவுலே விசுதமாகச் சொல்லும்போது, தீவிரம்.

இத்தால் சொல்விட்டுயிர்ந்துதான்? என்னில்; விசுதமாக்காக்கி கள் ப்ரதிக்கலங்களாயும், ஏந்தாக்கும் சுராக்குகர் அ. ஏ.ஏ.ஏ. என்றாயும். தோற்றுக்கூது - சேலநாக்கம்ப்ராமதினால்ல. அப்ராமாத்துக்காலக்காலே, ஓல்லராதாரத்துக்காலக்கும் ஆதாக்கல்லாமே ஸ்வபாவம், ஆகையால், அவ்வாகாரத்தாலே காலுமிழ்பொதும், ஸ்வவித்துப் ப்ரகாபாந்தமெப்பினும், ஜஞாநம் - ஆநந்தராமாயிருக்குமென்றதாயிற்று.

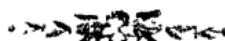
ஆக, கீழ்க்கெய்க்கதாவிர்றது - “கித்திக்கூத்து ஆக்மாவு” என்று, முதலிலே கிப் சப்தநாச்யமான ஆக்மாவுதுவை உத்தேஷித்து, அந்தரம், “மேஹாகிவிலக்கணமாபி” என்று தொடங்கி “ஸேஷமாயிருக்குமுபி” என்றுமொவாக தக்கஸ்வாராபு எக்கணத்தை விஸ்தரேண சொல்லி, “தேஹுதிவிலக்கணமானபடியென; என்னில்”, என்று தொடங்கி “ஸேஷமாகைபாவது” என்றுமொவாக உக்கலக்குணத்தைப் பரிகீத்து, அந்தரம், ஏம்முத்தமான வாதமஸ்வாரபாபுபத்து முக்கு நிதயஞ்சிப்பேண திரிப்ரகாரமாயிருக்கும்படியெயும், பத்தாத்மாக்களுக்கு அவித்பாகுக் கஞ்சாகைக்கு ஒஹுவையெயும், தந்திவருத்தி குமத்தையும், திரிவிதாத்மார்க்கரும் தனித்தனியே அந்தமாயிருக்கும்படியெயாம் சொல்லி, அந்த ஓவாநந்தப் ப்ரதிபடமான ஏகாத்மவாதத்தை யுக்திபாஸ்த்ரங்களாலே சிரவித்து, ஆத்ம

பேதந்தை ஸாதித்து, முன்பு விள்கரேண சொன்னபடி. யன்றிக்கே ஸாக்ரஹமாக த்ரிவிதாத்மககளுக்கு முண்டான வகுணத்தை தர்ஶிப்பித்து, அந்தரம், ஜ்ஞாநத்துக்கும் ஸ்வரூபத்துக்கு முண்டான ஸாதரம்ய வைதம்யங்களைச் சொல்லி, ஜ்ஞாந விபுக்ல ப்ரஸங்கத்திலே த்ரிவித சேதநருளைய ஜ்ஞாநத்துக்குமுண்டான விசேஷத்தைச் சொல்லி, முன்பு ஜ்ஞாநத்துக்குக்கூக்கொன்ன சித்யத்வ தரவுயத்வாஜடத்வாடாநந்தரூபத்வங்களை யடைவே யுபபாதித்து, இப்படி சித்தத்வத்தினுடைய வேஷத்தை யருளிச்செய்து தலைக் கட்டினார்-

விசேஷ லோகாசாரியர் திருவாடுகளே பரந்தம்.

மத்தொலைப்புரீகள் திருவாடுகளே பரந்தம்

சித்ரமகாணம் முறையறி.

திரி

அ. சி. ந். ப். ரகாணம்.

க. அசித்து-ஜ்ஞாங்குங்யமாய், விகாராஸ்பதமாயிருக்கும்.

உ. இது, பூர்த்தலைவுமென்றும், மிஸ்ராஸ்தலமென்றும், ஸத்யவு
குங்யமென்றும் தரிவிதம்.

ஈ. இதில் சத்தலைவுமாவது - ரஜஸ்தாஸ்ஸாக்கள் கலசாடே.
கேவலஸ்தவமாய், நித்யமாய். ஜ்ஞாங்காங்நதாங்குமாய்.

தக்வத்ரயமாவது-சித்தும் அசித்தும் ஈப்ரவு னும் என்று உத்தேசித்த க்ரமத்திலே, ப்ரதமம் சிசுப்தவாச்யனை ஆக்மாவினுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவ விஶேஷங்களை ஸ்புடமாக வருளிச்செய்தார் கீழ்; அநந்தரம், அசித்வஸ்தவினுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவ விசேஷங்களை அதிஸ்ப்புடமாக வருளிச்செய்கிறார்.

(க) அதில் ப்ரதமத்திலே அசில்லகுணத்தை யருளிச்செய்கிறார்; (அசித்து - ஜ்ஞாங்குங்யமாய், விகாராஸ்பதமாயிருக்கும்) என்று. அசித்தாகிறது-சைத்தாங்யாநாதாரமான வஸ்துவிடே! அது தன்னை ப்ருளிச்செய்கிறார்; (ஜ்ஞாங்குங்யமாய்) என்று. அத்தைப் பற்றவிடே! ஸ்ருதி, போக்யஸப்தத்தாலே அசித்தைச் சொல்லி ற்று. விகாராஸ்பத மாகையாவது - விகாரத்துக்கு இருப்பிடமாயிருக்கை. விதாரமாவது. அவஸ்த்தாந்தராத்தி; அதாவது-சித்னவருபம்போலே, வைதகளூபமாயிராதொழிகை.

(உ) இப்படி இதினுடைய லகுணத்தை யருளிச்செய்தவந்தாரம், இவ்வசித்தத்வந்தான் - ஸத்வைகாதாரமாயும், ஸத்வாதிகுணதாரமாயும், ஸத்வாதிகுணமூன்யமாயும், முன்றுவகைப்பட்ட டிருக்கும்படியை யருளிச்செய்கிறார்; (இது, சத்தலைவுமென்றும், மிஸ்ராஸ்தவுமென்றும், ஸ்வகுங்யமென்றும் தரிவிதம்) என்று.

(ஈ) உத்தேசித்த க்ரமத்திலே, அசித்தபத்தினுடைவும் ஸ்வருப ஸ்வபாவ விஶேஷங்களை ப்ரதிபாதிப்பதாக நினைத்து, ப்ரதமம்

கர்மத்தாலன்றிக்கே கேவலப்பகவதிச்சையாலே விமான கோபுரமண்டப ப்ராஸாதாதிருப்பேண பரினமிக்கக்கடவுதாய், நிர்வதிகநேஞ்சாருபமாய், நித்யமுக்தராலும் ஈஸ்வராஜையும் பரிசேதிக்கவரிதாய், அத்யத்புதமா பிருப்ப தோன்று.

ஸாத்தலக்வத்தின்பாட்டைய யாறுளிச்செய்கிறோ; (இதில் குத்தலைக் கவராவது) என்று தொடங்கி குத்தலைத்தவிமன்றது - சூரைந்தரம் கலசாதலைத்வ துணைக்காதயாடையதென்றாய்; அத்வாத யாறுளிச்செய்கிறோ; (ரழன்தமல்லைக்கான் கலசாடைக்கவலைக்கொமாய்) என்று, (கதிச) “காதயக்குலையெ” ராஜவஸ்திபாராட்டுக் (காநு) “தலைவராஜையெ” வாரோ” (ஏதுள) “தலைவராஜையெ” (காள) “வெஷ்ணாக்கிடையெ வீலெயு” ஸாதலைகெவ வை-வாக்கரோ” என்று, ஸருதின்ம்ருதிகளினே யிருப்பது. சொல்லாதின்றதிடே. (தித்பமாய்) அகர்வது - அங்கிதித்துமா யிருக்கை. (காநு) “காதக்குவரா வரரீவெயுா இநு” (கதிச) “கானாதீத இநாதீஞ்சை மூக்கு தசிவங்வனுடு; மூவாயு-கிவயாயுடு) இட்டியில் நாட்டுஷ்டாநடிவெஷ” (ககு) “யத்த-ஏராண தொகாஸங் வெவ-வேரா சுராலிப்புராவுடு; யத்தி மூவாயுத்தவுஜீதா இ-ஏஷு வெஷவ-ட்டிலி வெஷி” என்று, இதை நூடைய நித்யத்தவமூம் ஸருதின்ம்ருதிகளிலே சொல்லப்பட்டது. (ஜஞ்சாநாந்தஜஞ்சகமாய்) ஸாத்தலைத்துமானையாலே ஜஞ்சாநாந்த ஜஞ்சமாயிருக்கு-விட்டே. ஸத்வம் - ஜஞ்சாநலூகாவதற்மாயிடே! இருப்பது. ஆகையிடே! (காள) “ஸாதலைகெவு” என்ற வந்தரத்திலே “வை-வாக்கரோ” என்றது.

(கர்மத்தாலன்றிக்கே கேவல பகவதிச்சையாலே, விமான கோபுரமண்டப ப்ராஸாதாதிருப்பேண பரினமிக்கக்கடவுதாய்) அதாவது-சேதகன் கர்மாநுகுணமாக யிச்சிக்க, அந்த விச்சாராகுணமாக பகவத்ஸங்கலப்பத்தாலே சதார்விம்பரதித்தவமாய்க்கொண்டு பரினமித்து, சேதகங்க்கு போக்குப் போகோபகரண போகஸ்த்தாநங்களாகிற பரக்குத்தத்தவம்போ என்றிக்கே, ஸவபோகார்த்தமாக வங்கடான பகவதிச்சையாலே விமானகோபுராதிருப்பேண பரினம்யானிற்கு மென்றை (ககு) “ வெவாநாம் வ-ஏர்யொயு”

தவஸ்ஸாங்கலிராண்மை கொசுமி மொவெவதா பூர்வானாவெடு
கீழ்க்கொங்காவேபார்டி” (கூட) “கவாராஜிதா வெள்ளை, ஆ
இம்மை: ” (கூட) பூஜாவரதெ ஹங்காஙவெஸ் பூ, வரெறு, ”
அவ்வது பங்குநிலையும் கூங்குறேணு “தித்யவிழுதிசிதுண்டான்
திவ்யத்துக்காரன் கூங்குறேணு தெரு சூரை வெப்பட்டது.
இது தன்னை பாங்க்காரர் ஸ்ரீவாக்ரங்கடக்கத்திலே (கூட)
“ விவுராவானை பாத்தவெஸ்ஸாவுடை, திவுருஷ்ராதை-ஏவ
சொத்திதை, திவுருஷ்ராதை தவதையை, கொவிலிராவுடைத்;
கத்திவுருஷ்ரானை, திவுராய்கள் நாங்களிலிரு திவுரு திவுரு
திவுராய்வா நாங்களிடையே என்ற தெருட்டங்கி, வினாக்களினாலுமிக் கூங்கு
தாரிடே, (கிராங்கடே, திவுருநாய்கர்) அதாவது - அங்காதித்யாக்கடே
ஒப்புதார்த்தங்கண்மையும் கத்தீயாதகல்லு பாக்குப்படி, அனாவிறந்ததேஒஜ
என்னை வடிவாகிறுக்காத. (ககநி) “நா தத்துவெட்டிராஹாதி
நாங்கு தார்கா டந்திவிழுஷ்ராவை கா தாங்கி காப்பதொயிரும்”
(ககநி) “கத்திவுருஷ்ராதையை திக்குபாநும் விடு பாக்குஷ்ராதையை
விடுபெயை பூர்யாராஜாவு அநாங்குஷ்ரா தெவாந்தெவே”
என்னக்கடனாதி தே. (கூட) “சுட்டிராவியாப் நின்ற தன்னுடைக்
சேராதி” (ககநி) “சும்பட்டோசிஞ்சு சுட்டங்க்கோதிவெள்ளாம்” (ககநி)
“வினாக்குஞ்சடர்ச்சோதி” என்று ஆழ்வாரும், இதினுடைய நிரவ
நிக் தேஜோஞ்சுபத்தாத்தீவிடங்களிலும் அருவிச்செய்காரிடே.
(தித்யமுக்காராலும்பச்சப்பவரநூலும் பரிச்சேதிக்கவுரிதாய்) அதா
வது - இதினுடையபரிமானங்கைவு ஒருவாராலும், அனாவிடவொன்று
ஞாதபடி மிருக்குமாயிற்று. (2.00) “தத்துவாகவி இயக்கப்பாரிசானை
தியுபெதஶஸராஷ்டி, ஓராஷ்டிராவஸஹாவித்தீவிடுதை தத்துவெழு”
என்று தித்யரால் பரிச்சேதிக்க வொண்ணாதென்று மூலவைகுண்ட
தக்கத்திலே பாங்க்காரர் அருளிக்கொச்சும்து விது முக்கருக்கு சொக்க
குமிடே. ஸப்ரவாஜ்ஞாநத்திகாபாதி இவர்களஞ்சுநலடையஞ்சுநாநத்துக்கும்
ஸர்வதர்மிக்கவும்பஞ்சாகையாலே; அவனுல்பரிச்சேதிக்கலாமாகில்
இவர்கள் ஒம் பரிச்சேதிக்கலாமிடே. ஆகைபால் அவனுக்குமரிதை
ஷ்வரை. ஆனால், இவர்களஞ்சுதாய் ஸர்வஜ்ஞாநத்துக்குக்கொக்காத்தவாரா
தோ? என்னில்; வாராது. ஸர்வஜ்ஞாநத்தபாகதுத்-ஸவத்தெபுழுள்

மகாமகோபாத்தயாய், டாக்டர்

உ. வே. சாமிகாதையர் நூல் நிலையம்

ஈ. இத்தூதசிலர் ஜடமென்றுள்கள், சிலர் அஜடமென்றுள்கள்.

ஊ. அஜடமானபோது, நித்யர்க்கும் முக்தர்க்கும் ஸ்ப்வரனுக்கும் ஜ்ஞாநத்தையோழியவும் தோற்றும்.

ஊபடி. யறிகையிறை. பரிச்சேதபமாகில் பரிச்சேதித்தறிகையும்; அபரிச்சேத்தமாகில் அப்படி யறிகையுமிருந்து; உள்ளது; வீணமில்லாததான்றுக்கு வீணமயற்பாலம் ஸ்வங்குதைக்கு அநுகூணமென்னுமிடம், (2-09) “தெஷிகபூஷணிலோவயிராஹரினா நாவி கூபாஜூயதெ யஷுவேவுவ சயாவிடெநவயாவபொஸவடு ஜூதாவீயதெ தயநாதெஸுவ தஷ்ஜூதாதீநாமாஸாங் லவடு ஜூதாயாவிதாவெ-ஸுராஸுபதொஜூதித்தயாகிழவிடநு அராணோ பய விதாவுடுதெ” என்று, ஸ்ரீஸ்துதியிலே ஆழ்வானருளிச்செய்தார். இங்குனன்றுகில், (2-09) “தனக்குந் தன்றன்மை யறிவரியரன் கன்கிறவிதுகும், ஸ்வங்குந்தயோடு விரோதிக்கும். ஆகையால், நித்யமுக்தீகர்வர்களால் அபரிச்சேத்யமென்றாலிதில் குறையில்லை; இத்தால், இத்தினுடைய வைபவம் கொண்டபடி. (அத்யத்புதமா யிருப்பதோன்று) அத்யத்புத்தமாவது அது கூணம் அபூர்வாப்சர்யாவுறுத்துவம், (2-09) “கநஞாஶாஸு நஞ்சிஹாவிலை” என்றுமிறை! பாஷ்யகாரர். ஆக, ஸாத்தஸ்தவமாவது இப்படி ரிருப்பதோன்றின்றதாறிற்று.

(ஈ) (இத்தூதசிலர் ஜடமென்றுள்கள், சிலர் அஜடமென்றுள்கள்) அதாவது - இந்த சுத்தவாத்வந்தன்னை, இந்ததர்பாகல்த்தக்கர்தக்களிலே சிலர் ஜடமென்றுலசொன்னார்கள்; அங்குனன்றிக்கே, சிலர் அஜடமெமறுசொன்னார்களான்கை. (2-09) “ஓ.ஹஜூலோலிஶா கெவிடாஹாசு” என்றுமிறை! அபியுக்தருஞ்சொல்லிற்று.

(ஊ) ஜடமானக்கையாவது ஸ்வாம்ப்ரகர்பாமென்றிக்கே யிருக்கை; அஜடமானக்கொவது-ஸ்வப்யம்ப்ரகாப்ரமாயிருக்கை. அத்தை யருளிச்செய்கிறுர்; (அஜடமானபேரது, நித்யர்க்கும் முக்தர்க்கும் ஸ்ப்வர ஆக்கும் ஜ்ஞாநத்தை பொழியவுங்கதோற்றும்) என்று, அஜடமானபோ தென்றது, ஜடமென்றும் ஒருபகுஞ்செரல்லுகைபாலே, அப்படி யன்றிக்கே யிப்படியானபோ தென்றபடி. அந்தப்பகுத்தை விட்டு இத்தை யுப்பாதிக்கொலே இவர் தமக்கு இதுவே திரு

கி. ஸம்ஹாரிகளுக்குத் தோற்றுது.

வள்ளுவென்று தோற்றுகின்றதிரே; ஜ்ஞாநத்தை மொழியவுட் தோற்றுவென்றது - ஜ்ஞாநத்தாலே தன்னையறிபவேண்டாதபடித் தானே ப்ரகாசிக்கு மென்றபடி.

(க) இப்படி ஸ்வயம்ப்ரகாசமா யிருக்குமாகில், ஸம்ஹாரிகளுக்கு ஜ்ஞாநவேத்யமாகவேண்டாதே தானே தோற்றுவேண்டாவோ? என்கிற சங்கையிலே யருளிச்செப்பிரூப்; (ஸம்ஹாரிகளுக்குத் தோற்றுது) என்று இதுதான், அபியுக்தாலே விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது. எங்குனே யென்னில்; “த்ரிவிதாடசே தநங்கள்” என்றுமித்து, “அவற்றில், ப்ரக்ருதியும் காலமும் ஜடங்கள்; சுத்தஸ்தவரான தரவுபத்தையும் ஜடமென்று சிலர் சொல்லுவர்கள். ஜடத்தவராவது - ஸ்வயம்ப்ரகாசம் மன்றிக்கே யிருக்கை பகவச்சாஸ்த்ராதி பராமர்ஶம் ணங்களினவர்கள் ஜ்ஞாநாத்துக்கமாக ஶாஸ்த்ரவித்தமாகையாலே, ஶாத்தஸ்தவத்துவ்யதவுத ஸ்வயம்ப்ரகாசம் மென்பர்சன். இப்படி ஸ்வயம்ப்ரகாசம் மாகில், ஸம்ஹாரிகளுக்கு ஶாஸ்த்ரவேத்யமாகவேண்டாதே தானே தோற்றுவேண்டாவோ? என்னில்; ஸ்வாக்மாக்கஞ்சையைம் ஸ்வரூபமும், தர்மழுதஜ்ஞாநமும் ஸ்வயம்ப்ரகாசமாயிருக்க, ஸ்வரூபம் தனக்கே ஸ்வயம்ப்ரகாசமாப் பேறெல்லாக்கும் ஜ்ஞாநாந்தரவேத்யமானுப்போலவும், தர்மழுதஜ்ஞாநமும் ஸ்வார்யத்துக்கை ஸ்வயம்ப்ரகாசமாய், இதரச்சு-ஸ்வயம்ப்ரகாசம் மல்லதாப்போலவும், இதுவும் நியதனிதியாக ஸ்வயம்ப்ரகாசமானால் விரோதமில்லை. (20ஏ) “யொவெத்தி யாஹவுதவுடோ வுத்ருகெந்ன வாதாஹுதா! தா வுர்ணை” உரிச்சாதூதோ நூராயத்கூப் வுது கூத்தெறு” என்கிறபடியே, தர்மழுதஜ்ஞாநத்தாலே ஸ்வாக்மாத்துக்கொண்டிருக்கிற வீச்வரானுக்கு ஶாத்தஸ்தவத்துவம் ஸ்வயம்ப்ரகாசமா யிருக்கிறபடி யெங்கனே? என்னில்; இவனுடையதர்மழுதஜ்ஞாநம், திவ்யாத்மஸ்வரூபம் முதலாக ஸ்வாக்மாத்துவம் ஸ்வயம்ப்ரகாசமா யிருக்கிறப்போலே இதுவும் ஸ்வயம்ப்ரகாசமா யிருக்கலாம். இப்படி திவ்யாத்முகம் துல்யம். சிவயப்ரகாசநாலத்திலே தர்மழுதஜ்ஞாநம்,

எ. ஆத்மாவிலும் ஜ்ஞாநத்திலும் பின்மானபடி யேன்? என்னில்;

அ. நானேன்று தோற்றுமையாலும், ஶரீரங்களாய்ப் பரிணமிக்கையாலும், விஷயங்களொழியவுந் தானே தோற்றுகையாலும், ஶப்தஸ்பர்ஶாதிக்ஞஞ்டாகையாலும் பின்மாகக்கடவது.

ஸ்வாஸ்ரயமாத்ததக்கே ஸ்வயம்ப்ரகாஸமானுப்போலே முகத்தக்கும் அவ்வாவஸ்த்தையிலே இது ஸ்வயம்ப்ரகாஸமானால் விரோதமில்லை. தர்மமுதுகஜ்ஞாநத்திலுடையஸ்வாதம்ப்ரகாஸநஸக்ஜியான்து விஷயப்ரகாஸநில்லாதகாலக்கில் கர்மனிஶேஷங்களாலே ப்ரதிபத்தையானுப்போலே, சுத்தஸ்தவத்திலுடைய ஸ்வாதம்ப்ரகாஸம் ஶக்தியும் பத்தகசையில் ப்ரதிபத்தையாகையாலே, சுத்தஸ்தவம் பத்தர்க்கு ப்ரகாஸிபாதொழிகின்றது. (2.0க) “யியவுயிலுப்பாவு”

ஸ்கூங் கீ-ஏகள் ஹாஹாவிக்கண்டா | வைசீகநாவி து-ஏ-ஏ-கிடத்தா தாவி நியரிக்கெத” இவ்வளவு அவஸ்த்தாந்தராபத்தி, விகாரி தரவ்யத்துக்கு விருத்தமன்று. ஆகையால், ப்ரமாணப்ரதிபந்கார்த்தத்துக்கு யுக்கிரீரங்கநிசரால்ல வழியில்லை.” என்று இப்படி, ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே ப்ரதிபாதிக்கையாலே.

(ஏ) கீழ், ஆத்மாவும் அஜடமாய் ஜ்ஞாநமும் அஜடமாயிருக்கச்செய்க்கே, அந்யோன்யம் பின்கமென்னுமித்தத் தர்ஶிப்பித்தாப்போலே சுத்தஸ்தவமும் அஜடமாயிருக்கச்செய்க்கே, இவை யிரண்டிலும் பின்மாயிருக்கும்படியை தர்ஶிப்பிக்கைக்காக, தஜ்ஜிஜ்ஞாஸூப்ரஸ்தத்தை யதுவுக்கிறோ; ஆத்மாவிலும் ஜ்ஞாநத்திலும் பின்மானபடி யேன்? என்னில்) என்று.

(ஏ) அநேகமேதுக்களாலே யது தன்னை த:ஶிப்பிக்கிறோ; (ஏ) என்று தோற்றுமையாலும்) என்று தொடங்கி; அதாவது - ஆத்மவஸ்து ப்ரத்யக்காகையாலே அஹமென்று ப்ரகாஸிபாகித்தும்; இது பராக்காகையாலே இதெமன்றிறே! ப்ரகாஸிப்பது. இத்தாலே ஆத்மாவில் பின்கமென்றபடி, ஶரீராதிகளாய்ப்பரிணா கிட்கத்தாலே, ஆத்மாவிலும் ஜ்ஞாநத்திலும் இரண்டிலும் பின்கமென்றபடி ஏகரூபங்கையாலே ஆத்மாவுக்குப் பரிஞ்சிமலில்.

(க). மிஸ்ரஸ்த்துவமாவது-ஸ்த்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸாக்கள் மூன்றேடு ங்கூடி பத்தசேதநருடைய ஜ்ஞாநாந்தங்களுக்கு திரோ தாயகமாய், விபரீதங்ஞாநங்கமாய், நித்யமாய். ஈர்வர னுக்கு க்ரீடாபரிகரமாய், ப்ரதேஶபேதத்தாலும் கால பேதத்தாலும் ஸத்ருஶமாயும் விலங்குஶமாயும் மிருக்கும் விகாரங்களை யுண்டாக்கக்கடவுதாய், ப்ரக்ருதி, அவிக்யை, மாயையென்கிற பேர்களை யுடைத்தா யிருக்கும் அசித்திலிஶேகம்.

ஸ்ரீரே;ஜ்ஞாநத்துக்குப் பரிஞ்ஞமுண்டேயாகிலும் சரீராதிகளாய் பரிணமியாதிரே. விஷயகிரபேஷமாக ப்ரகாசிக்கையாலும், சப்தன்ஸ்பர்ஸாதிகளுக்குஆர்யமாகையாலும்,விஷயஸந்திதியிலைாழிய ப்ரகாசிப்பதஞ்செய்யாதே ஶப்தாத்பார்யமன்றிக்கே தத்கராஹுகமாயிருக்கிற ஜ்ஞாநத்தில் மின்தமென்றபடி.

(க) ஆகவீப்பதி, சுத்தஸ்தவக்சினுடைய ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்தாராய் சின்றுக்கீற்; அந்தாம். மிஸ்ரஸ்த்துவாராத்தை யருளிச்செய்தாக (மிஸ்ரஸ்த்துவமாவது) என்று தொடங்குகிறோம்; மிஸ்ரஸ்த்துவமாவது- ரஜஸ்கமஸ்ஸாக்களோடே கூடினஸ்தவகுணத்தை யுடைத்தான்து. அத்தை யருளிச்செய்கிறோம்; (ஸ்தவரஜஸ் தமஸ்ஸாக்கள் மூன்றேடுக்கூடி) என்று. (உள) “தி ஹ-ணங் தஜந ஹலூ”ாநிராஶிப்புநவாவுபுபு” என்று (உங) “தி ஹ-ணங்காடி”ணாங்கெஷ்டு து- பு கூருதொ-குவசீ-வுதெத்” (உக) “வஸ்குராஜஹஸிது தி ஹ-ணா-பு பு கூருதிவஸங்வா-” என்னக்கடல திறே. (பத்தசேதநருடைய ஜ்ஞாநந்தங்களுக்குதிரோதாயகமாய்) அதாவது - குணத்ரயாத்மகமா யிருக்கையாலே ரஜஸ்தமோர்ப்பத்தாலே ஜ்ஞாநாதிகளுக்கு திரோதாநத்தைப் பண்ணு மென்கை. சேதநருடைய ஜ்ஞாநந்தங்களுக்கு திரோதாயகமா யென்று ஸாமாந்யேயசால்லாதே, “பத்தசேதநருடைய” என்று விஶேஷாழிக்கையாலே,கர்மஸம்ஸ்ருஷ்டராணசேதநருடைய ஜ்ஞாநாதிகளுக்கே அது திட்ரோதாயக மென்றபடி. அல்லது, ஜிச்சிகமாக ப்ரக்ருத சரீரபரிக்ரஹம்பண்ணுகிற நித்யமுக்தருடைய ஜ்ஞாநாதிகளுக்கும் இது ஸ்காசத்தைப் பண்ணவேண்டியவருமிழே- ஆகையாலே,

- (250) “கூறுதல்வகைகளும் கூறுபவை ஒவ்வொரு விசிட்டங்களை விடுதலே அன்றையாகி விடுதலே என்றும் இங்கேவந்து நகத்தெலும்களைப் பரிசுவித்து மேலிக்கு அகிளயத்தைப் போன்றுமில் அவர்களுக்கிடை ஸக்கோச்தைப் பண்ணுமை), பத்தசீதநகருடைய ஜினாநாதசெனுக்கே இது திரோதாயக னுமிடம் விட்டதும், (251) “குநீஸ்யாஸொவதி சீ-ஹு” (க) “கநாத்திரீயபாவாடு” (252) “ஹவுநாயாதி ஹித் வெப்பு காஸி” என்னக்கடவுதிநே. (விபரீதஜ்ஞாந வாய்) விபரீதஜ்ஞாநமாவது-அதஸ்மிம்ஸ்தத்புத்திஃ. அதாவது-ந்மாவானதேவுக்கில் ஆத்மபுத்தியும், அஸ்வதந்த்ரமானவாத் துவில் ஸ்வதந்த்ரபுத்தியும், அநந்யமேஷமானவது தன்னில் மேலூத்துபுத்தியும், அநீஸ்வரராணவர்கள் பக்கள் ஈப்பறவத்வ யும், அபுருஷார்த்தமான வைப்பர்யாதிகளிலே புருஷார்த்த தத்தியும் அதாயங்களானவற்றில் உபாயத்வபுத்தியும் தொடக்க வை. யதாஜ்ஞாநக்களையும் பத்தசீதநர்க்கு உண்டாக்காதிந்கு மற்று, (253) “ஹவுதா-முவத்தொயாநகரீ” விவரீத நஜநந்தி’ என்று இதுதன்னை பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தா (நித்யமாய்) அதாவது-உத்பத்திகாஸாமிதமா யிருக்கை.
- (254) “கஜாலீகாடு” (குநி) “தளாநாது” துவதி வாஜநிதி தலை” (குநி) “குவுதநாவாராடுவ நிதநூ வத பிரயா” (குநி) “விகாராஜநந் ஜீரா சிஷ்டா-பிவா சிஜாங் யாடு” என்னக்கடவுதிநே. (ஆப்பவுக்கு கீடாபரிகரமாய்) அதா பத-ஸர்வைப்பராறுடைய ஜகத்ஸ்ரங்பாதிலீலைக்கு உபகர னாமா யிருக்கை. (குநி) “கீழதொ வாறுக்கெஷ்டுவெஷ்டு நிஶாயி” (குநி) “கூபு சிலையா நிபொஜைந் பது காலி நிரோ சர்வைகொடித்தொந்தையிலீலைக்கு உபகர வ,” (குநி) “குவுநந்து தீரா-திரந்திரித்தீ-வை-குதை ரவுவாறி செதுக்கி கூறுவிவரவிட்டிரீயாகண்டுகெள்ளிவஜநந்து” என்ற

சொல்லப்படுகிற ஸ்வேர்வரதுடைய லீலைக்கு குணத்ரயாத்மிகை யானப்ரக்ருதியிலே ப்ரதானோபகரணம். (உடக) “வலிதாவலிதாவ ரதாவ வூவட்காசித்-வயாவிஹோஃ” என்னக்கடவுதிலே. (உடங்) “தெலிவிலெழுஷாஹ-ஈண்டியீ” என்று, தானே யருளிச்செய்தானிலே. (ப்ரதேசபேதத்தாலும் காலபேதத்தாலும் ஸத்ருஶமாயும் விளத்ருஶமாயுமிருக்கும் விகாரங்களை யுண்டாக்கக்கடவதாப்) ப்ரதேசபேதமாவது-குணவைவழியமில்லாத ப்ரதேசமும், குணவை ஷம்யுள்ள ப்ரதேசமும். இது கணக்கு குணவைவழியமுள்ளது, கார்யோந்முகமான ஸ்தாலத்திலேவிடுகிறது. அல்லாதவிடமெல்லாம் குணஸாம்பாபங்கமா விருக்குமித்தனை. அதில், குணவைவழியமில்லாதவிடம் ஸத்ருஶமாயிருக்கும், வைவழியமுள்ளவிடம் விளக்கருஶமிகாரமாயிருக்கும். ஸத்ருஶமிகாரமாவது - நாமரூப விபாக சிர்த்தேஸாஃஸ்ரமாயிருக்கும் ஸத்ருஶமிகாரம் விளத்ருஶ விகாரமாவது - நாமரூபவிபாக சிர்த்தேஸாயோங்யமா விருக்கும் ஸத்தூலவிகாரம். (உடங்) “உ-ஈணவொஇ-பிடந-ஈ-க்கிடந-உ-உந-” என்னக்யாலே, அவ்யக்தாவஸ்த்தையிலுள்ள விகாரமெல்லாம் ஸத்ருஶமா விருக்கும்; மற்றாதி-விலக்கருஶமிகாரமாயிருக்கும்.

இனி, காலபேதமாவது - ஸ்வேர்வரகாலமும், ஸ்ருஷ்டிகாலமும், ஸம்ஹாரகாலத்தில் இது அபிப்த, தமஸ்ஸாய்க்கெட்க்கையாலே, ஓரிடத்திலும் குணவைவழியம் மில்லாமையால் எக்குமொக்கை ஸத்ருஶமிகாரமாயிருக்கும். ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே பதவு ததிச்ட்டாந விஶேஷத்தாலே விபக்தமாய், கார்யோந்முகமாய்; குணவைவழியம் பிறங்கவாறே விலத்ருஶமிகாரத்தை யுடைத்தாகாநிற்கும். ஸத்தனிகாராஸ்பதமாயிருக்கையாலே, இதுக்கு ஸத்தாப்பியக்தமிலே விகாரம்; அதிலுடைய செளங்க்யூ செளங்க்யூ நிபங்கதநமான விபக்திக்கமிழுமேயுள்ளது. அல்லது, சிர்விகாரமாயிருப்பதே ரவுஸ்த்தையும் இல்லையிலே. (பரக்ருதி, அகித்தை, மரஸை என்கிற பேர்களை யுடைத்தாயிருக்கும் அசித்விஶேஷம்) மிர்பஸத்வமாவது-இப்படி விருப்பதோர் அசித்விஶேஷம் மென்று வாக்யாங்கையும்,

க. பாக்ருதியென்கிறது - விகாரங்களைப் பிறப்பிக்கையாலே; அவித்தையென்கிறது - ஜ்ஞாநவிரோதி யாகையாலே; மாயை யென்கிறது - விசித்ரஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணுகையாலே.

க. இதுதான் “போங்கைம் புலனும் போறியைந்தும் கருமேந்தி ரியமைம்பூதமிங்கில்லையே பிரக்ருதிமானுக்காரமனங்கள்” என்கிறபடியே, இருபத்துஊவுத்தவமாயிருக்கும்.

(க) ப்ரக்ருத்பாதிகாமபேதங்கள் இதினுடைய ஸ்வபாவங்களைப்பற்றவந்ததென்கிறார்; (ப்ரக்ருதியென்கிறது) என்றுதொடங்கி, அதாவது- (உச) “இ-அ-உ-லு கூ-தீ-ா-விகூ-தி-” இத்யாதிகளிலே, ப்ரக்ருதியைப்பற்ற காரணவாசியாகச் சொல்லப்பட்டதிரே இதுதான் உபாதாக காரணத்துக்கேவாசகர். ஆகையிலே ப்ரந்தத்தினுடைய ஐக்குபாதாநத்வத்தைச் சொல்லுகிற ஸ-மத்ரகாரர், (உடு) “வீ, கூ-தி-இ-லு லு- தி-கூ-ஈ-வி-தா-ந- வ-ப-வ-ர-ா-ய-ா-க-” என்று, ப்ரக்ருதியைப்பற்றாலே சொல்லிற்று. ஆகையால், இத்தை ப்ரக்ருதியென்கிறது - மஹதாதிவிகாரங்களைத் தன்பக்கவில் சின்றும் ஜிநிப்பிக்கையாலே. அதிக்யாஸப்பதம், வித்யாபாவத்துக்கும், வித்யேதரத்துக்கும், வித்யாகிரோதிக்கும் வாசகமாயிருந்ததேயாசிலும், விவரானுகணமாயிரே ப்ரயோகமிருப்பது ஆகையால், இத்தை அவித்தையை என்கிறது- ஜ்ஞாநவிரோதியாகையாலே. (ஜ்ஞாநாநத்தங்களுக்குத் தீரோதயகமாய்) என்று, இதினுடைய ஜ்ஞாநவிரோதித்வந்தான் கிழே சொல்லப்பட்டதிரே. ஆஸ-ராக்ஷஸதிகளை, ஆஸ்சர்யதாத்வத்தைப் பற்ற மாயாஸப்பதத்தாலே சொல்லுகிறப்போலே, இத்தையும் மாயை, என்கிறது - விசித்ர ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுகையாலே. அதாவது- ஒன்றுபோலொன்றற்றிக்கே, விஸ்மயநியங்களான கார்யங்களை ஜிநிப்பிக்கை.

(க) ஏவம்பூதமான வசித்துதான், கார்யகாரணருபேண அகோத்வமாயிருக்கும்படியை யருளிச்செய்கிறார்; (இதுதான் (உச) பொங்கைம் புலன்) என்று தொடங்கி, ஜிம்புலன் - ஸப்தாதிலன்; பொங்குதலால் - சேதநரை விக்ருதாம்படி பண்ணுகைக் கிடான் விவற்றினுடைய வத்ரேகஞ் சொல்லுகிறது. இவ்விடத்தில் விஶேஷம்யமாத்ரமே அபேக்ஷிதம். பொறியைந்தாவன -

(க). இதில் பாதமதத்வம் ப்ரக்ருதி.

(கா). இது, அவிபக்ததமஸ்ஸென்றும், விபக்ததமஸ்ஸென்றும், அக்டிரமென்றும் சில வவஸ்த்தைகளை யுடைத்தா யிருக்கும்,

ஸ்ரீராத்ராதிகள். கருமேந்திரியம் - வாகாதிகள். இமழுதம் - சகநாதிகள், “இங்கெவ்வுயிரேப் பிரக்ருதி” என்று - ஸப்ளாரதலையில் இவ்வாத்மாவோடே அத்யந்த ஸமஸ்துஷ்டையாய்க் கிடக்கிற ப்ரக்ருதி யென்றபடி. இங்கும் விஶேஷங்யமாக்ரமிரே ! தத்வாஸ்தங்கையைக்கு வேண்டுவது. மானுங்காரமணங்களாவன-மஹா ஞம், அஹங்காரம், மாஸ்ஸாம்; இப்படி இருபத்துநாலுத்துவத் தையும் அருளிச்செய்கிற வாழ்வார் தந்மாத்ரக்களை யருளிச்செய்யாகே, சுப்தாதிகளை யருளிச்செய்தது, தந்மாத்ரங்களுக்கு முதன்கண்டுபோது ஸ்வரூபபேத மின்றிலே அவஸ்த்தாபேதமாக்க மாகையாலே. தந்மாத்ரங்களான பூகங்கள் பத்துதயும் அஞ்சதத்வமாக்கி சுப்தாதிகளைந்தையும் ஐந்து தத்வங்களாக்கொண்டு இலையும், ஏாதபோந்திரியங்களும், ப்ரக்ருதி மஹதமங்காரங்களுமாக சதுர விபராதி தத்வமென்றுகொள்ளுவதும் ஒருபாஷை முண்டாகையாலே, உரபயபகுத்திலும் தத்வங்கைபவில் நட்புநாதிரை மில்லையிரே. ஆகையால், இப்பாட்டிற் சொன்னபடியே, இருபத்துநாலுத்துவமாயிருக்குமென்றது யிற்று.

(க2) இப்பாட்டில் தத்வங்களைச்சென்ன வித்தனை பொழிய, அவற்றினும் யக்ரம கதநப்பறண்ணிற்றிவர்களைக்கிற; ஆகையால், இதில் ப்ரதமதத்வமேது? என்று மாகாங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார்; (இதில் ப்ரதமதத்வம் ப்ரக்ருதி) என்று ப்ரக்ருதியென்றும், ப்ரதாங்களென்றும், அவ்யக்தமென்றும் ப்ரதமதத்வத்துக்குப்பேர். ப்ரக்ருதி என்று சொல்லுகைக்கடி முன்னேசொல்லப்பட்டது; ப்ரதாங்களென்கிறது - எம்பியருமானுடைய லீலைக்கு ப்ரதாங்களை வுப்காரண மாகையாலே; அவ்யக்தமென்கிறது - அங்கியக்தகுண விபாகமாகையாலே.

(க3) இப்படி, ப்ரதமதத்வமான ப்ரக்ருதிக்குண்டான வவஸ்தாவிஶேஷங்களை யருளிச்செய்கிறார்; (இது அவிபக்ததமஸ்ஸா)

என்று தொடங்கி. அதாவது-(227) ‘கவுக்கிக்கரை’ப்பெற, கூடுரைதலில்லீப்பெற, தசிவெளாரெஷவன்கீவுதி’என்கிறபடியே, ஸம்ஹிருதிஸமயத்தில் அவ்யக்தாவஸ்த்தைக்குலைந்து அங்காவஸ்த்த மாய், அதாகும் குலைந்து அசிலாக்கமாய், தமர்ப்பதவாச்சய மாய், அதுகாலும் நாமரூபவிபாகாந்தமூம்படி ஸர்வேஸ்ரவன் பக்கவிலேவிபவித்து நிற்கையாலே அவிபக்த, தமஸ்வெளன்றும், ஸர்க்காலம்வந்தவாரே(228), பூர்க்காலாலீ துபோநாந்தி’என்கிற படியே, அவனுடில் பரேவிதமாப்க்கொண்டு நாமரூபவிபாக போக்யமாம்படி. அவன்பக்கல் நின்றும் விபக்கமாய், கார்யோங்முகமாகையாலே விபக்தகமஸ்வெளன்றும்; அந்தாம், தத்ஸங்ல்பவிச்சபாத்துலே புருஷஸமஷ்டி சர்ப்பமான வசேதநமென்று விவேகிக்கைக்கு மபதமாமப்படியான தமோவஸ்தகுலைந்து, புருஷஸமஷ்டி கர்ப்பத்வம் தோன்றும்படியான வவஸ்த்தையை ப்ராமித்து நிற்கையாலே அங்குமென்றும், இங்கனே சிலவாவஸ்த்தைகளை யுடைத்த தாயிருக்குமென்றை. ஆகையால், இது அவிபக்தகமஸ்ஸாலக்யாவது - அவ்யக்தாக்காவஸ்த்துதான் குலைந்து தபர்ப்பதவாச்சய மாய், நாமரூப விபாகாந்தமூம்படி. ஸர்வேஸ்ரவன் பக்கவிலே ஏகிபவித்து நிற்கை. விபக்தகமஸ்ஸாவது - நாமரூபவிபாகாந்தமூம்படி விபக்தமாய், கார்யோங்முகமாகை; அங்குமாகையாவது - இது அசித்தென்றும், இதினுள்ளே புருஷஸமஷ்டி கிடக்கிறதென்றும் விவேசிக்கவொன்றுக்கடி, அசிலாக்கமமாயிருக்கிற தமோவஸ்த்தைக்குலைந்து புருஷஸமஷ்டி கர்ப்பத்வம் தோன்றும்படியான வவஸ்த்தையை பஜிக்கை யென்றாயிற்று, (229) “மாண்து யவெவதி? ஸஸ்ராநக்ராவ-ஞவாவாஸரி?”, மாண்வாஸரி? கூட்டணைவுதி? பூ, யஸஸ்ரா லிவஸாய்மாநாண்வாஸி? வெவதி? பூப்புஸ்தாடி? தாலுஸஸஸி வெதநவலிவித்து கூகிக்காஸஸ்தெவதநாயுதெ - நதாவெதநாதி து? தஸஸ்ரா வாயுவுக்கு ததோவிக்குத்துக்காபொமாக, கதவஸ்தாத்துக்கு ஜாதங்விதித்துக்காத்துக்காத்துக்காத்துக்காது? “பூ யாநாதிவிஶெஷங்காதும் வெதநாவெதநாதுக்கு” உதி வராஸாரவுவதநாத் (230) “கதுதா வித்துவெதநாதுநாக்காஸஸங்கு உவாரிதம், பூ பொமெதநாயா விசெ ஃநக்குநாக்கு நாபொமாதி”, “கக்காராந்தலில்லீப்பதெதா,

(க) இதில் நின்றும், குணவைதூம்யத்தாலே மஹதாதிலிகா ரங்கள் பிறக்கும்.

(கு) குணங்களாகிறன-ஸத்தவ ரஜஸ் தமஸ்ஸாக்கள்.

(கி) இவை ப்ரக்ருதிக்கு ஸ்வரூபாநுபந்த்திகளான ஸ்வபாவ ங்களாய், ப்ரக்ருத்யவஸ்தையிலநுத்புதங்களாய், லிகா ரதசௌயிலுத்புதங்களாயிருக்கும்.

(உங்க) உதிவித்து-கூபுஷவித்துவிபது விவெகா-ஸிகாருங்கு வஸூலித்திவாமத்துப்பாநாயவெநாதித்துவபூர்ப் சுக்காராதிருவஸா பூர்ப்புநாயுவுவிசூட் ததெவவித்துக்குத்தி, ததனநாயு ராவித்திவித்துக்குத்தி, வரசோத்தார்சோதயா வித்திவித்து சீஸ கூர்ப், வெலிவுவித்தை-துவணாவுத்தி, காஞ்சுவஸலிய வை-திருங்கா கெஷு வதநிக்குறுப் பூவு-தை வாசோதெத்துக்கவத்து தீவுதித்துதெ. ஹ-நுதலுவிதிவித்துவீஜஸாந்ய திவித்துக்குத்தி, பீநிஸுத்துவீஜ வதிவித்துக்குத்தி, வலியு வெங்காநாராமியினாவயபவீஜத்துவு திக்காடு, உத்துநவீஜவஸாத்திவுத்துப், சுக்காரங்கீபயாசி ஹாநுநதிவிவெக்கி”என்று, ஸாபாத்தோபதித்தக்குவ்யாக்யாநத்துலே பருதப்ரகாஶிசாகாரர், இதிலுமைய அவஸ்தாவிபேரங்களே ஸாஸ்பங்குமாக வருளிச்செய்தார்.

(கு) இத்தால், அங்கரமும், தமஸ்ஸாம் குஸாமத்திலுமைய முருள கோரகாவஸ்த்தைகள்போலே, இதினுடைய ஸங்கோசத்தையாகையாலே, மஹதாதித்தைகள்போலே தத்வாந்தரமன்று என்னுமிடம் வித்தம்.

(க) இனி, இந்தப்ரக்ருதிரில்லின்றும் மஹதாதினிசாரங்கள் ஜுதிக்கைக்கு மூலம் இன்னதென்கிறோ; (இதில் நின்றும், குணவைதூம்யத்தாலே மஹதாதிவிகாரங்கள் பிறக்கும்) என்று. குணங்களுக்கு வைதூம்பமாவது பரஸ்பரபோத்ரேகம்.

(கு) அப்படியிருக்கிறது குணங்கள்தான்னலவு? என்னும் ஆகாங்கையிலே, (குணங்களாகிறன-ஸத்தவரஜஸ்தமஸ்ஸாக்கள்) என்கிறோ;

(க) இவைதானிருக்கும்படி எங்களேன்கிற ஸங்கையிலே பருளிச்செப்பகிறோ, (இவைப்ரக்ருதிக்கு) என்று தொடங்கி. (இவை

கள் ஸத்வம் - ஜ்ஞானஸ்ராகங்களையும், உபயஸங்கத்தையும் பிறப்பிக்கும்.

ப்ரக்ருதிக்கு ஸ்வரூபாபந்த்கிளான் ஸ்வபாவங்களாப்) (உநட) “வைகுவாஜ்ஜஸ்தி மாணாசிப்புக்கு திவஸங்வா” (உநஞ) “புக்கு தெங்கியலோனா நி மாட்டெணக்கிட்டாணிவைட்சாமி” (உநச) “வைகுவாஜ்ஜஸ்தி புக்குதெரா-ஞாமி” என்னக்கடவுதிரே. ஸ்வரூபாநுபந்திகளென்றது - ஆகந்துகங்களன்றிக்கீ ஸத்தா ப்ரயுக்தங்களாகயாலே, இவற்றை யொழிந்திருப்பதோரவஸ்து தையுமில்லையன்னை. இவற்றை ஸ்வபாவங்களென்றும், ப்ரக்ருதி க்கு ஸ்வரூபாநுபந்திகளென்றும் சொல்லுவதையாலே, (உநடு) “இ-அமலுக்குதி நட்டாலிவாவாட்டாவ்வெலோஹா-துகா நி அாவய புகாஸ உறுதெநாவுட்டி நாஉள்ளவாவாரணகாராஜாணா-துக்கா நி யாணி கா பெராக்நிரா-முவணவிவெகா நி சுநா-முநா நி ரொகாணிவைதொடி-வெதா நி வைகுவாஜ்ஜஸ்தோங்வி திருவ்புராணி” என்று, இவற்றை த்ரவ்யங்களாகவும், இவைதானே ப்ரக்ருதிக்கு ஸ்வரூபமாக்கும் கொள்ளுகிற ஸாக்கப்மதம் நிஃஸ்தமாயிற்று. இந்த மத்திராகரணைத்தமாகனிரே! ஆன வந்தார். (உநச) “மாணாசி புயாநடி” என்று, சிரித் தநுளிச்செய்தது. (ப்ரக்ருத்யவஸ்த்தையில் அநுத்பூதங்களாப், வி கா ர த ஸெய யி ஸ உத்பூதங்களாயிருக்கும்) அதாவது - ஸாம்யாபந்கங்களாயிருக்கையாலே, ப்ரக்ருத்யவஸ்த்தையில் இவற்றிலுடைய ஸ்வரூபங்கிபாகம் தோற்றுது. வைவம்யாபத்தியாலே விக்ருத்யவஸ்தையில் இவற்றி லுடைய ஸ்வரூபங்கிபாகம் தோற்றியிருக்குமென்னக. (உநன) “வைகுவாஜ்ஜஸ்தாவி துபொமா-ஞாமி, புக்குதெலூரா-முவா நாவைநிறை வைகுவாவவிஶெஷாமி கா பெராக்நிரா-முவனீயாமி புக்குதுவாயாதி நட்டா-முதாவுதிகா பெராந்தா-லைநாதா-ஷிட்டு-முதாமி” என்றிரே பாஷ்பகாராம் அநுளிச்செய்தது.

(கள) விகாரதஸெயாலில் இவைதான் கார்ணயைக்கிருபணீயக் களாகயாலே, கார்யகதநமுகத்தாலே இவற்றிலுடைய ஸ்வரூபங் களைத்தர்சிப்பிக்கிறார்; ஸத்வப்-ஜ்ஞானஸ்ராகங்களையும், உபயஸங்கத் தையும் பிறப்பிக்கும்) அதாவது-ஸத்வருணம் சிர்மலமாகயாலே,

ச. ரஜஸ்ஸா - ராகத்ருஷ்ணஸங்கங்களையும், கர்மஸங்கத் தையும் பிறப்பிக்கும்.

க. தமஸ்ஸா - லிபரிதஜ்ஞாநத்தையும், அஙவதாநத்தையும் ஆல ஸ்யத்தையும், நித்தரையையும் பிறப்பிக்கும்.

20. இவை ஸமங்களானபோது லிகாரங்கள் ஸமங்களுமாய், அஸ்பஷ்டங்களுமா யிருக்கும்; லிஷமங்களானபோது, லிகாரங்கள் லிஷமங்களுமாய், ஸ்பஷ்டங்களுமாயிருக்கும்.

இஞாந ஸ்காவரண மன்றிக்கே அவற்றுக்கு ஜக முமாய், அவற்றிலுடைய பேற்றுக்கு ப்ரவர்த்திக்கும்படி அவையின்டிலும் ஸங்கத்தையும் முண்டாக்கு மென்கை. (உங்க) “தகு ஸகுவ நிச்சி அகுாதகர்ஸகைநாசியடி ! ஸாவவைதூநவூதி ஜிதாநவஸ செத்தாநவை” எனக்கடவுதிரே,

(கஅ) (ரஜஸ்ஸா - ராகத்ருஷ்ண ஸங்கங்களையும், கர்மஸங்கத்தையும் பிறப்பிக்கும்) (உங்க) “ஏஜாராமாதகம் விசித்ரஷா வந்த ஸலி-ஈவடி ! தநிலையாநிகளதயக்கீ-வெசை நடெவிநாடி” எனக்கடவுதிரே. ராகமாவது - யோவித் புருஷர்களுக்கு அந்யோயமுண்டான ஸ்ப்ருதை. த்ருஷ்ணையாவது-ஸப்தாதி ஸர்வ விஷயஸ்ப்ருதை; கர்மஸங்கமாவது-கிரியைகளில் ஸ்ப்ருதை.

(கா) (கமஸ்ஸா-விபரிதஜ்ஞாநத்தையும், அஙவதாநத்தையும் ஆலஸ்யத்தையும், நித்திரையையும் பிறப்பிக்கும்) (உங்க) “தகிலை ஜிதாநவைவிசி சொத்தநங்வை-கெடுவிநாடி ! சூதாவலைநி சூாவிலைநிலையாதி ஹாத” எனக்கடவுதிரே. விபரிதஜ்ஞாந மரவது-வஸ்தயாதாத்மய விபரிதவிஷயமானங்ஞாநம்-அஙவதாநமாவது-செய்யுமதொன்றில் குறிக்கோளில்லாமை. ஆலஸ்யமாவது ஒரு கார்யத்திலும் ஆரம்பமற்றிருக்கும் சொப்பம்; நித்திரையாவது-புருஷதுக்கு இந்தியப்ரவர்த்தந ப்ராந்தியத்யாக வருகிறைன் வேந்தியிப்ரவர்த்தநோபரதி.

(20) இனி யிக்குணங்களிலுடைய ஸமதஸையிலும்; விஷம தஸஸயிலும், ப்ரக்ருதிப்ரிலுடைய விதாரங்களிலிருக்கும் படியை வரு

(உ.) விஷமலிகாரங்களில் ப்ரதமலிகாரம் மஹான்.

(உ.) இது, ஸாத்விகம், ராஜஸம், தாமஸம் என்று த்ரிவிதமாய், அத்யவஸாயஜநகமாயிருக்கும்.

விசிசெய்கிறூர்; (இவை ஸமங்களானபோது) என்று தொடக்கி. அதாவது - இக்குணங்கள் பரஸ்ராத்ரீகமாதல், க்ருக்ள்னோத்ரேகமாதலன்றிக்கீச் ஸாம்யாபந்களா யிருங்கபோது, பர்க்கு தியினுடைய விசாரங்கள் நாமரூபவிஶோஷராஹித்யக்தாலே தன் னில் ஸமங்களுமாய், ப்ரமாணங்களால் தர்சிக்கப்போகாதபடி ஸ்பஷ்டங்களுமன்றிக்கே யிருக்கும். இக்குணங்கள் உத்ரேகித்து விஷமங்களானபோது, ப்ர்க்ருதியினுடைய விகாரங்களும் நாமரூபவிஶோஷராஹித்யக்தாலே தன்னில் விஷமங்களுமாய், ப்ரமாணங்களாலே தர்சிக்கலாம்படி. ஸ்பஷ்டங்களுமாயிருக்குமென்கை. ப்ரதேசபேதத்தாலும் காலபேதத்தாலுமென்று கீழ்க்கொள்ளுதுக்கும், இந்த குணங்களையும்யங்கனேயிரே ஹேது. அது இங்கே விஶாதமாயிற்று.

(உ.) இந்தகுண வைஷ்யப் ரயுக்தமான விஷமலிகாரங்களில் ப்ரதமலிகாரமேது? என்று மாகங்கைத்திலே, (விஷமலிகாரங்களில் ப்ரதமலிகாரம் மஹான்) என்கிறூர்.

(உக.) மாணவாரீஸுத்ததவஸாக ஸூது ஜிதாயிழு தாநாதெந ! மாணவாருநவங்முதிஹாகாதெநி ஜோதி” என்னக்டவதிறே. அதாவது - குணங்கம்யத்தையுடைத்தாய், ஸூத்ரஜினான பத்தசேதநநுலே அதிஷ்டதமான அவ்யக்தத்தில் கின்றும் வ்யக்தகுறைநமேஷ ஹேதுவாகையாலே, குணவ்யஞ்ஜந மென்று பேரான மஹத்தவம் உத்பங்கமாமென்றபடி.

(உ.) இதினுடைய ஸ்வரூபவிருக்கும்படி யெங்கனேஎன்னும் ஆனங்கையிலே யருளிச்செய்கிறூர்; (இது ஸாத்விகம்) என்று தொடக்கி. அதாவது-இந்தமஹத்தவம், (உக.) “வோதிகொரா ஜவதெஶுவ தாரிவஸ தியாவீஹாநு” என்று ப்ரதாஸப்ருவருத்தி மேஷோங்கேயமான ஈதவ ரஜஸ் தமோரூபகுனுவ்யத்தாலே, ஸாத்விகம் ராஜஸம்தாஸம் என்று த்ரிவிதமாய், (உக.) “ஹாநு

ஏ. இதில் நின்றும், வைகாரிகம், தெற்றும், பூதாதியேன்று த்ரிவிதமான அஹங்காரம்பிறக்கும்.

“**வெவபாசிஅகங்கி**” என்று, புத்தி வழங்காமல்கூடிய அத்யவஸாய ஜநசமாயிருக்கும் என்கை.

அதில், ஸாத்விசபுத்தியாவது-(உ.ஈ) “**பூரவுதீங்வநிவுதீக்காய்டோகாபெட்டையாகுமேயே** ! வெங்களைக்காங்கு யாவெதிவொசிலூவாயு-வோகுவிடீ” என்று ப்ரவ்ருத்தி சிவருத்திக்ஞடையவும், கார்யாகாரம்யங்களிலுடையவும், பயாபயங்களிலுடையவும், பந்த மேராகுங்களி முடையவும் யதாவத் வ்யவஸாயமென்றும் ; ராஜஸ்புத்தியாவது- (உ.ஏ) “**யயாயிட்டியிட்டு அகாரூபாகாரூபிசெவுடுக்கயயாவது ஜாநாதிவொசிலூவாயு-டோராஜவி**” என்று, தர்மாதர்மங்களையும், கார்யாகாரம்யங்களையும் அந்யதாவாக வறுதியிட்டையென்றும் ; தாமஸபுத்தியாவது - (உ.ஈ) “**கையிட்டியிட்டியாஇநுதெத்திலைவாவுதா ஸவ-டோதிவர்தாங்காங்கு வெ-சிலூவாயு-டதாசிவி**” ; என்று, அகர்மத்தை தர்மமாகவும், கர்மத்தை அகர்மமாகவும், இப்படி ஸர்வார்த்தகங்களையும் விபரிதமர்க்கும் நிர்ச்சயிக்கையென்றும், பகவான் தானே கீதோபநிஷத்திலே யருளிச்செப்தான்.

ஆ., ப்ரக்ருதியிலுடைய ஸிவமனிகாரங்களில் ப்ரதம விகாரமின்னுதென்றும், அதினுடைய ஸ்வரூபமிருங்கும்படியும், அதினுடைய க்ருதப்மும சொல்லிற்றுவிற்று.

(ஏ) இனி, மற்று முண்டான விதாங்களும் கூமத்திலே சொல்லப்படுகிறது ; (இதிலைன்றும்) இத்பாதி. அதாவது-இந்தயாஹானில்கின்றும், (உ.ஏ) “**வெவகாரிக்கெலேஸ்ஜெஸ்ரா-துதாதிவெதுவதாசிவி திவியொயிஹார்தாசிவதுதுதாங்காயத**” என்கிற படியே, ஸாத்விச ராஜஸ தாபஸ்ரூப பேதத்தாலே வைகாரிகமென்றும், கைஈஸமென்றும், பூகாதியென்றும் த்ரிவிதமான வழங்காரமும் பிறக்குமென்கை. இத்தால் - த்ரிகுனுத்திகையான மூல ப்ரத்ருதியில் நின்றும் பிறந்தாக்கயாலே, மஹாதும் த்ரிகுனுத்

(உ.) அஹங்கார மபிமாந ஹேதுவாயிருக்கும்.

(உடு) இதில் வைகாரிகத்திஸ்ஸின்றும் ஸ்ரோதர்த்வக் சக்ஷார் ஜிஹ்வாக்ராணங்களேன்கிற ஐஞ்சாநேந்த்ரியங்களைந்தும், வாக்பாணிபாதபாயுபல்த்தங்களேன்கிறகர்மேந்த்ரியங்களைந்தும், மநஸ்ஸாமாகிறபதினேரிந்த்ரியங்களும்பிறக்கும்

மகமாயிருக்கும்; அப்படியேத்திருஞ்சமகமான மஹானில நின்றும் பிறந்தாகையாலே, அஹங்காரமும் திருகுணமாயிருக்குமென்றை.

(உச) (அஹங்காரம் அமிமாநஹேதுவாயிருக்கும்) அதாவது - சேஹாத்மாபிமாநகிகளை ஜிப்பிக்கை. இத்தால் - இதினுடைய க்ருகயம் சொல்லப்பட்டது.

(உடு) (இதில் வைகாரிகத்தில் நின்றும்) இத்யாதி, அதாவது இப்படி த்ரிவிதமான அஹங்காரத்தில் வைகாரிகமாவது-ஸாத்விகா ஹங்கார மாகையாலே, இதில் நின்றும், ஸதவகாரர்யமானலகுத்வப்ரகாசப்வங்களையுடைத்தான இந்தியங்களை பதிவினான்றும்-பிறக்கு மென்றை. வைகாரிகத்தில் நின்றும் ஏகாதமேர்த்ரியங்களும் பிறக்குமென்று சொல்லினிடாதே (ப்ரோத்ர தவக் சக்ஷா ஜிஹ்வாக்ராணங்களைன்கிற ஐஞ்சாநேந்த்ரியங்களைந்தும், வாக்பாணி பாதபாயு உபஸ்தக்களைன்கிற கர்மேநதரியங்களைந்தும், மநஸ்ஸாமாகிற பதினேரிந்த்ரியங்களும்) என்று, இப்படியருளிச்செய்தது-இவற்றினுடைய கார்யபேதகதையும், ஸம்ஜஞாபேதத்தையுமிமாழிய, இவற்றினுடைய ஸ்வரூபபேதமும், வ்யவஹாரபேதமும் தோற்றுதென்று, மநஸ்ஸாக்கு சார்யம் உபயஸதங்காரிதவம். அதுதான் இவ்விடக்கல் சொல்ல்தொழிநகது-மேலே பிழவு தன்னை விஸ்தரேண சொல்லுகிறவிடத்திலே சொல்லுகிறேமன்று. இந்தியதாகள் ஸாதவிகாஹங்காராய மென்று அருளிச்செய்யக்கயாலே' இவற்றை ராஜஸாஹங்காராய மென்கிறபதும் ப்ரதிக்ஷப்தம்.

(உசு) “ செதைஜவா நீநியாண்டாவுமா செஞ்சா செவகாரி காஷம் ! வாகாஷஶங்கிடந்தாது செஞ்சா செவகாரிகாஸூதாஸி’ ; என்றும் (உசுக) ‘ செஞ்சிவட்டாது-தூதாசிசாவங்பு வாவிஶக : வாய்மாவு செணாவு-தாநாவிசெவபுராவிஶக : சூதிதநூதங்காவு-துதா

ககுவிணீபூரவிஶக : இஸ்ரெஸ்ராது ஒஹ்-அதாக்ரால்பூரவிஶக
ஷஷ்டயிவநல்லதபொன்னாரோ நில-அக்குவாகுஷங்பூரவிஶக : அந்த
கோடிரெநால் அக்குவாகுஷங்பூரயம் பூரவிஶக : சீதாராவாதெநா
ல-அக்குவாநாஹிங்பூரவிஶக : குபொரெதொல-அக்குவாசிஸங்
பூரவிஶக” என்கிறபடியே, தேவாதிஷ்டதங்க ளாகையாலே
தேவஶப்த வாக்யமங்களான விந்தரியங்கள் பதினெண்றும் ராஜஸா
ஹங்கார கார்யமென்பர்கள் சிலர், ஸாத்விகாஹங்காரகார்ய மென்
பங்கள் சிலரென்று சொல்லி, அதில் ஸாத்விகாஹங்காரகார்ய
மென்கிறதே ஸ்வபங்கமாக ஸ்ரீபாஸரபகவான் நிர்சயிக்கை
யாலே, இவர்க்கு இப்படி யருளிச்செய்யக் குறையில்லையிடே.
இந்தரியங்கள் பதினெண்று என்கிற சியமும் வ்யஷ்டிவிஷய
மன்ற, ஸமஷ்டிவிஷயம்; (உடு) “தெஷாநுவயவாந்-அக்காந் ஸா
கிபூரிதளஜவாடு ஸதிவெஸ்ராத்தோத்ராவாவவ-தூ-அதாநி
நிச-டெ” என்று, அனுக்க ளாகைபாலே, ஸ-அக்குமங்களான
விந்தரியங்களிலுடைய அப்பங்களை ஆக்மமாத்ரைகளிலே ப்ரவே
ஸிப்பித்து ஸர்வழகங்களையும் ஸர்வரன் ஸ்ரீஷ்டத்தானென்று
மநுவசந முண்டாகையாலே. இகில், (உடுச) “ஸ-அக்காநி” என்
கையாலே (உடு) “கணவாடு” என்கிற ஸ-அத்ரமர்யாதையாலே,
இந்தரியங்கள் அ னுவென்றும், (உடுக) “கவயவாந்” என்கைபாலே,
இந்தரியங்கள்தோறும் வ்யர்தி பாஹாள்யமுன்னெடன்றும், ஆக்ம
மாத்ரைகளிலே கூட்டி னுனென்றைக்கயாலே, அடியிலே கொடுக்க
இந்தரியங்களை யாவத்ஸம்ஹாரம் அதுவர்த்திக்குமென்றும்,
(உடுந) “ஸார்ராயாத்ராபொதி யதூவாந்தா கித்திஶாரி
நாய் வீசிவெபுதாந்வெயாத்வாயாந்வெயாக” என்கிற
படியே, ஸார்த்தைவிட்டு ஸார்ராந்தாத்தை ப்ரவேஸிக்கும்போது
இந்தரியங்களை க்ரஹித்துக்கொண்டு போமென்றும் தோற்றுகிறது.
(உடுக) “வண்ணாடு” என்றும். (உடுச) “கிநவாந்தாநி” என்றும்
சொல்லுகிற ஸங்க்யாநிர்த்தேஶத்தில் நிர்ப்பந்தமில்லை, இந்தரியாந்
தரங்களும் கூடிப்போகையாலே.

எ. பூதாதியில் நின்றும் ஶப்ததங்மாத்ரை பிறக்கும், இதில் நின்றும் ஆகாஸமும் ஸ்பர்ஶதங்மாத்ரையும் பிறக்கும், இதில் நின்றும் வாயுவும் ரூபதங்மாத்ரையும் பிறக்கும் இதில் நின்றும் தேஜஸ்ஸாம் ரலதங்மாத்ரையும் பிறக்கும், இதில் நின்றும் அப்பும் கந்ததங்மாத்ரையும் பிறக்கும், இதில் நின்றும் ப்ருதிவி பிறக்கும்.

(எ.) இனிமேல்,(உள்ள)“இ-அ ததநாது வைமெட்டாய ஒஹ ஓராதாதாவோக” என்கீழடியே, பூதாதிஸர்தவாச்யமான தாமஸாஹுங்காரத்தில் நின்றும் தந்மாத்ரபஞ்சக்குமும், தத்விஶேஷத் மான ஆகாஸாதி பஞ்சடூதங்களும் உத்பங்கங்களாக் காமம் அருளிச்செய்கிறார்;” (பூதாதியில் நின்றும் ஶப்ததங்மாத்ரை பிறக்கும்) என்று தொடங்கி. அதாவது - பூதாதிஸமங்குரிகமான தாமஸாஹுங்காரத்தில் நின்றும் ஆகாஸாத்திதழுடைய ஸாம்க்ஷமாவள்த்தையான ஶப்ததங்மாத்ரையும் பிறக்கும்; இந்த ஶப்ததங்மாத்ரையில் நின்றும், இதினுடைய ஸ்த்துவாவள்த்தையாய் வ்யக்தபார்த குணகமான வாகஸமும், வாயுவினுடைய ஸாம்க்ஷமாவள்த்தையான ஸ்பர்ஶதங்மாத்ரையும் பிறக்கும்; இந்த ஸ்பர்ஶதங்மாத்ராயில் நின்றும், இதினுடைய ஸ்த்துவாவள்த்தைபாய் ஸ்பர்ஶதுணக்கமான வாயுவும்; தேஜஸ்வினுடைய ஸாம்க்ஷமான ரூப தந்மாத்ரையும் பிறக்கும்; இந்த ரூபதங்மாத்ரையில் நின்றும், இதினுடைய ஸ்துவாவள்த்தையாய் ரூபகுணகமான தேஜஸ்ஸாம், அப்பினுடைய ஸாம்க்ஷமான ரஸதங்மாத்ரையும்.பிறக்கும்; இந்த ரஸதங்மாத்ரையில் நின்றும், இதினுடைய ஸ்துவாவள்த்தையாய் ரஸகுணையான அப்பும், ப்ருதிவினுடைய ஸாம்க்ஷமான கந்ததங்மாத்ரையும் பிறக்கும்; இந்தகந்ததங்மாத்ரையில் நின்றும், இதினுடையஸ்துவாவள்த்தையாய், கந்த குணையான ப்ருதிவி பிறக்கும் என்கை.

ஆகாஸமும் ஸ்பர்ஶ தந்மாத்ரையும் பிறக்கும், வாயுவும் ரூப தந்மாத்ரையும் பிறக்கும் என்று உத்பக்திசொல்லுகிற வளவில், பூதத்தை முற்படச்சொல்லி தந்மாத்ரையைப் பின்படச்சொல்லி க்கொண்டுவந்தது - பூதோத்பத்திக்கு அங்கத்ரம் தந்மாத்ரோத்பத்தி யென்கிற க்ரமம் தோற்றுகைக்காக. இந்த தந்மாத்ராத்தங்மாத்ரோத்பத்திக்ரமம் நம்மாசார்யர்களுக்கு மிகவும் ஆதரணீயமாய்ப்

உ. ஸ்பர்ஶதந்மாத்தை தொடக்கமான நாலுதந்மாத்தைகளும் ஆகாசம் தொடக்கமான நாலுடுதங்களுக்கும் கார்ய மாப், வாயுதொடக்கமான நாலுடுதங்களுக்கும் காரணமாபிருக்குமென்றால் சொல் வூவர்கள்.

போரும்: அதுக்கடி - (உருசு) “கவுட்டுவே, கூருதயபில்லாயாஸ் விகாராஸி” என்கிற பஞ்சக்கு ஸ்வஸ்வர்த்தகம் வித்திக்கையாலே; (உருசு) “ஏரங்காராது, கூருதயபில்லாதீவேலாநு, சிவைதாஷமாராவோதமூதாது, சாநுதநாது பூ, சாநுதநாது ஆகாசம் விராதநாது னி, வெநாதநாது காகூய்துராவுவேதநாது னி, ராவுதநாது னி, ராவுதநாது தேஜாராவுதநாது னி, ராவுதநாது ஆகாவோமாதநாது னி, அங்குதநாது காதூயிலி” என்று, இந்தக்ரமத்தை யாதவர்காராதிகளும் ஆகரித்துக்கொண்டு போந்தார்கள்.

(உ) இனி, சூதாத் தந்மாத்தோபத்திக்ரமமும் ஶாஸ்தர வித்தமாகையாலே அத்தகையும் ஸங்கரதேஹண வருளிச்செய்கிறு; (ஸ்பர்ஶதந்மாத்தை தொடக்கமான நாலுதந்மாத்தைகளும்) என்று தொடக்கி. அதாவது-பூதாதீவில் சின்றும் பரப்தகந்மாத்தை பிறக்கும், ஆகாசம், பரப்தகந்மாத்தையில் சின்றும் ஆகாசம் பிறக்கும், ஆகாசமத்தில் சின்றும் ஸ்பர்ஶதந்மாத்தை பிறக்கும்; ஸ்பர்ஶதந்மாத்தையில் சின்றும் வாயு பிறக்கும், வாயுவில் சின்றும் ரூபதந்மாத்தையிறக்கும். ரூபதந்மாத்தையில் சின்றும் தேஜஸ்ஸூ பிறக்கும், தேஜஸ்வில் சின்றும் ரஸதந்மாத்தை பிறக்கும்; ரஸதந்மாத்தையில் சின்றும் ஜவம் பிறக்கும், ஜலத்தில் நின்றும் கந்தகந்மாத்தை பிறக்கும், கந்தகந்மாத்தையில் சின்றும் ப்ரநுதிவி பிறக்கும் என்றால்.

இங்க்கரமம் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணவித்தை; பூர்வகரமம் புராணத்தாவித்துக்கொண்டுவர்கள்; அது சொல்லவொன்னாதுதிடே.

(உருசு) “கவுட்டு வே கூருதய வீட்டாயாஸ்விகாராஸி” என்று, ஆகாசமாத்தூதங்க ஜீந்தையும், இந்தரியங்களோபாதி கேவலம் விக்ருதிகளாக ஸ்ருதி சொல்லுகையாலே. ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்திலே

(உருசு) “குகாசாத்து விகாவ-ாண ஹஸ-தீது வை

ஜ-வு ” என்று கொட்டி, ஸ்ரங்பதந்மாத்ராக்கிரங்கு காரண மாகச்சொன்ன வாகாஸாதி பதார்த்தங்களையும், தந்மாத்ரலக்ஷண மான பூதங்களாக ஸ்ரீ பாராஸ்ராஷ்வரனுக்கு விவகூதி மென்று நினைக்கு வர்யாக்பராக்கள் வர்யாக்பராக்மண்ணிலி வைச்சுரயாடிலே. ஆகையால், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணக்கிலும் பூதாத்தங்மாத்ரோத்பத்தி ஸரார்தமாய்த் தோற்றிவிருந்ததீடு யாகிலும், வ்யாக்பரா ப்ரக்ரியை வைப்பராக்பராத்தால் தந்மாத்ராத் தந்மாத்ரோத்பத்தி பெண்டீது கொள்ளலேவீலும். பூதாத்தங்மாத்ரோத்பத்தி பகுத்திலும், (உஞ்சு) “கவுட்டள பூ.கூ.தய ஷோலாவிகாரா”^१ என்று சொல்லுடீர ஷோடஶ விராக்களைகிறது-பூதங்களையொழியாத ஶேங்க்கியங்களும் மாத்ராதினைக்கும் என்று. தந்மாத்ரங்களுக்கு பூதங்களோடு ஸ்வாதூபபேதமின்றிவிடிலே அவள்த்தாபோதமாக்க மாலையாலே; (உஞ்சு) “கவுட்டள பூ.கூ.தய”^२ என்று ப்ரச்க்ருதி மஹ தஹங்குரங்களையும், ஆபாஸாதினைக்கைதயுஞ் சொல்லுகிறதென்றும் ஸ்ருதானிப்ரோதம் நிர்வாநிப்பர்கள். இதுதான், ஸ்ரீவீதவாரா ஸபகவானுடேலே. (உஞ்சு) “கவுட்டள பூ.கூ.தயக் பெரு.ரகா விகாரா ஸாவீஷாவீசா : கவுட்டாதீ ஸவெவெவ பூ.ரஹா.யயு” தகவிஞகாஃ! கவுட்டாதீ இவாபெரெவ தகாவாகாவாவவு ! வெருயிவ்வாய்சாகாஸ ரீபொஜூதி வீவபவநிச்சி ! எனதாக பூ.கூ.தயபவுட்டள விகாராநவீசிஶயுணா ! பெரு.து ஒபு பெருவாகந்தாரா ஜி.ஊராவா ராணவம் வரங்கிடி ! வாக்குநாள்ளு பொஷல அ சாயாசிசீ.கு.த தபெயவா ! ஸபவாஸ-ஈவ ராஞ்சுவ ஞி ராவொமாஸ ஹெயெவாவு ! வனத்து விபொஷ்டா ரா ஜெந்தி. சி.பாவுதிதவத்துபவா ! கிபெயு

தாநி ஸவவிபெஷாவ்தாணி பெயின்து ! சிந்தோ.ஏஸ் கி.தா.ஏ.மு ராயு.ஏ.த தி.விஞகாஃ!” என்று, போகுதர்பத்திலே யாஜ்ஞவல்க்கு ஜாதி ஸபவாதக்கிலே சொல்லப்பட்டது. அப்படிபேயமல்ம் நதிரி லும் (உகு.0) “கிதநாவா.ஏ.வி.ஊ.ஏ.வா.நிமா.ஸி ஜா.நி.ங்கு.நி.பி. வனத்தாகி பூ.கூ.தயபவுட்டள விகாராவீஷாவாபரீ.ஏ.பெரு.து ராக்கிராவநாயு.ஏ.ன கவுதவநா.ஏ.வு. ஸபவா ! ஸபவா.ஏ.பெரு.ஏ.வை ஸபவா-மங்கவாக்காணி.வாய்வலி ! உபவாவாதாவி.தி.வ விகாரா ஏ

வேஷாஸஸ்வ தாஃ” என்று சொல்லப்பட்டது; இந்த ஸ்மருதியில் ப்ரச்ருதிகளிலே பரிகணி க்கையாலும், ப்ரதமத்திலே யெடுக்கையாலும் மக்கவ்யதையாலே மக்கவ்யை நு ப்ரதாநத்வம் சொல்லப்படுகிறது. ஸங்கல்பமாப்பத்தகாலே தத்சரணமான மகங்களை வகுக்கப்படுகிற தென்று ஸ்பாலேபாதிஷ்க் வ்யாக்பாத்திலே ஸ்ருத ப்ரகாஶிசாகாராலே வ்யாக்யாதமாயிற்று; இப்படி இதற்குமொத்தாக தெகளில் சொல்லப்படுகொமாத்தல், (உருக) “குவெட்டள பூர்கூ
தயஃ” என்கிற ஸ்ருதிக்கு ஸ்ருத தப்பாத்ரோப்பத்திக்குத் தீர் விரோதாபாவம் ஸ்வஸ்பந்தம் (உகுக) “குவாவீஜ
விவாவூதழி” என்கிற த்ருஷ்டாந்தபலத்தகாலே தவக்டீஸ்ராத
பிஜத்தக்கு அங்குர ஸக்தியில்லாகலோயாதி, ஆவாரகத்தாத
மொழிந்தபோது உத்தரகார்யமாக்கி ரில்லை பென்று தேவற்று
கையாலும் காரணகுணத்தையொழிய உத்தக்ரோத்துவிசேஷத்து
களில் (உகுக) “சூரூபூவூரு” நாஸ்வாதெந்தா நாவெ
திவ வாபிப்பாஃ” என்று, ஸ்வயிலேபஷக்துக்குச் சொல்லுதுமிரு
குண்ணிசூபாங் கூடாணமயாலும், (உகுக) “சுகாஸம் சாபூபீது,
ஞாப ஹாபீது மூலோவிலாகி | ரா-நிவாப குவெயவா சுவிஶத
பாபுபவஸ்த மாணாவாங்஗ | ஸாபுவஸ்தாபா ரா-நிவாபம் ராவஸ
ஈது பவோவிலாதி | தவாங்காதும-மாணாஹுவாபோவிலை
ஷாபெஸ்மி யாரு தமுஃ” என்கிற பூராணவசநக்களினுடைய வாதா
குண்ணியத்துக்காகவும், (உகுக) “ததறுபுதீநாது பெலூரா யா
வங்வருபேசைதி திரு வத்சாவங்குபெலூரா அ-அதாநாராகாஸா
நிமாநமலைஇமாவநிரா-நிவாண்ணி பவங்குாய்வென்” என்று,
இதில் அதிச்ருதனுண ஸாங்க்யவாசஸ்பதி சொல்லுகையாலும்,
“ார்யோத்பாதகங்களான தக்கவக்கள் ஸ்வஸ்லகாரங்கும்நுதங்க
ளாப்க்கொண்டே பத்பாதிக்கிறதென்று கொள்ளவேணும்” என்று,
தக்கவத்ரய விவரணாத்திலே ஆச்சான்சிள்ளை யநுரிசெய்க்கையா
லும், (உகுகு) பெயாநதகு சிரா-புத தா இஹாஞ்சு தத்தீவூ
கணாக” (உகுகு) “யாருபூயா நந இஹாநநமதாவ தயா
வூதயஃ” (உகுகு) “பஶ்வபீது மதயாகாஸம் சு-அதாநிலைவுவீ
வூப்பெணாக” (உகுகு) “சுகாஸ சாபூபீது ஞாப ஹாபீது ம

வலோவுரைணாக்” (உசுத) “வஸ்தீாது ஹூடுவெவாய்டு ராடுவளீது ஓ வலோவுரைணாக்” (உசுக) “ராஸ்தீாது ராணி யா ஹாங்வி ராடுவளீது ஓ வலோவுரைணாக்” என்று, மீபாஸரபக வானுலே உக்தமாகையாலும், “முன்புத்தை தந்மாத்ரைகளோடே கூடிய சொன்னுடே உக்தபோத்தர தந்மாத்ரைகள் ஸ்வவிஶேஷங்களைப் பிறப்பிக்கையாலே” என்று, இவர்தாம் மேலையருளிச்செப்பதையாலும் ஆவரண க்ரமங் கொள்ளலே அலும்.

அப்படியே, பூர்வாகவாகியாகத்தைப்பற்ற ஸ்பர்ஶாக்டந்மாத்ராதி களுக்கு ஸ்வஸ்வவிஶேஷங்களே உத்தாதிக்குமாலில், ஸ்வஸ்வபூர்வ பூகளைஹாயக்கவும் கொள்ளலே அலும். அதாவது-பூகாதிலில் நின் ரும் ஶர்த்தகங்பாத்ரை பிறக்கும்; ஶர்த்தந்மாத்ரையை பூகாதி ஆவ ரிக்கும்; இதில் நின்றும் ஆகாஸம் பிறக்கும், அநந்தரம் இந்த ஶப்த தந்மாத்ரையில்நின்றும் ஸ்பர்ஶாக்டந்மாத்ரைபிறக்கும்; ஸ்பர்ஶாதந்மாத்ரையை ஶர்த்தந்மாத்ரையாவரிக்கும், இப்படி ஶப்ததக்மாத்ராவுந் ரைதயாப், ஆகாஸாத்ரை ஹஹாயயாக வுடைத்தான் ஸ்ப ஶகந்மாத்ரையில் நின்றும் வாயுபிறக்கும். இந்த ஸ்பர்ஶாதந்மாத்ரையில் நின் ரும் ரூபதந்மாத்ரையை பிறக்கும். ரூபதந்மாத்ரையை ஸ்பர்ஶாதந்மாத்ரையாவரிக்கும், இப்படி ஸ்பர்ஶாக்டந்மாத்ராவுந்தான் வாயுவை ஸ்வஹாயமாக வுடைத்தான் ரூபதந்மாத்ரையில் நின்றும் தேஜஸ்வா பிறக்கும். இந்த ரூபதந்மாத்ரையில் நின்றும் ரைதயாப், ரைதயாவரிக்கும், இப்படி ரைதந்மாத்ராவுந் ரைதயாப், அப்படி ஸ்வஹாயமாகவுடைத்தான் கந்ததந்மாத்ரையில் நின்றும் ப்ருதிநிதீக்கும் என்கை. ஶப்ததந்மாத்ராவுந்தமாப், ஆகாஸக்கை ஹஹாயமாசவுடைத்தான் ஸ்பர்ஶாதந்மாத்ரத்தில் நின்றும் வாயுபிறக்குமென்று சொடங்கிச் சொன்ன விஶேஷங்களைப் பிறில் கூமாம் பூகாத் தந்மாத்ரோத்தத்திப்பகுத்துக்கும் ஒசுகும்; குர்வதுர்வழுத்தத்தில் நின்றும் உத்தமேரத்தர தந்மாத்ரோத்பத்தி

யாகிறவித விஶேஷம். இது தத்வத்ரய விவரணத்தில் ஆச்சான பின்னை யருவிச்செய்த ச்ரமம்.

இங்குண்டிருக்கே, தத்வாசிருபணத்திலே ஓயற்றுளிச்செய்த துப்புருக்முழன்டு. அதாவது “நூகாதிலில் சின்றும் பரப்பதங்மாத்தர பிறக்கும்; பட்பதங்மாத்தரயில் நின்றும் அதிவையை வாத்துலாவங்கையான ஆகாசம் பிறக்கும்; பட்பதங்மாத்தரத்தையும், ஆகாசத்தையும் நூகாதியாவரிக்கும்; இப்படி நூகாத்பாவர்ந்துமாப் ஸ்த்துலாகாசமலஹுக்குத் மாய்க்கொண்டு விக்ருதமான பார்த்தந் மாத்ரத்தில் நின்றும் ஸ்பர்ஶாக்ஞரமான வரயு பிறக்கும்; இதில் நின்றும் ஸ்பர்ஶாக்ஞரமான வரயு பிறக்கும்; அவை விரண்ணடியும், காரணமான பார்த்தந்மாத்தர யாவரிக்கும்; பீர்பதந் மாத்ராவங்குதமாப், வரயு ஸ்துப்ருதமாப் விகரித்த ஸ்பர்ஶாக்ஞமாத்ரத்தில் நின்றும் ஆகாதங்மாத்தர பிறக்கும்; அதில் நின்றும் ரூபருக்ஞகாரன தீஜஸ்லூப பிறக்கும்; அவை விரண்ணடியும், காரணமான ஸ்பர்ஶாத்தந்மாத்தர யாவரிக்கும்; இத்காலே ஆவங்குமாப், தீஜஸ்லூப்ருதமாப் விகரித்த ஸ்துபகாந்மாத்தர பிறக்கும்; இதில் நின்றும் ரூபகுண்மான ஜஸம் பிறக்கும்; அவை விரண்ணடியும் காரணமான ஆகாதந்மாத்தரம் ஆவரிக்கும்; இத்காலே ஆவங்குமாப், அப்பஸ்லூப்ருதமாப்கொண்டு விகரித்த ஸ்துபகாந்மாத்தரத்தில் நின்றும் கந்தகாந்மாத்தரம் பிறக்கும், அதில் நின்றும் கந்தகுறீண்யான ப்ருத்விபிறக்கும்; அவை விரண்ணடியும், காரணமான ஸ்துபகாந்மாத்தரம் ஆவரிக்கு மென்சை. இதில் முற்பட்ட க்ரமத்திலே, ஸ்பர்ஶாத்தந்மாத்ராதி சதஷ்டயத்துக்கு ஸ்வல்வாவிலீபசீதைத்பாதநத்தில் பூர்வவூர்வூத ஸாலுமாய்யம் சொல்லப்பட்டது; பிற்பட்டக்ரமத்தில் பூர்வதந்மாத்தரத்துக்கு உத்தகரோத்தரதந்மாத்ரோத்தாதநத்தில் ஸ்வல்விஶேஷ ஸாலுமாய்யம் சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் அந்யோரங்பு விசீராதமில்லை. ஒரோன்றில் இரண்டிம் அநுக்தமோராக்கலும், இரண்டும் அபேக்கிதமாகையாலே, ஆவரணக்கந்தத்திலும் “பூர்வவூத: வதந்மாத்ரட-உத்கரோத்தரதந்மாத்ரத்தையும், தத்விஶேஷவூத்தையும் ஆவரிக்கும்” என்றுஜீயருளிச்செய்கையாலும், ஜீவிஷ்ணுபராணத்திலே, (உ.எ.ஒ) “ஸவேபிராதி தயாகா ஸங்கா-உதாஷ்வஸ்தாவூரைாக” என்றவிதுக்கு - (உ.எ.ஒ) “ஸவேபிராதி சி - ஸாஷி தாதி தி, தயா

உ. தங்மாத்ரங்களாவன - பூதங்களினுடைய ஸ-அங்கமாவஸ் த்தைகள்.

கா சார்-ஸ்ருதி அாகாஸ லு வெலு-து தா டிராவு ரெணாக; வா கெ தா வ-சுவ-வ-வ-வ-து தா து, இ ரத ரொ-தா தா தா து । த அி செஷ்டி றா கீ ரெணா தி தி டி டி' , என் ற, பிள்ளை பெங்க ளாழ்வர் வ்பாக்யாநப்பண் ஜு-ந-கபா லும், தத்வத்ரப லிவானாக் தில், தங்மாத்ரத்துக்கு ஆவரணம் சொன்னவோராதி தத்வி பீரங்கித் துக்கு ஆவரணம் சொல்லிற்றில்லையேயாகிலும் அது உபலக்கண மாமித்தனை. அவ்வாதபேறு, அவ்விடந்தன்றில் பூதாத்தங்மாக் ரோத்பத்தி சொல்லும் போகாது. ஆகையா விரண்டிம் கொள்ள வேணும்.

தத்வநியாண க்தில், தங்மாத்ர தத்வி பீரங்கிக்கும் ஆவரணம் சொல்லுகிறவனானில் இரண்டாட்டு, சேர்த்துப்பிடித்துச் சொல்லப்பட்டதேயாகிலும், விழொல்லைக்கீராத்துக்கிக்கு முன்பே தங்மாத்ரத்துக்கு ஆவரணங்கொள்ள வீலும். க்லக்டெல்லாத பிஜத் துக்கு அங்குரங்க்கி வில்லதாப்போலே, ஆவராக்கங்க பொழிந்த போது உக்தாகார்யஶக்தி வில்லையென்று பிடம் கீழே சொல்லப் பட்டதிரே. இப்படி, பூதங்மாத்ரஸ் நஷ்ட, சொல்லுகிறவிடத் திலே ஆவரணரமம்-வக்தவ்யா : விருக்கப்பிரசப்தையும், அருளிச் செய்யா தொழிந்தது அபீபாதிதமல்லாவையன்று; ஸங்கோசேந உத்பத்திக்கமத்தை யருளிச்செய்தாரித்தனை. பெரியவாச்சான் பிள்ளையும் இப்படி விடிற அருளிச்செய்தது.

(உ) ஆ, பூதங்மாத்ரோத்பத்திக்ரமம் அருளிச்செய்தார் கீழ்; அதில் தங்மாத்ரங்கள்தான் எவ்வா? என்றெ பாங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார்; (தங்மாத்ரங்களாவன - பூதங்களினுடைய ஸ-அங்கமாவஸ் த்தைகள்; என்று அதாவது - (உ)) “தமியங்கி ஹவியின்ஸ-தாது, தத்தாது தாது, தாது, தாது” । தாது தான்றுவிசெஷ்டாணி கவிசெஷ்டாது தகாஹி தெ । நஸா தொநாலி யொரா தெ நேடி நூஜா ஸாவிசெஷ்டினை” என்று, ஸாந்தத்வ கோரத்வ மூடத்வல்கணமான விபீரங்களை யுண்டத்

(கூ.) மற்றையிரண்டுஹங்காரமும் ஸ்வகாரர்யங்களைப் பிறப்பிக்கும்போது, ராஜஸாலூங்காரம் ஸஹகாரியா யிருக்கும்.

தல்லாத பர்தா கிமாத்தக்கை குணமாகவுடைத்தாரி நுக்கிற ஆகா பாதித்து தன்மூலங்கள்.

ஸாந்தவுடாவது - அதுகூல்சீவுத் தீயத்வம்; சீராரத்வமாவது - ப்ரதிகூலவேதுத் தீயத்வம், ஏடக்வமாவது - உதாரீநீவைக்நீயத்வம். அதில், ஸ்வாவல்தீமே ஏடங்கங்களாரி நுக்கும் - கூபியும் ஜலமும்; கோரங்களாரி நுக்கும் - தீக்குள்ளும் வாயுவும்; மூடமாயிருக்கும் ஆசாபார். மேனகத்தாலே யெல்லாமூகங்களும், ஸாந்தவத் தோட்டு மூடத்வங்களை யுடையனாலீருக்கும். தந்மாத்ரங்களஞ்சிகு இந்த ஸாந்தவத்தாதிலீ சீரோலூங்கிராயங்களைலே, அவை அவிசீரங்களைன்று சொல்லப்படுகின்றன. ஆசைபாலே, தந்மாத்ரங்களைன்றும், அவிசீரங்களைன்றும் பர்யாயம். அதில் அசியுக்தாவாயாதுபாரசாதி என்றும், (உ.எ.ஒ) “தந்தாது, ராணு” விசெஷஷா ஒத்துயோனாடி, ஸாத்துவொர்க்கு ஒத்துவுக்கிதி து, யொவி செஷஷா வெலைம் ரண்டு தாநுதெஷஷாதி நாடி, வாச வெளிக்குத் து, கொசா கிவிசெஷஷாதுக்காணல்வதி. தெநஶாவெந தந்தாது, சீரங்குதெ, வாவங்வெதுக்கா வாய்சாவுதிக்கு வெல்லுக்கும் தெஞ்சூம்க்கா குபெஸுதுக்காபூயிவி’ என்று சொல்லிவைக்கார்கள்.

(ஆ.) க்ரிகிகாதுமாத்திலும் ஸாக்துக்கொண்டி, ஸாத்திகாதுமங்காத்தில் நின்றும் ஏகாத ஸீராந்தியங்களஞ்சும், தாயஸாலுங்காரக்கில் நின்றுப் பூதநாதங்களஞ்சும் உத்தங்கமாம் சுரமம் சொல்லின்றது.

(கூ.) இனி, ராஜஸாதுமங்காரக்கினுடையகாரப்பிசொல்லுகிறது, (மற்றையிரண்டு அலுக்காரமுப்) என்ற தொடங்கி. அதாவது - ஸாத்திகாதாமஸாதுமங்காரங்க ஸிரண்டிம் ஸ்வராய்க்களையுத்தாக்கிச்சுகும்போது, தேத்தக்னுடைய அங்குத்தக்கு ஜலம்போல வர்க், அச்சிரினுடைய ஜ்வாக்கத்துக்கு வாயுபோலவும், ராஜஸாலுமங்காரம் ஸதிகாரியா யிருக்குமென்றை. இது ஸதுகரிச்சைக

(ஈ. ஸாத்விகாஹுங்காரம் ஶப்ததங்மாத்ராதி பஞ்சகத்தையும் மடைவே ஸஸ்ஹகாரியாய்க்கொண்டு ஸ்ரோத்ராதி ஜ்ஞா நேந்த்ரியங்க ணாக்கதையும் ஸ்ருஷ்டிக்கும்; தத்ஸஹக்ருத மாய்க்கோண்டு வாகாதி கர்மேந்த்ரியங்க ணாக்கதையும் ஸ்ருஷ்டிக்கும் இவற்றை யோழியத்தானே மநஸ்தை ஸ்ருஷ்டிக்குமென்றும் சொல்லுவர்கள்.

யாவது-(உ.ஈ.) “ாஜி பூ. வத-கீகங்கத்து” என்கிறபடியே, இவற்றில் இந்த்ரியதேஹதுவான ஸத்வாப்பாத் தக்கும், சூக்கீஹதுவான தமோப்பாத்துக்கும் சலஸ்வபாவமான ரஜஸ்வா - ஸ்ரோதமாய்க்கொண்டு ப்ரவர்த்திப்பிச்சை.

(ஈ.) இப்படி, ஸாத்விக தாமஸாஹுங்காரங்களுக்கு ஸதா ரண ஸஹகாரியை பாருவிச்செய்தார் கீழ்; அந்தாம், ஸாத்விகா ஹஸ்பாரத்துக்கு அஹாதாணமா ஏரிருப்பன கில் ஸஹகாரியிலீச ஷங்களை யருவிச்செய்கிறு; (ஸாத்விகாஒஹுங்காரம்) என்று தொடங்கி. அதாவது - ஸாத்விகாஒஹுங்காரம் - இந்த்ரியங்களை ஸ்ருஷ்டிக்குமளவில், இவற்றினுடைய விஷயப்ரதிசியமத்துக்காக ஶப்ததங்மாதரத்தை ஸஹகாரியாகக்கொண்டு ஸ்ரோதரத்தையும், ஸ்பர்ஶதங்மாதரத்தை ஸஹகாரியாகக்கொண்டு தவ கிந்த்ரியத் தையும். ரூபதங்மாதரத்தை ஸஹகாரியாகக்கொண்டு சகூரஸ்ஸையும், ரஸதங்மாதரத்தை ஸஹகாரியாகக்கொண்டு ஜிழ்வையையும், கந்ததங்மாதரத்தை ஸஹ ரியாகக்கொண்டு க்ராணேந்த்ரியத் தையும் ஸ்ருஷ்டித்தும். இப்படி, ஶப்ததங்மாத்ராதி பஞ்சகத்தையும் அன-டீவ ஸஹகாரியாகக்கொண்டு பாஷாத்ராதி ஜ்ஞாநேந்த்ரி யங்களைந்ததுயும் ஸ்ருஷ்டித்து வகந்தரம், பாஷாத்ரா க்ராஹும்யமான ஶப்தவிஷபமங்கும், தவாந்த்ரியக்ராஹும்யமான ஸ்பர்ஶ விஷயமாயும், சகூர் க்ராஹும்யமான ரூபத்தில் ப்ரவருத்திதேஹதுவாயும், ரஸாஸிதியரஸாஸ்ரயமான ஜலத்தினுடைய சிஸ்ஸரணதேஹது வரயும், க்ராணைவிஷப கந்தகாஸ்ரயப்ருதிவில்யாப்ஶமான அங்காதி களில் ரூஜீட்டைக்ஸர்ஜனதேஹதுவாயும், இப்படி ஜ்ஞாநேந்த்ரிய பஞ்சகீஹமாய்க்கொண்டு ஶப்தாதிபஞ்சகத்தையும் ஒட்டியிருக்கும். கர்மீமாந்த்ரியபஞ்சகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்குமளவில், ஸ்ரோதர ஸஹக்ருதமாய்க்கொண்டு வாக்கதையும், தல்வக்ஸஹக்ருதமாய்க்

(ஈ. சிலர், இந்தியங்களிலே சிலவற்றை பூதகார்ய மேன்றுர் கள்.

(உ. அது ஶாஸ்த்ரவிருத்தம்.

(ஈ. பூதங்களாப்யாயகங்களித்தனை.

கொண்டி பாணியையும், சஷ்டாஸ்ஸஹக்ருதமாய்க்கொண்டு பாதத் தையும், ஜில்லாஸ்ஸஹக்ருதமாய்க்கொண்டு உபஸ்தத்தையும், க்ராண்ஸ்ஸஹக்ருதமாய்க்கொண்டு பாயுவையும் ஸ்ருஷ்டத்து, ஜஞா நேந்தியங்களுக்கும் கர்மேந்தியங்களுக்கும் ஸஹகாரியாய், உப ஸ்ராத்மசமான மந்ஸ்ஸை ஸஹகாரி சிரபேஷமாகத்தானே ஸ்ருஷ்டிக்கு மென்று, தக்வதித்துக்கள் செல்லுவர்கள்” என்கை. இது தன்னை ஸ்ரி விஷ்ணுபூராண வ்யாக்யாநக்திலே, (உத) “கயபெலிவெநி யபஸ்யுவதிக்கு ரீ, வெகாரிகாஸ்தாராக்கு கூட செல்லு ஸ்ராப்பாதிபக்கவை ஹாயாக்கு கூட செல்ல செல்லாது அஜிதூநெந்திய பெறுகவெப்பதிஃ, தஹாதெவ ததுஹாயா ஹாமாதிக்கெதீதி ஸ்ரி யபஸ்யகவஸு), கவைஹாயா தா தஹாநநஹப்பவதிரிதி” என்று ஓன்னை யெங்களாழ்வாரும் அருளிச்செய்தார்.

(ஈ) அந்தம், இப்படி தாமருளிச்செய்த விந்தியோத் பத்திக்மத்துக்கு விரோதிப்பதுத்தை நிரவிக்கைக்காக அத்தையுத் கூடுகிறோம்; (சிலர், இந்தியங்களிலே சிலவற்றை பூதகார்யமென்றார்கள்) என்று. அவர்களாகிறோர்-க்ராண்திகளான விந்தியங்களை ப்ருதிவ்பாதி பூதகார்யமாகவேசொள்ளும் நையாரிகாதிகள்; அவர்கள் தான் ஆதநாநிகராகையாலே அதுமாத்தாலே பௌத்தத்தை ஸாகிப்பது.

(உ.) அத்தை, காலாத்யயாபதே பொத்தாலே தூஷிக்கிறோம்; (அது ஶாஸ்த்ரவிருத்தம்) என்று; அதாவது - இந்தியங்களை பூதகார்யமென்று சொல்லுவது - இவற்றை ஆஹங்காரிகங்களாகச் சொல்லுகிற இதிஹாஸபூராணத்தினுக்கு விருத்தமென்கை.

(ஈ) அதுவென்று மோதுதர்மத்திலே, (உது) “ஸாபை செல்ல து து தயாவாதிது பரோகாஸஸவங்கவடி! வாயொஃஸஸ கீங்காயா

வெவ்டாக்குக்கெது வதீரதயங்ஸூதபூர்த்துவம் அகந்தாஸ்யாவழுத்தி
வலிதயம் தெதஜையுடை த। ரவந்கெதுதாஜிலூாவுத த பொஜும
தீர்

மாணாஃஸூதாஃ! யூராணாஂபெய யங்ஸரீானு தெததாஹ-ஞி
மாணாஃஸூதாஃ! என்று சொல்லுகையாலே; இதிஹாஸாதிகள்
தன்னி பீலியும் இந்தரியங்களுக்கு பெனதிரக்வம் சொல்லப்படுகினக
யால் பூதங்கள் இவற்றுக்குக் காரணமாகவே ஆலீமே! என்ன; (பூதங்கள் ஆப்யாயகங்களித்தனை) என்கிறூர். அகாவதா-இதிஹா
ஸாதிகளில் இந்தரியங்களுக்குச் சொன்ன பெனதிரக்வம் - பூதங்க
ளரதுண்டான ஆப்பாராநமாதரக்கைக்ப் பற்றவாகையாலே, இந்தரியங்களுக்கு பூதங்கள் ஆப்யாயகங்களித்தனை, காரணங்களன்றென்
கூக. ஆப்யாயகத்வமாவது - போஷித்தவம்; இன்னமும், அஹங்கர
கதை இந்தரியங்களுக்கு நிமித்தகாரணமாகவும் பூதங்களையிலுற்
றுக்கு உபாதாநகாரணமாகவும் சொல்லுகிறதோரு குத்ருஷ்டமக
முண்டுறே. (உள்ள) “காலாநாரவெபூஷி யாணி பூதிநிதி தகு
பீவ ஈ-தாநா சீவொவாநா நகுபூ” “காநாயமங்ஹில்லை
தீரா குபொலியந் பூராணதேஷஜோஜயீவாக்” “ஒ-திஶு-ஏ-தெ
ரி-திகெவி஥ாஹ சஃ, தாயு-ஏத்தி; க-ஹாநா வெவூவொவாநா
நகைவி ஈ-தாநா ஓ-வாயக்கெவு வி தயாந்தோரையாவ
வதெதி” என்று; பின்னோயங்களாம்வாரெடுத்தங்கழித்தது. அது
வும், “இந்தரியங்களிலே சிலவற்றை” என்று தொடங்கி இவராகு
ளிச்செய்த க்ரமந்தன்னுலே ப்ரதிக்ஷப்தம். அப்போகைக்கு, (அது
ஶால்தானிருத்தம்) என்றது. (உள்ள) “வள்காஷம் தீநாநா-து
தெஷாவெவகாசிகாஃ ஸூதாஃ!” இத்யாதிகாலே இவற்றை
ஸாத்வி ராஹங்கார கார்யமாகலே சொல்லுகிற புராணைக்களுக்கு
விநாக்கலமன்னைக்குபூராணதீகளைப்பற்ற, (உள்ள) “காநாயமங்ஹில்லை
தீரா” இத்யாதி ஸ்ருதிக்கு ப்ராப்ளப்முண்டேயாகிலும், (உள்ள)
“ஒ-தி ஹாவஸப்சாராணா-ஹா-ஏ வெஷங்வஸ்தாவவயூஙஹயெக்”
என்கையாலே, உபர்சுங்ஹனுதூக்ஸமாக அதுக்குஅர்த்தங்கொள்
எனவேதுமென்று சருத்து ஆனால், உபர்சுங்ஹனாங்கள் தன்னிலே
யும் பெனதிக்கவஞ்ச சொல்லுகையாலே, இவற்றுக்கு பூதங்கள். கார
ணமாயன்றே தோற்றுகிறது என்ன; (பூதங்கள் ஆப்யாயகங்களித்

கீர்த்தனை, உபர்சுங்ஹனுதூக்ஸமாக அதுக்குஅர்த்தங்கொள்
எனவேதுமென்று சருத்து ஆனால், உபர்சுங்ஹனாங்கள் தன்னிலே
யும் பெனதிக்கவஞ்ச சொல்லுகையாலே, இவற்றுக்கு பூதங்கள். கார
ணமாயன்றே தோற்றுகிறது என்ன; (பூதங்கள் ஆப்யாயகங்களித்

ந. இவைகூடினுஸ்லது கார்யகரமல்லாமோலே, மன்னீண்டும் மன்னீலையும் நீரையும் சேர்த்தோரு த்ரவ்யமாகக் கிச்சவரிவோரைப்போலே, ஈஸ்வரனிலுற்றையெல்லாம் தன்னிலே சேர்த்தோன்டமாக்கி, அதுக்குள்ளே சுதாமுகனை ஸ்ரூஷ்டித்தக்ருளும்

தனை) என்று நிர்வாழம். க்ரானுத்திகளான இந்தரியக்களுக்கு ப்ரமதிவ்யாதிபூதகங்களாலுண்டான வாய்யாயங்க் பந்திஸ்ருதிகளிலே ப்ரவளித்தம. இதுதான்ஸ்பாலோபாதிவெத்தியாக்காந்திட்டில்,(உனக்) “யோணாதீநா இநியாணாங்கி வ௃யிவூரி ஹடுகெதாராயுபாஸ்ராதி வீசு”¹ “கஞ்சியமங்கிலங்கி” இந்த சூவொழியங்கு வூராண்தெலெஜாதீயாக்” (உ. 10) “ஹூரா துந்தெலொயுராணாதீகுங் வ௃யிவூரி” இதூராஶரு, “வாரா தகுங் வாராந்தீகித்திந்தபிரஸ்ராது தூது தந்யஷ்” இதூரா திஷ்டு என்று, ஸ்ருதப்ரகாசிகாராலே அபிழிதமாரித்து.

இப்படி, இந்தரியங்களுக்கு பூதங்கள் எப்போதும் ஆப்யாயகங்களாயிருக்குமென்னுமிடம், கீர்க்காதம்கத்திலே, ப்ருகு பரதவாஜ வம்பாதத்திலே (உ. 10) “குவராயதெநுவதை நிதூர் யாத வுதெதூஸா வதுவிள்” என்று, ஸாவ்யக்தமாகச் சொல்லப்பட்டது. ஆகைபால், பூதங்கள் இந்தரியங்களுக்கு ஆப்யாயகங்களித்தனை; காரணங்களன்று என்றதாயிற்று.

(ந.ச) ஆக, இப்படி மஹதாத்தீபதார்த்தங்களினுடைய வுத்பத்திக்ரமம் அருளிச்செப்தாராய் நின்றூர் கீழ்; இவற்றைக்கொண்டு ஈஸ்வரன் அண்டஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணும்படியைய யருளிச்செய்கிறார் மேல்; (இவைகூடினுல்லது கார்யகரமல்லாமோலே) என்று. அதாவது-(உ.க) “நா நாவீராதி வ௃யுத்துதுதாதீ வெஸ்த வெஸ்வங்மூதிங்விநா : நா ஸதாவத்து ஜாஹ் வீடு சீவசீஏரி கூருதூஸா”² என்கிறபடியே, ஸாந்தத்வ கோரத்வ மூடத்வங்களாலே நீ.

நா ஸாசுக்கியுத்தங்களாய் ப்ருத்துதங்களாயிருக்கிற விம்மமஹதாத்தாசாஸுக்கியுத்தங்களாய் ப்ருத்துதங்களாயிருக்கிற விம்மமஹதாத்தா

பதார்த்தங்கள் பரஸ்பர ஸங்கதமானுல்லது அண்டரூபமான கார் யத்தை யுத்பாதிச்கமாட்டாமையாலே யென்கை.

(மண்ணோயும், மணலீயும், சீரையும் சேர்த்து ஒரு தரவ்யமாகக் கிச் சுவரிடுவாரைப்போலே) அதாவது - ப்ருதக் வீர்யங்களாய், ப்ருதக்ஸ்த்திதங்களா பிருக்கிறம் நூக்கிக்தாஸலிலங்களை அந்தோர் யம்சேர்த்து தத்தைமுகாயாக்மக மானவதாரு தரவ்யமாகக் கி பித்தி ரூபமானவதாரு கார்யத்தை நிர்மிப்பாரைப்போலே என்கை.

(ஸ்ர்வரன் இவற்றையெல்லாந் தன்னிலேசேர்த்து ஓரண்டமாக்கி) அதாவது-ஐக்தஸ்ரஷ்டாவான்: வீர்ப்வரன், (உறுபு) “வெளித்ரூட்டாந்துவெங்பொழு வாஸராவசாஸு யாஃ” (உறுபு) “வாகவெங்வாதமுகாஸு வெங்புரைபெறுகால் சிரெஷாத்துக் கு: சிவம் ஆதியொவிஶெஷாத்தாஹுபுஷ்சிராத்யத்திதெ” என்கிறபதிடீய இவற்றையெல்லாம் அந்தோர்யம் ஸங்கதமாக்கி யிவற்றுக்கே அண்டஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணியென்கை. இவ்வண்டத்துக்குள்ளே மஹம் தாதிகார்யங்களை யடையக்காண்கையாலே, மஹமாதிபதார்த்தங்க வள்ளாவற்றையும்சேர்த்து அண்டஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணினுடென் ன்னுமிடம் ஸாவ்யக்தம். ஆகையாலே, (உறுபு) “ஏ-குதெத்தெல்துரூபா னான்திவாவை-கெ வெந்துத்துக்கெசய்து” என்று, பூதங்களில் நின்றும் அண்டம் உத்பந்தமாம்; அது உதகத்திலே கிடக்கு மென்று சொன்னது உபலக்ஞம் (உறுபு) “கவவாவவஸஜ்டா தளதாவை-வீராபீலைபாவந்துகை” கதவைகிலவுக்கெஜிங் வஸஹமு, ரா ஃா-வஸஹு ஹடு” என்று, அப்புக்களில்நின்றும் அண்டம் உத்பந்தமாமென்று மநுபகவான்சொன்னதும் உபலக்ஞம். அதாவது-பூர்வஷூதாம்சாங்கனோடே ஸம்ஸ்ருஷ்டமுமாய், ப்ருதிவியும் தனக்குள்ளே கரைந்துகிடக்கிற ஜலத்தில் சின்றும் உத்பந்தமாய் அதிலே கிடக்குமென்றபடி.

இப்படி, அண்டஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணுமிடியை யருளிச்செய்து, அந்தரம், இந்தபாற்றியமானபூதங்கள் ஆந்தரமான வாசாபாதிகளாய்ப் பரிணமித்தமின்பு அவற்றைக்கொண்டு லோகனிபாகங்களைப்பண்ணுலகத்தாகவும், அந்த லோகங்களில் தேவாதிழீவனிபா

நடு. அண்டத்தையும் அண்டகாரணங்களையும் தானே யுண் டாக்கும்; அண்டத்துக்குட்பட்டவஸ்துக்களை சேதார்க்கந்தர்யாமியாய் நின்றுண்டாக்கும்.

கங்கூப்பண்ணுலுமக்காசவும், இவ்வண்டத்துக்குள்ளோபத்தாதம் ஸமஷ்டிபூதனுன் ப்ரற்றுமாவை ஸ்ருஷ்டித்தருநும்பிய யருளிச் செய்கிறோர்; (அதுக்குள்ளே சுதார்முக்களை ஸ்ருஷ்டித்தருநும்) என்று. சுதார்முகனுக்கு பக்தாதம் ஸமஷ்டிபாவமாவது-இவ்வண்டத்துக்கு வேண்டும் கர்மவஸ்யசேதநர் இவன் ஶாரீரக்திலே யுண்டாய்க்கூட க்கை. இப்படி சுதார்முக்களை ஸ்ருஷ்டித்தது இனிமேலுண்டான ஸ்ருஷ்டியெல்லாம் வைத்வாரகாரகளின்று செய்வதாகவிடும்,

(நடு) அதுதன்கீழ் தர்சிப்பிக்கூக்காக ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டி யிலும், வயத்தில்ருஷ்டியிலும் ஸர்வேஸ்வரன் செய்யும் க்ரமத்தை யருளிச்செய்கிறோர் மேல்; (அண்டத்துக்கையும், அண்டகாரணங்களையும் தானேயுண்டாக்கும்; அதாவது - ஸமுதாயகாரர்யமான வண்டத்தையும், தத்தாரணமான மஹதாதி பதார்த்தங்களையும் ஸ்த்ய ஸங்கல்பங்குன் தன்னுடைய அவ்யாஹத்துல்லபக்தாலீலை யுண்டாக்குமென்கை. (உதகு) “வெளாவிஜியாயஸர்வா தாவிலஸு கூதாரிவியான்டுஜாம்! கவெனவ வஸவாதி தாவிலஸர்வாஜி வாவஸுஜக! கதங்குலைவுக்கெஜில் வஸவஸு ராஸ ஏ வஸுபுத்தி” என்னக்கடவுத்திடும்.

(அண்டத்துக்கு உள்பட்ட வஸ்துக்களை சேதார்க்கு அந்தர்யாமியாய் கின்று உண்டாக்கும்) அதாவது-சுதார்முகாதி சேதாரு ணைய ஹ்ருதயக்களிலையிருந்து, (உங) “வஸுவஸுவாஹம் ஹர்தி வஸுநிவிவெடூ தீதலூயுதிதூந்த இவொஹநநநி” என்று, ஸகல்பஜ்ஞாநாதிகளை ஐநிப்பித்துக்கொண்டு, அண்டாந்தர்வர்த்திகளான ஸகல பதார்த்தங்களையும் ஸ்ருஷ்டிக்குமென்கை. (உதா) “யதிதிதுபுஜீதெயெந வாகுஜாதெந வெநவெநி” தவஸுவஸு ஜஸுவஸுவஸங்குதள தத்துவ-பேவெஷாரைஷந-ா” என்று, ஸம்பவடுங் ஸகலகார்த்தருஶரீரியாய்க்கொண்டு ஸகலகாரர்யங்களையும் ஸ்ருஷ்டிக்கும் என்னக்கடவுத்திடும்.

(நகு) அண்டங்கள்தானேகங்களாய், பதினாலுலோகங்களோ டெகடி, ஒன்றுக்கொன்று பதித்துமடங்கான ஏழாவரணங்களாலும் குழப்பட்டு, ஈஸ்வரனுக்கு கீர்டாகந்துக் கீழ்த்தாநியங்களாய், ஐலபுத்புதம்போலே எக்காலத்திலே ஸ்ருஷ்டங்களாயிருக்கும்.

(நகு) (ஸப்வரன் இவற்றைப்பியல்லாக தன்னிலேசேர்த்து ஓரண்டமாக்கி) என்று, ஸர்வேஸ்வரன், மஹதாதிபதார்த்தங்களைச் சேர்த்து அண்டஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுவிமென்னும் இவ்வளவிற் கீழருளிச்செய்தது; இப்போது, அந்த அண்ட பலூட்டுத்துவத்தையும், அவற்றினுடைய கட்டளை பிருக்குப்படியையும், அவைதான் ஸர்வேஸ்வரனுக்கு இன்னவிகிழையாகத்தக்கு உறுப்பிபென்னுமத்தையும், அவற்றினுடைய பரிஞ்ஞம்ப்ரசாரத்தையும் அருளிச்செய்கிறூர்; (அண்டங்கள் தான்) என்றுதொடங்கி. (அண்டங்கள்தான் அநேகங்களாய்) (உகு) “கண்ணாநாட்டா வைஹவூராணாந் வைஹவூராண்டாய்தாநிவ | பாநாட்டுமாநா தயாத்து கொடிகொடி ஶதாநிவ” என்னக்கடவுதிதீர். (பதினாலுடேசாதங்களோடேகடி) பதினாலுலோகங்களாவன-கீழில் அண்டகபாலத்துக்குமேல் என்பத்துமூன்று நூற்றிரத்தைம்பதினுயிரம் யோஜகம் உயர்த்திப்படைத்தான் கர்ப்போதகத்தின்மேலே, (உகு) “வஸ்துதீஸ்ரவஸ் ஹவூராணாந் அவ்ஜோநு ராயோவிக்யூரெத | அஹவாஹவு, சிசிகைகம் வாதாடை சாநிவ ததி சுதமுலிதுவதை விதை அநூராஹவூதுகிழைச் | சிராஂஶஸாதுதாரூரூபம் வாதாலை விதை வஸ்துசிபு” என்கிறபடியே, ஒரொன்று பதிளாலாயிரம் யோஜநத்தளவு வுயர்த்தினப்படும் பரப்பையு முடைத்தாய், கைத்தயதாநவபநக்களூபர்ணைகிள் வர்த்திக்கும் தேசமாய், (உகு) “ஸாக்ஷு ஷாராணாரி வீதா ஸாராதெபூஷுகாநாஃ | அ-கு-இயோ யது செலிதெறுய வாபுாவாத்சொவி தாஃ” என்கிறபடியே. ஶாக்கங்களாயும், க்ருஷ்ணங்களாயும், அருணங்களாயும், பீதங்களாயும், அவாலுகாமயமான பர்க்கராருபமாயும், ஶெஸ்லமாயும், பொன்னுயுமிருக்கிற ஸ்க்தல்கி ஸெஷங்களையுடையவையாய், சில குணமான மாரிசைகளாலேயலங்க்ருக்மாய், ஸ்வர்க்காதிகளிலுள்காட்டில் நிரதிஶயபோக்யமாய், அதல்மென்றும், கிதல்மென்றும்,

சிதலமின்றும், கபஸ்திமத்ரதன்றும் சொல்லப்பட்டதலாதலமின்றும், மஹாதலமின்றும், ஸுதலமின்றும், பாதாளமின்றும் பேரை யுடைத்தான் அடேலோகங்களே மும், இதுக்குமேல் எழுதினுடிரம் யோஜநமசல்த்தை யுடைத்தாய், ஸப்தக்ஷீபஸாகாபங்வதாகி விஶிஷ்டமாய்ப் பாதாரிகளான மதுஷ்யாதிகள் வர்த்திக்கும் தேவமாய், தமாகாரமான டூலோகமும், டூலோகத்துச்சுமேல் ஆகிதய ஜுக்குக்கீழ் நூற்றிரம் யோஜநத்தளவு வயர்த்தியையுடைத்தாய், கங்கர்வாதிகள் வர்த்திக்கும் தேவமான புவர்லோகமும், ஆகிதய ஜுக்குமேல் தநுவனுக்குக்கீழ் பதினு வுதாற்றிரம் யோஜநத்தளவு வயர்த்தியையுடைத்தாய், ஸாதிகாரான க்ரஹ நஷ்டரெந்த்ராதிகள் வர்த்திக்கும் தேவமான ஸ்வர்லோகமும், தநுவனுக்குமேல் ஒருகோடி யோஜநத்தளவு வயர்த்தியையுடைத்தாய், (உகு) “விதி வர்த்தாயிகாராவதாவறோக நிவாரிநஃ” என்று, சிவருத்தாதிகாராய், அதிகாராப்பீட்டான இந்த்ராதிகள் வர்த்திக்கும் தேவமான மஹலோகமும், அந்த மஹர்லோகத்துச்சுமேல் இரண்டுகோடி யோஜநத்தளவு வயர்த்தியையுடைத்தாய், ப்ரஸ்மபுதர்களான ஸந்தாதிபாமயோகிகள் வர்த்திக்கும் தேவமான ஜந்ரோகமும், ஜந்ரோகத்தக்குமேல் ஏட்டுகோடி யோஜநத்தளவு வயர்த்தியையுடைத்தார். ஸௌராஜாக்யரான ப்ரஜாபதிகள் வர்த்திக்கும் தேவமான தபோலோகமும், தபோலோகத்துக்குமேல் நாற்பத்தெட்டுக் கோடி யோஜநத்தளவு வயர்த்தியையுடைத்தாய், (உகு). “தத்தாரெதிடாப்பைவுநஸ்த்ராதோகா ராத்ரீவஸ்தாதநூவ ணிததெது, வதூகா; | விதீதாரதெநாவண்டிமாகாவிஶாலா ஹாங்ஸாநுவதோகாங்ஸாந்தபாவஸ்வல் ஜஸ்தி” என்கிற படியே, ப்ரஸ்மையிஷ்துவு விவர்களும், அவர்களை யுபாவிக்கு தத்ப்ராப்தி பண்ணினவர்களும் வர்த்திக்கும்தேவமான ஸதபலோகமும், ஆக ஊர்த்தவாதகடாஹங்களுக்கு நடிய அறபதுகோடி யோஜநம் அண்டோச்சராமமாயிருக்கும். ஓப்பதுகோடி யோஜநம் அண்டோச்சரா பயமென்பதற்குமுண்டு. அதில், உகு, “வெளிர்நாண்டொடையொடையெற்கொட்டுவை எவ்வளவிலங்காதி?” என்கிற ஸாகவசநத்தின்படியே, ஸார்யனுக்குமேல் இருபத்தஞ்சகோடியும், கீழ் இருபத்தஞ்சகோடியுமா ஏருக்கும்.

இப்படி யிருந்துள்ள சதுர்த்தஸ்யுவநங்களோடேகூடி, (ஒன்றுக்கொன்று பதித்துமடங்கான ஏழாவரணங்களாலும் சூழப்பட்டு) அதாவது-கீழ்ச்சொன்ன பதினாலுலோகத்தையும், (நகஞ்) “வளத்தின்கூடாலெழந தீரை ஶூரை சீவித் யாலை” என்கிறபடியே, உள்வரயில் விளாஞ்சலைத்தைய விளாவேறி எங்குமொக்க ஆவரிச்குமா போலே, (உகூ) “கொடியோஜநலோநவூ கடாவஹஸங்வுவ ஹிதி” என்று, கோடியோஜநமநிப்பம் அவகாசத்தேயாக்கமான படியே அண்டக்டாறும் ஆவரித்துகிற் கும். ஸாண்டக்டாறுமான இவ்வண்டம், (உகூ) “ஏஸா த்ரொண்பயவா செசிதெதுயா ணாகுதாக்யுதி” என்கிறப்படியே. தன்னில் பதித்துமடங்கு பரங்கிருக்கிற ஐலத்தவத்தாலே ஆவந்துகமாரிருக்கும். (உகூஅ:) வெந்தா ஶதூஷிவிஸாரா வெய்சிசாலீசிவாலீசெந் வெப்பெலெவாஸு கடாலெழந வாத்தோழிச்சீபாரா?” என்று, ஸ:ண்டக்டாறுமான மூமண்டலம் - பஞ்சாசாத்தோடி விஸ்தாரமாகச் சொல்லுவாரும், (உகூகு) இலகுதீஷ்வரானுகூடாலீசெந்தோடிவிஸாராவங்காாஹுடி, என்று, வாராஹுராணத்திலே சொல்லுகைபா அம், இப்படி, ஸ்காந்தபூராணத்திலே சிவாஹஸ்பத்திலே பரக்கச் சொல்லுகைபா அம், மேநுவைச் சுற்றும் பஞ்சாசாத்தோடி விஸ்தாரத்தைக் கொண்டு பூமியை சுத்தோடி விஸ்தாரமாகச் சொல்லுவா நுமா பிருக்கும். இதில், இரண்டக்கொநுமர்மாதையைக்குத்தனமாக்கி, அதில் பதித்துமடங்கு பெருத்தலைத்தத்தாலே ஆவந்துகமாரிருக்கு மென்ற படி. அண்டக்டாறுமத்தைப்பற்ற பதித்துமடங்கு பெருத்த ஐலத்தவத்தாலே ஆவந்துகமென்பாருமுன்றி. இப்படி தபோத்தாமாய்க்கொண்டு ஐலத்தவத்தைத் தீர்த்துமத்தும் ஆவரிக்கும், அப்படி யத்தை வாயுதத்வம் ஆவரிக்கும், வாயுவை ஆகாசம் ஆவரிக்கும், ஆகாசத்தை அஹங்காரம் ஆவரிக்கும், அஹங்காரத்துத் மஹத்தத்வம் ஆவரிக்கும், அந்த மஹத்தத்தவத்தை அவ்யக்கம் ஆவயுக்கும் (நு. 100) “தாநஷ்டேவஸ்ஸாதபுரோணி” என்று, அபரிமிதப்ரமாணமான அவ்யக்தத்துக்கு ஆவரணத்வ ப்ரபுக்கமான தஸோத்தரத்வங்கூடும்படி யெங்கனே? என்னில்; ஆபிரத்திலே பத்துமுண்டாமாபோலே அபரிமிதஸங்கையிலே யதாவதுமுண்டாகையாலே

ஏன். பூதங்களில் ஆகாசம் அவகாசமேஹது; வாயு வழங்காது ஹேஹது; தேஜஸ்வரபசாதிஹேஹது; ஜலம் லேசநபின் டகரணுதிஹேஹது;ப்ருதிலி தாரணுதிஹேஹது வென்பாகன்.

கூடும். (ஈ.0.ஈ) “ ளாரிவஹூநிமாகாபெஸா ஹதொஹநுதாதி நாவைஹிஃ । வாதம் தீஶாதாபெணாநூநம் ஹதாதாதி சீதாதாதயா । கவாதேதை நாவாதைஹபூநமெஹவைபொவைஹதை சீஹநாநு । வனதிராவாரபெணாநூநம் வாதுஹிவாகாதெதாராதாதாதாதி ” என்கிறபாடியே, இப்பாடி தஸோத்தரங்களான ஸப்தாவரணங்களாலும் சூழப்பட்டு; (ஸம்பவரதுக்கு க்ரீடாகந்துகல்த்தானீயங்களாய்) அதாவது-க்ரீடாபரங்கு பாலனுக்கு க்ரீடாகங்கள்போலே, க்ரீடாவரணதுபடிச்சாவரண விர்வாவுக்கு ஸீலாபகுணங்களாயிருக்கை. (ஈ.0.உ) “ ஹமெரவிஹாவலிடீஶாகஞ்செகாரிவஜ சீதாநிஃ ” என்றும், (ஈ.0.ஒ) “ சௌஷதெத ஹஹவாநுதெதெத வெடாநுங் சீஷநதெகொரிவ ” என்றும் சொல்லுகிறபாடியே, ஸம்வாரனுக்கு விழுதியாக ஸீலோபகரணமாயிறே இருப்பது. (ஆலபுத்துதம்போலே, ஏககாலத்திலே ஸ்ருஷ்டங்களாயிருக்கும்) அதாவது - இவ்வண்டக்களை ஸப்வரன் ஸ்ருஷ்டிக்குமளவில், ஒரொருபடையாக இட்டுஅகமெடுக்குமாபோலே,க்ரமத்தாலேபரினாமிக்கையான்றியே, (ஈ.0.ஏ) “ நகு செணவிவாசிங்கச ஜமலோநுதாதிவது சிடு ” என்கிறபாடியே, நிர்க்குமிழிபோலே யொருகாலே உத்தரங்களாமென்கையும், அநேக ஜலபுத்துதங்கள் ஏககாலத்திலே யுத்தாநங்களாமாபோலே, (ஈ.0.ஏ) “ வனக்காமெந வாஜூதெத ” என்கிறபாடியே, ஸ்கலாண்டங்களும் ஏககாலத்திலே யுத்தாநங்களாமென்கையும். ஆக, “அண்டங்கள் தான் அநேகங்கள்” என்று ஸிடமும், அவை தான் எல்லாமான்றுபோலே யிருக்குமென்று ஸிடமுஞ் சொல்லித்ருமிற்று.

(ஈ.ஏ) பூதபஞ்சகங்சஞ்சும் தனித்தனியே விநியோகங்களை தர்சிப்பிக்கிறார்மேல்; (பூதங்களில் ஆகாசம் அவகாசமேஹது) அதாவது - ஸ்கலாபதார்த்தங்களுக்கும், ஸ்த்திதி சமாதிகளுக்கு இடங்கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறவிது - ஆகாசத்துச்கு விநியோகமென்கை. (ஈ.0.ஏ) “ கவாதேதஹவூநி வியதெதா அாவைவங் வள

ந-அ ஸ்ரோத்ராதி ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களைக்கும் அடைவே ஶப் தாதிகளைக்கையும் க்ரஹிக்கை தோழில்; வாகாதிகள் மேந்த்ரியங்களைக்கும் விலர்க்க ஶிஸ்ப கத்யுக்திகள் தோழில்; மாங்ஸ-இவை யித்தனைக்கும் போது.

கூடு) செலவு । ஸ்ரூபீஸுராது ० வெறும்பை தூநு வெ-ஏவிராக்கும் விவிக தா' என்று, இதுக்கு அநேகவிடியோகங்க ஞஞ்டாயிருக்க இதொன்றையும் அருளிச்செய்தது இதினுடைய ப்ராதாந்யத்தைப் பற்ற. இதுதான் மற்றையவற்றுக்கும் உபலக்ஷணம். (வாயுவழு நாகிலேக) வறநம் - வறிக்கை. ஆதிஶப்பத்தாலே - வ்யாஹ சேஷ்டாதிகளைச் சொல்லுகிறது. இதுதான்-(ந-ஏ) “வாயோ: ஸ்ரூபீஸுரி யிரண்வதூராக்காராஸு) வெஶா-செலவு । வரு-சுஹநம் வஹநம் சுஹநம் செலுகிறாதி வெஶாது-தி” என்று சொல்லப்பட்ட திரே. (கேஜஸ்ல-ஏபசநாதிலேது) பசந்மாவது-பாகம்பண் ஞானைக, ஆதிஶப்பத்தாலே-ஒளங்கண்ய ப்ரகாஸாகிகளைச் சொல்லுகிறது. இதுவும், (ந-அ) “க்ஷபீராளங்கு) வு, காஸகும் ரா-முபெந்து யசிசிவதி-ண்டு । வசதோபஶளாரு) செலதூநாநி வண-டு வந்த ஸ்ரூபதாடு । சுயுதெ வசஹநாராதெந வாஹவஶநி அஜிவதி-தே” என்று. கந்தமாயிற்று (ஜலம் லேசுகமிண்டாகஞ்சிலேது) லேசுந மாவது-நனைக்கை, மின்மூரணமாவது - திரட்டுகை. ஆதிஶப்பத்தாலே - ஸைத்ய மார்த்தவாதிகளைச் சொல்லுகிறது. இதுவும் - (ந-க) “க்ஷபீரீஸுரது) வஶோயதெ வாதுக்கும் ராவதெநந்து யடு । வு வாதும் தோதுவே வினீகரணம் தெங்நநநுவெலை” என்று, அழிவிதமாயிற்று. (ப்ருதிவி தாரானுதிலேது, என்பர்கள்) தாரணம்-தரிக்கை, ஆதிஶப்பத்தாலே, மூர்த்திமத்வ குருத்வாதி களைச் சொல்லுகிறது. (ந-க) “ஹ-நுசிஹ-நநு ம-ஏணம்யூராணம் மரிசிணமும் யாரண்டு । தீ-நுதி-டிகும் வசஹிவதி-கும் வீக ரொதி யயாதயடு” என்று, இதுவும் வ்யாஹ்ருதமாயிற்று. என்பர்கள் என்றது-தத்வவித்துக்கள் சொல்லுவர்கள் என்றபடி.

(ந-அ) இனி, ஏகாதமேந்தியங்களினுடையவும் வருத்தி பேதத்தை யருளிச்செய்சிறுர்மேல் (ஸ்ரோத்ராதி) இத்பாதி.

ந.ஈ. ஆகாசாதி பூதங்களுக்கு அண்டுவே ஶப்தாதிகள் குணங்களாயிருக்கும்.

(ஈ) குணவிசிமயம் பஞ்சகரணத்தாலே.

ஸ்ரீராத்துக்கு ஶப்தக்ரஹணமும், தவகின்தியத்துக்கு ஸ்பர்ஶகரஹணமும், சக்ஷாஸ்ஸாக்கு ரூபக்ரஹணமும், ஜிஹ்வலக்கருஷகரஹணமும், கராணத்துக்கு கந்தக்ரஹணமும் தொழில்; (ந.க) “கூது கஷ்டாநாவிகா ஜிஹா ஸெராது தீது தா வந்திசு பாபாதி நாலோவாடுய-எ வெ-சியாதாநிவெவாதி” என்னக்கடவுதிறே; இந்த ஸ்ரீலோகத்தில், இந்தியங்களை வ்யுத்க்ரமமாக வெடுக்கையாலே, இன்னதுக்கு இன்னது விஷயமென்கறநியமம் ந்யாயங்கொண்டு நிப்ரசயிக்கவேணும்; ஐஞ்சாநேந்தியங்களுக்கு ஶப்தாதிகளை கரவிக்கை தொழிலென்னுமில்லை வே ப்ரசாஸிப்பது. (வாகாதி) இத்பாதி. இப்படி வ்யுத்க்ரமமாக வருளிச்செய்தது வாக்யஸ்வரஸ்யத்துக்காக. இத்தால், வாக்குக்கு உக்தியும், பாணிக்கு சீலபழும், பாதக்துக்துக்தியும், உபஸ்ததபாயுச்களுக்கு ஜலமலவிஸர்ஜநமும் தொழிலென்றை. (ந.க) “வாய்நிவாஸள்காளபாதிளா வாது செதிதெது ய வந்தீ விவாத-பரியூதாதி கூட்டுத் தஷாநு கயாதெது” என்னக்கடவுதிறே. (மகஸ்ஸா - இவையித்தனைக்கும்பொது) அதாவது - ஐஞ்சாநேந்தியங்கள் ஸ்வஸ்வவிஷயங்களை கரவிக்கும்போதும், கர்மேந்தரியங்கள் ஸ்வஸ்வகர்மங்களைப் பண்ணும்போதும் மாஸ்ஸஹாரம் வேண்டுகையாலே உபயாத்மகமான மநஸ்ஸா - இவையித்தனைக்கும் ஸாதாரணமாயிருக்குமென்றை.

(ந.க) ஐஞ்சாநேந்தியங்களுக்கு விஷயங்களாகச் சொல்லப் பட்ட ஶப்தாதிகள் இந்தும், ஆகாசாதி களுக்கு ப்ரதிநியதகுணங்களா யிருக்கும்படியை யருளிச்செய்க்கிறோர்; (ஆகாசாதி பூதங்களுக்கு) இத்பாதியால், அதாவது - ஆகாசாதுணம்-ஸப்தம், வாயுகுணம்-ஸப்ரஸம், அக்நிகுணம்-ஞபம், ஜலகுணம்-ரஸம், சூதுணம்-கந்தம் என்றபடி.

(ஈ) இப்படி, ப்ரதிநியதகுணங்களான பூதங்களுக்கு குணவிசிமயம் வருகைக்கு அடி யருளிச்செய்க்கிறோர்; (குணவிசிமயம் -

பஞ்சிகரணத்தாலே) என்று, குணவிதிமயமாவது - ஒகழுத்திலே பூதாந்தரகுணங்களும் காணலாம்படி பூதங்களிலுண்டான குணக் கலப்பு. ஸ்ரூதப்ரகாசிசாகாரப் பொகபக்ஷிபத்திலே, (நடந) “தெ ஜோவாரியீஷாம்பயாவினியீ” என்கிறவிதாக்கு (நடந) “விநி யை-வாஸ்பாவஸாஶிஶ்ரீ காணபூ” என்றுமிரே. இங்கும், பரஸ்பர ஸம்மிஶ்ரீகரணமே விதிமயமாப்தார்த்தம். அங்கு, பூதங்களுக்கு அங்கீயாந்யம் கலப்புச்சொல்லிற்று; இங்கு, குணங்களுக்கு அங்கோந்யம் கலப்புச்சொல்லுகிறது. குணங்களுக்கு கந்தீயாந்யம் கலப்பாவது-பூதமும் பூதாந்தரமும்போலே, குணமும் குணங்கரமும் தன்னிலே கலக்கையான்று; ஒன்றினுடையகுணம் ஒன்றிலேபுக்கு, எல்லாவற்றிலும் எல்லா முண்டாப்படி விருக்கை. அதவர், விதிமய மாவது - ஒன்றைக்கொடுத்து ஒன்றைக் கொள்ளுகிறாய்ய, தன் குணத்தை பூதாந்தரங்களுக்குக்கொடுத்து, அதின் குணத்தைத் தான் பஜிக்கையென்னவுமாம்; இத்தால், தன்குணம் அந்யத்தின் பக்கவிலுண்டாய் அந்யத்தினுடையதுணம் தன்பக்கவிலுண்டாம் படி பிருக்கையைச் சொல்லுகிறது. இந்த குணவிதிமயம்-பஞ்சிகரணத்தாலே என்றாக்குக்கருத்து - குணங்களாகையாலே ஆஸ்ரயாத்தப்தோ வருத்தி பில்லைவிரே இவற்றுக்கு; ஆகையால், தரவ்யத்தினுடைய கலப்பே குணக்கலப்புக்கு ஹேதுவென்னை. பஞ்சிகரணமாவது - (நடந) “வளவால் ஜாதெதஷ்டா அ-தாநி பே. தெதுகம் வெஞ்சியீயாததஃ” । அதொய்தோவினின்செகை சிய-சிய-செதயாலுளிதபூவெழுய-தொஹாமாஹாக்காரோவாயா தெஜில் வபொஹ-வாடு । கய-தோநியாநி வாபொஹ-வெஞ்சியீ தெஜில் வபொஹ-வாடு” இத்யாதி புராணங்களிலே சொல்லுகிறபடியே ஆகாஸாத்பூதங்களைந்தையும் தனித்தனியே பிரண்டு கூறுக்கி, அவற்றிலே யொருக்கறை நாலுக்கூறுக்கி, அந்தக்கூறுகளை பூதாந்தரங்களிலே கூட்டி, ஸ்வபூதங்களிலும் ஸ்வமுண்டாம்படி பண்ணுகை. இப்படி பஞ்சிகரணமானாலும், அவிபக்தமான்வர்த்தகங்கள் ப்ரதாந்களாய் நிற்கையாலே, ஆகாஸாத்பூதபேத வ்யவஹாரத்துக்கும் குறையில்லை.

சுக. ஆகாசம்-கறுத்துத்தோற்றுகிறதுமத்தாலே.

சுக. முன்புத்தை தங்மாத்ரைகளோடே கூடிக்கொண்டு, உத்த ரோத்தரதங்மாத்ரைகள் ஸ்வவிஶேஷங்களைப் பிறப்பிக்கையாலே, சுனுதிக்யமுண்டாயிற்றேன்றும் சோஸ்லுவர்கள்.

சுக. (ஆகாசம் கறுத்துத் தோற்றுகிறதும் அத்தாலே) அதாவது - அதிலூங்குமதையாலே கண்ணுக்குக் தோற்றுதபடி யிருக்கு மா கா டா துக்கு சகூர்விஷயத்வமும், (நடகூ) “யதீஷாந்ததீயிலீ” என்று, பஞ்சினிக்கு உள்ளதோன்றுக்கச் சொல்லுகிறக்குஷ்ணத்வமும் உண்டாரிற்றது பஞ்சிகரணத்தாலே என்னை இத்தால், திவிவஞ்சரணத்தைச் சொன்னவந்தரம், பஞ்சுத்தானே, (நடகூ) “யாழிலோஹி தா-அவங் தெஜவ தீட்ரு-அவையை நாகூந்தாபாம் யதீஷாந்ததீஷாந்தவை” என்று, அக்னிகிலே தரிஞபக்கவத்தை தாஸிப்பித்தாப்போலே, இவநும் பஞ்சிகரணத்தை யநுளிக்கொய்த வங்கரம், அதாகவீனை ஸ்வத்தையும் பற்ற ஸாக்ஷமாயிருப்பதை நடத்தி வீல் தாஸிப்பித்தாராயிற்று. இப்படி பூஞ்சாஷ்யத்திலே (நடகூ) “யாழிலீ மென்டாஹி தா-அவங் தெஜவஸ்தைபாகிவி சா-நாகூந் கூரிடாம் வரையிவாகூதூ தா-நா வெவ தீர-அவதா சா-நா வெதூவு அஸிட்தாதவா-துவெ-கூ வைவ-கூ வைவ-கூ வைவ-கூ தா-நா” என்று, பாஷ்யகாராநு மாநுளிக்கொய்த்தார். சாக்தோக்யத்தில், பஞ்சோணமிசால்லாதே திவிவஞ்சரணத்தைச் சொல்லுவருனென்று என்னில்; இங்கு, தேஜோபங்கங்கள் மூன்றி ஜுடையைம் உத்திரத்திமாதரமிடே சொல்லிற்று; பஞ்சுதயந்தரத்திற் சொல்லுகிற ஆகாசவாயுக்களினுடையைம், அவ்பக்த மஹதஹுக் காராதிகளினுடையைம் உத்திரத்தி தானுஞ் சொல்லிப்பில்லை; ஆகையால், தேஜோபங்கமாத்ரகதகம்-தத்வாந்தரங்களுக்கும் உபலைக்கணமானுப்போலே, திவிவஞ்சரணகதநமும்-பஞ்சிகரணத்துங்கும் உபலைக்கணம். இப்படி, பஞ்சிகரணத்தாலே ஸகலமூதங்களும் பாஸ்பா மிஸ்ரங்களாகயாலே, ஸப்தாதிகுணபஞ்சகமும் ஸர்வழுதங்களிலு முண்டாரிருக்குமென்று, குணவிசிமயவேதநசொல்லிப்பின்றது.

(சுக-) இனி, ஆகாசாதிகளில் பூர்வாழுங்கவத்தைப்பற்ற, உத்தரேஷ்தரத்தவத்துக்கு குனுகிக்ய முண்டாகைக்கு மூலம் அருளிச்

சாடு. ஸத்வ ஶாலிந்யமாவது - காலம்.

செய்கிறூர்; (முன்புத்தைத்தந்மாத்ரைகள்) “என்று தொடங்கி; அதாவது-ஸப்ததந்மாதரத்தாலே ஆவ்ரதமாய்க்கொண்டு, ஸ்பர்ஶதந்மாதரம்-ஸ்வவிஶோஷமான வாயுவை ஜிபிபிக்கையாலே வாயுவுக்கு ஸ்பர்ஶஸப்தங்களின்டும் குணமாயிற்று. இப்படி, ஸப்ததந்மாதரத்தாலே ஆவ்ரதமான ஸ்பர்ஶதந்மாதரத்தாலே ஆவ்ரதமாய், அவையிரண்டோடுங்கூடினின்று, ரூபதந்மாதரம்-ஸ்வவிஶோஷமான தேவையை ஜிபிபிக்கையாலே அத்தத்வத்தக்கு, ஸப்தஸ்பர்ஶ ரூபங்களாகிற மூன்றுகணங்களுமூண்டாயிற்று. இப்படி, பூர்வதந்மாதரத்வயிலிசிவிஷ்டமான ரூபதந்மாதரத்தாலே ஆவ்ரதமாய், அவைமூன்றேடே கூடி கின்று, ரஸதந்மாதரம்-ஸ்வவிஶோஷமான ஜலத்தை ஜிபிபிக்கையாலே, அதுக்கு ஸப்தஸ்பர்ஶஞ்சபரஸங்களாகிற நாலுகுணங்களுமூண்டாயிற்று. இப்படி, பூர்வதந்மாதரத்ரயிலிசிவிஷ்டமான ரஸதந்மாதரத்தாலே ஆவ்ரதமாய்க்கொண்டு, கந்ததந்மாதரம்-ஸ்வவிஶோஷமான ப்ருத்திலியப் பிறப்பிக்கையாலே, அதுக்கு ஸப்தாதிகளான அஞ்ச குணங்களும் உண்டாயிற்று என்கை. இத்தால் ஏதைக சுறைப்பிரயமான ஆகாஸாதிபுதங்கநங்கு குணவிசிமயம் பஞ்சீகரணப்பிரயுத்தமானவோபாதி உத்தரோத்தரழுதங்களில் குணத்திக்யமும் ஸ்வஸ்வதந்மாதரங்களுக்குண்டான ஆவரணப்பாடுக்கமென்றதாயிற்று என்றும் சொல்லுவார்களென்று கீழ்ச்சொன்னத்தோடே இத்தத்யும் ஸமுச்சாதித்தருளிச் செய்கிறூர்; இப்படி, தத்வவித்துக்கள் சொல்லுவார்களென்கை. (நகக) “குக்காஸம் ஸஹவீராது, சூதா ஹஸாத்தி ஹஸாவி ஶகி ! ராதுவே தத்தெயெவா விஶாத ஸஹவெஸஶ-ஹாணாவா-ஹள ஶஹவெஸஶ-ஸெ ராதுவெநி ராவீராது, ஹஸாவி ஶகி ! தவூ ஹுதாரா-ஹாவுாவோ விஶொவாதூ ஹஸாநி யஹ-ஹா” என்னக்கடவுதிரே.

(சாடு) உத்தேசங்கரமத்திலே, ஸத்தஸத்வ மிஸ்ரஸத்வங்கள் இடைய ஸ்வருபாதிகளைத் தெளியவருளிச் செய்தார் கீழ்; இனி ஸத்வஸராமந்யமாகிறது ஏது? என்னும் ஆகாங்கையிலே யருளிச் செய்கிறூர்; (ஸத்வஸராமந்யமாவது-காலம்) என்று, ஸத்வகுணம்-ங

சச. இது, ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்களினுடைய பரினுழும்களுக்கு ஹேதுவாய், கலாகாஷ்டாதிநூபேண பரினமிக்கக்கட வதாய், நித்யமாய், ஈஸ்வரனுக்கு கீர்தாபரிகரமாய், ஶரீரஷ்டமாயிருக்கும்.

ஸ்தமஸ்ஸாக்களுக்கும் உபலக்ஷணமாய், ஸ்தவஶாமந்யமென்றது - ஸ்தவாதிகுணத்திரய ஶாமந்யமென்றபடி. இத்தால், கேவல ஸ்தவ மாயும் குணத்திரயாஸ்ரயமாயும் மிருக்கிற அசித்தவயத்தையும் பற்ற இது வ்யாவ்ருத்தஸ்வரூபமா யிருக்குமென்கை.

(சச) இதினுடைய ப்ரகாரம் ஏது? என்னு மாகங்களூடுவிலே சொல்லப்படுகிறது மேல்; (இது, ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களினுடைய பரினுழும்களுக்குஹேதுவாய்)ப்ரக்ருதியென்கிறது-அவ்பக்தத்தை; ப்ராக்ருதமென்கிறது - யபக்தத்தை; ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களினுடைய பரினுழும்களுக்கு காலதத்வம் ஹேதுவாயையாலது - இவற்றை ஸ்வஸ்கங்க்பாதிகளாலே பரினமிப்பிக்கிற ஸ்ரோப்பவரன், காலத்தினுடைய அவஸ்த்தாவிசேஷங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்து, அவ்வசாலங்கள் வந்தவாடே யிவற்றை நிர்வாஹிக்கையாலே, இவற்றினுடைய பரினுழும்களுக்கு இது அவ்யாபேஷிதமா யிருக்கை; (நட. ०) “பூர்க்குதி வாசாஷ்வெனவு புவிஸூதெதுப்பாஹரிஃ । கூஷாஹயாரோவ வஸஂபூரைதூ ஸராகாஹ வூயாவூயன” (நட. १) “காஹெஸங்வஸதி பொஹருதாம் விழிஹிதொநூராநூரோஹிலூத்தொ அட்சுதாஹஜூதி வூத்திலெங்காணீ ஹாகேஹபுவூத்திலீ பெயே । கணாநாவாரா வெணவூஹஸுகிரோகை” என்கிறபடியே, ஆசத்ஸ்ருஷ்டி பண்ணுதிரபோது, அக்காலம் வருமானம் பார்த்துக்கொண்டிருந்துமேற் ஸ்ருஷ்டித்தது. இதுதான் ஸ்ததித்யாதிகளுக்கு மொக்குமிழை. இப்படி, காலப்ரதாநமாக ஸ்ரோப்பவரன் நிஃவாஹித் தருஞ்சையாலே, இவ்விழுதியில் ஈகலபதார்த்தமும் காலக்ருத பரினுழுமா யிருக்கும். இவற்றினுடைய பரினுழும்களுக்கு காலம் ஹேது வென்னுமிடம், இதினுடைய அங்வயவ்பதிரேகங்களாலே, லெளகி கபதார்த்தங்களிலே காணலாமிடே. ஆகையால், காலத்தினுடைய ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருத பரினுழுமேஹேதுத்வம், ஆகமத்தாலும். ப்ரத்ய

குத்தாலும் வித்தம். அநந்தரம், கீழ்ச்சொன்னத்துக்கு உபயோகி யான விதின் பரிமூலமிலேவத்தைச் சொல்லுகிறது; (கலாகாஷ்டாதிருபேண பரிணமிக்கக்கடவுதாய்) (நூ. 2) “காஷ்டாவல்மிஹஸ வர்தாதா நிசிஷ்டாலீநிவத்தி । காஷ்டாதி ஸ திமாதி ஸ திமாலீஸ மஹாதி நிகொவியிஃ । தாவது தெவர்பூசெஹாராது ॥ சாஹ-நிவெதந் சீராந்சாஷ்டங்ஹஸ்யத்தி । செஹாராது ராணி தாவநி தீவல்வகூ அயாதகி । தெதந்திரயாயநாவத்தி ॥ அயநெ அக்ஷினோத்தரோ । கயநம் அக்ஷினோராதி தெவா நாகிசாத்தாங்ஹிந்தி । ஒவெவுவ-ஷ-வைஹவெஸ் ஷ-ஷ க்ய-த தெ, தாஷிவெங்குத்தி । வத்தாரா-ஏ ஶாஷுவாவில்கிவாம் நிபொயலெ । அக்வாரிதி, னி வெவெஏகம் காத்தாஷிச-யயாது, தி । விவுராவாநாம் வைஹவஸ், ராணி யா-மெஹஷாஹ-நி வாராவிதி । தத் தீ வெண்ணாதெவங்ஹஸ் வ-நுராத்து ரா ஹயியதெ । வஸுராங்மகாஶ ததாதெவர்பூ யா-ஹவஸ் நஞ் ராாஹவி । வஸுராவஸுராங்மயோநாரா-நி கா-மோ தீநி வெத்திய-ஏஹாவ-ஹவுவத்தாவிஜீகுய-க்குத்தெ, தாஷிவெங்குத்தி” என்று தொடக்கி, “வா-ஏத்த-ஸ, வா-ஏத்த-ஸ வெண்ணாவத்த- வெவா-ஏத்த- சாத்தீதகி । சாதங்வி-தவஸ் வஷ-ஷாணாம் வரா-ஷய-இ-ஷஹா-த்தி” என்னுமதளவாக, காலத்தினுடைய பரிமூலமிலேவதும், பீர்ப்பாராயாபகவானுலே கதிதபாயிற்று, இதுதன்னை, நடிவிற் றிருவிதிப்பின்லைப்பட்டர், “திமேஹம் பதினைந்துகொண்டது காஷ்டங்டை, காஷ்டங்டை முப்பதுகொண்டது கலீ, கலீ முப்பதுகொண்டது முஹு-ந்தம், முஹு-ந்தம் முப்பதுகொண்டது திவஸம், திவஸம் முப்பதுகொண்டது பக்கத்வயஞ்சபமான மாஸம், மாஸமிரண்டுகொண்டது ருது, ருதமுன்றுகொண்டது அபநம், அபநமிரண்டுகொண்டது ஸம்வத்ஸரம். இப்படி, மாதுஷஸம்வத்ஸரம் முந்துற்றுப்பதுகொண்டது ஒரு கேவஸம்வத்ஸரம், கேவஸம் வத்ஸரம் பன்னீராயிரங்கொண்டது சதுர்யுசம். அகில், க்ருக்யுகம் நாலாயிரம், தாரைத் மூவாயிரம். தவாபரம் இரண்டாயிரம், கவி யுகம் ஆயிரம். க்ருதயுகத்துக்கு மூர்வஸந்த்யை நானாறு, அபநம்தலைய நானாறு; தாரைத்துக்கு மூர்வஸந்த்யை முந்தாறு, அபந

ஸ்நந்தனைய முந்தாறு; தவாபரத்துக்கு பூர்வவஸந்தனை யிருந்தாறு, அபரவஸந்தனை யிருந்தாறு; கலியுகத்துக்கு பூர்வவஸந்தனை நாறு, அபரவஸந்தனை நாறு. இப்படி எழுபத்தொன்று சென்ற சதுர்யுகம் ஒரு மங்வந்தரம்; இப்படி பதினாறு மங்வந்தரம் ஆயிரம் சதுர்யுகம். இது பற்றமாவக்கு ஒரு பகல்; ராத்ரியும் இத்தோடே ஸமா யிருக்கும். இப்படி அஹோராத்ரங்களும், மாஸஸம்வத்ஸரங்களும் மாகப் பெருக்கி, சுதாந்தமாக பரிக்ணிதமான ப்ரஸ்மாயப்ஸ க்கு பரமென்று பேராம்.” என்ற ஸாவ்யக்தமாக வருஷிச்செய்தார். ஆச, காலத்தினுடைய கலாகாஷ்டாதிஞாப பரினூமர்நாரம் சொல்லப்பட்டது. (கித்யமாய்) இவ்விடத்தில் நிதயக்வமாளது - (உடன்) “கநாதில்-தேவா நாமோ நாமோ தொவஸு விஜவிஞாதெத்” என்கிறபடியே ஆத்யந்தரஹி தமாளக.

(ஸப்வரனுக்கு கீடாபரிகரமாய்) அதாவது - நிலைத்துது தயவிபவலயப்ளீஸனை ஸர்வேப்ஸரனுக்கு தத்தல்லீலோபகாண மாலை. ப்ரக்குதி புருஷகாலங்கள் மூன்றும் லீலோபகரணமா யிரே இருப்பது. அதில், ப்ரக்குதிபுருஷர்கள் ஸ்ரங்கட்பாதி களுக்கு கர்மீபனித்து லீலோபகரணமாவர்கள்; இது, ஸஹாரித் வேந லீலோபகரணமாயிருக்கும்; ஸப்வரன் ஸ்ரங்கட்பாதி களை நிர்வாகிக்கு மிடத்தில் ஸக்யஸக்கல்பனான தான் அடியில்பண்ணி வைத்த காலானியமம் துப்பாதாரி அவ்வவகாலரகமங்க பார்த்திருந்தே நிர்வாகிக்கைபாலே. இது தன்னை நிரேமதைகாஷ்டாதி ரூபேன பரினைப்பிரிக்கையாலே, இது தான் ஸ்ரங்கட்விஷபமுமா யிரே இருப்பது. ஆச இப்படி கனாலே ஸப்வரனுக்கு கீடாபரி கரமா யிருக்கும். இத்தை கீடாபரிகரமென்றே சொல்லுவைக்யாலே காலக்ருதபரினைமேபாய்ச் செல்லுதற்லீலாவிழுதியிலே யிதுக்து விசியோகம். (உடச) “நகாதுவூது துவெவபூஶா” என்கிறபோக விழுதியில் இதுகொண்டு அபேகை “இல்லை சென்றதாரிற்று. அநந்தரம், ஏவம்பூதமான காலதத்வம்-ஸப்வரனுக்கு அநந்தரக்வித்த விசெஷங்களா யிருக்கும்படியை யருளிச்செய்கிறு, (ஸரீபூதமா யிருக்கும்) என்ற. (உடநு) “வோவஸு வூதுவெணா ர-அவப் பூசா-ஏதி பூசீ அஜி | வுதாவு) கெத தவெயவாதெநு ர-அவபெகாதுஷயாவாஸு” (உடச) “ஷ்ட்யாநவப-ர-அவதுவுத்

கடு. மற்றை யிரண்டசித்தும், ஈஸ்வரனுக்கும் ஆத்மாவுக்கும் போக்ய போகேபகரண போகல்தாங்களாயிருக்கும்

காலாதூர் பூவிலாகசும் ! ராதுவாணியில் திவொாஷ வழகிலூ உரவ செதுவீ? (நடன) “விலெஷா ஸூர-அவா தூரதொழிலெத சொ-கிலெப பூயாநம் வாரா-ஏஷாவிப்பு ! கவெஸுவதெ நெஞ் யூதவியாகதெத ராதுவாதூரா தழிஜகாலவூங்குப்பு” என்னக்கடவுத்திறே, ஒருசேதநானேடு ஒருக்ரவ்யத்துக்குண்டான ப்ரதக்ளித்த்யாக்ரஹதாகதேயாவமும், நியக்க்ருநியாய்ய பாவமும், சேஷத்சோஷி பாவமும் ஒரிராண்தே ஸரீரலக்ஷணமாயிறே இருப்பது; காலஸம்ஜ்ஞிகாசித்த்ரவ்யத்துக்கு ஏதக் ஸம்பந்தத்ரயமும் ஈப்பானேடே யுண்டாகையாலே, இது அவனுக்கு ஸரீரமாயிருக்குமென்றதானிற்று. இப்படி, ப்ரக்ருத்யாதி பரினுமூலங்காரன் காலம் - ஈஸ்வரனுக்கு ஸரீரமாயிருக்குமென்றையாலே ஸஹகாரிகாரணமும் ஈஸ்வரனேயென்னுமதுக்கு விரோதமில்லை. ஆக, ஸக்வாரமாக்யமாகதே இன்னெதன்றும், அது செய்யும் கார்யமும், அதுக்குறுப்பான வதினுடைய பரினுமைமும், அது னுடைய அங்கதிநிகந்தவமும், அதுதான் ஈஸ்வரனுக்கு இன்னதுக்குப் பரிசுரமாயிருக்குமென்றும், அதுதான் அவனுக்கு ஸரீரமாயிருக்குமென்றும் சொல்லிசின்றது.

(சநு) த்ரிவிகாஷசித்தையும் அருளிச்செய்க்கெறவிடத்தில், அவனுக்கு போகேபகரணமான கெளரவுத்தைத்தப்பற்ற ஸாத்தகஸ்தவத்தை ப்ரதமமருளிச்செய்தார்; அந்தரம, அவனுடையலீலைக்கு ப்ரதானோபகரணமாய்க்கொண்டு ப்ரதாநஸப்தவாச்யமான மிஸ்ரவத்வத்தை யருளிச்செய்தார்; அந்தரம், அந்த ப்ரதாநபரினுமைத்துக்கு ஸஹகாரியாய்க்கொண்டு லீலோபசரணமாயிருக்கும் ஸதவஸாமாயத்தை யருளிச்செய்தார்.இப்படி அசித்த்ரயத்தையும் சொல்லுதறவிடத்தில், (ப்ரக்ருதி ப்ராச்ருதங்களினுடைய பரினுமைகளுக்கு தோதுவாய்) என்று, காலத்தவத்துக்கு விகியோகம் சொன்னீலாபாதி, பூர்வாஷித் தவயத்துக்கும் விகியோகம் சொல்லப்பட்டதில்லையிறே. அத்தை யருளிச்செய்கிறூர் மேல்; (மற்றுற யிரண்டு அசித்தும்) என்று தொடங்கி. ஈஸ்வரனுக்கும், ஆத்மா

கூ. போக்யங்களாகிறன - விஷயங்கள்; போகோபகரணங்களாகிறன - சங்காராதிகரணங்கள்; போகல்த்தாங்களாகிறன-சதுர்த்தசபுவங்மும், ஈமஸ்ததேஹமும்.

வகுக்கும் என்றது - சேதநரிடே அசேதநத்தக்கு போக்தாக்கள், சேதநராகங்களை ஈர்வரானும் ஆக்மாவுமிடே; ஆனானின்பு, உபயர்க்கும் போக்யாதிகளாயிருக்குமென்றபடி. ‘ஆக்மாவுக்கு’ என்ற சகவசகம் ஜாத்யபிராயமாகையாலே தறிவிக்சேதநராயும்சொல் அலகிறது. இப்படி, உபயாசத்தும் உபயர்க்கும் போக்யாதிகளாயிருந்ததோகிலும் கேவல பகவதிச்சையாலே தத்போகார்த்தமாக ப்பரிணமிக்கையாலும் அநவரதாமீராக்கித் ஸ்வ பர ஸ்வரூபரான தித்யமுக்கதரில், (நூல்) ‘திருமகளும் நீடும்’ என்கிறபடியே, அம்மிதநத்தினுடைய போகத்துக்குக்கைத்தாடுமானமாயிருக்கும் தொழிய (நூல்) ‘கவுஷங்கி’ என்றிருப்பாரில்லாமையாலும், ஶாத்தஸ்தவத்தினுடைய விதியோகம் ஈர்வராப்ரதாகமாயிருக்கும். அங்கனன்றிக்கே, சேதநசர்மா.நகுணமாக பகவத்ஸங்கலபத்தாலே பரிணமிக்கையாலும், சேதநவெள்ளாரும் தேவாதிஶரீரங்களிலே அஹம்புத்தியைப்பண்ணி ஸ்வதந்த்போக்தாக்களாயிருக்கையாலும், ஈர்வரானுக்கு இந்தவிழுதிலில் லீலாவல்மே ப்ரசரமாய்போகரளும் அத்யல்பமாகையாலும் மிஸ்ரஸ்தவத்தினுடைய விதியோகம் பத்தசேதநப்ரதாங்மாயிருக்கும்.

(கூ) அந்த விழுதிலில் போக்யங்களாவன - அப்ராக்நுதமான ஸப்தாதிகள். போகோபகரணங்களாவன - திவ்யமால்யாதிகளும், சத்ராமாகிகளும், கரணங்கள் தானும். போகல்த்தாங்களாவன - அப்ராக்நுத ரத்நமயமான மண்டபமென்ன மாலினைக்கையென்ன இத்யாதிகளும், பஞ்சோபநிஷத்தீமயமான திவ்யவிக்ரஹங்களும். இப்படி, நித்யவிழுதி ப்ரக்ரியையும் இல்லிடத்திலே பருளிச்செய்யவேண்டியிருக்க, ஸ்வகோசித்து லீலாவிழுதி ப்ரக்ரியாமாதரத்தையருளிச்செய்கிறுர்; (போக்யங்களாகிறன) என்றுதொடங்கி இதுதானே உபயவிழுதிக்குமானாலோ? என்னில்; போகோபகரணங்களில் ப்ரதாங்கள் சொல்லாமையாலும், போகல்த்தாங்களில் வைஷ்யத்தாலும் சேராது. இங்கு, சேதநர்க்கு போகமாவது - ஸாகதுஃசருபமான வநுபவஜ்ஞானம். அந்தங்ஞாத்திக்கு விஷய

ஈன. இதில், முற்பட்டவசித்துக்குக் கீழேல்லையுண்டாய், கற்றும் மேலுமேஸ்லையின்றிக்கே யிருக்கும்; நவேலிசித்துக்குச் சுற்றுங்கீழமேஸ்லையின்றிக்கே, மேலேஸ்லையுண்டாயிருக்கும், கால மெங்குமோக்க வுண்டாயிருக்கும்.

சஅ. காலந்தான் - பரமபதத்தில் நித்யம், இங்கு அந்த்யமேன் முஞ் சொல்லுவர்கள்.

மாகைபாலே, ஶப்தாதிவிஷயங்கள் போக்பங்கள். அந்த ஜ்ஞாநத்துக்கு உபகரணங்களாகையாலே, இந்தரியங்கள் போகோபகரணங்கள். யாதொரு அதிகரணத்திலே நிற்கிற சேதநலுக்கு அந்தஜ்ஞாநம் சிறக்கிறது, அது போகல்த்தாநஸப்தத்துக்கு அர்த்தமாகையாலே போகல்த்தாநங்களான்று லோகங்களையும், தேஹங்களையும் சொல்லுகிறது. லோகவிபாகம் கீழேசொல்லப்பட்டது. ஸமஸ்த தேஹங்களாவன-ஸாநாதிர்யக் ஷ்ததாவாரத்துக்கமான ஶாரீரங்கள். ஈப்பவரனுக்கு இந்தவிபூதியிலுண்டான் போக்ப போகோபகரணத்திகளையும், அவதாரகந்தமான கூத்ரர்ணவ ஸயநத்திலும் அவதாரவிழெரஷங்களிலும், அர்ச்சாவதாரங்களிலும் முண்டான விசியோகவிழெரஷங்களாலே கண்டிகொள்வது.

ஈன. அநந்தரம், தரிவித அசித்தினுடையவும் பரிஞ்ஞமங்களையருளிச்செய்கிறோர்; (இதில் முற்பட்ட அசித்துக்கு) என்று தொடங்கி. பூர்வாசித்துக்குக் கீழேல்லையுண்டு என்கிறது - மிஸ்ர வெத்வாவதி யாகையாலே. நடுவில் அசித்துக்கு மேலேல்லை யுண்டென்கிறது - பாடத்தஸத்வாவதியாகையாலே; காலத்துக்கு அங்கு நெரு அலக்சேதமில்லாமையாலே எங்குமொக்க வுண்டாயிருக்கும் என்கிறது. இப்படி, ஸார்வத்திரையான காலந்தான் உபயனிபுதியிலும் நிதயபென்றிரே தமக்குத்திருவுள்ளனம்.

(சஅ) இங்கணன்றிக்கே, இதுக்குவிபூதி விபாகத்தையிட்டு ஒருபேதம் சொல்லுவாருமண்டின்கிறோர்; (காலந்தான்-பரமபதத்தில் நித்யம், இங்கு அநித்யம் என்றும் சொல்லுவர்கள்) என்று. இப்படி சொல்லுகைக்கடி-பரமபதத்தில் இதுக்கு உத்பத்யாதிக நெண்டாக ஶாஸ்தாங்கள் சொல்லாமையாலும், இந்த விபூதியிலே

சுக. சிலர் காலத்தை யில்லையென்றார்கள்.

இதுக்கு உத்பத்பாதிகளைச் சொல்லுகையாலும், வழுஹருக்யங்களைச் சொல்லுவிடத்திலே கால ஸ்ரஷ்டியை அநிருக்க க்ருத்யமாகச் சொல்லாகின்றதிடே. ப்ரக்ருதியை ஸ்ரஷ்டிக்கையாவது - மஹதாதிருப்பேண பரிணமிப்பிக்கையானுப்போலே; காலத்தை ஸ்ரஷ்டிக்கையாவது - சிமேஷசாஸ்த்ராருபேண பரிணமிப்பிக்கை; வகுபரினுமிகியான ப்ரக்ருதிக்கு மஹதாதிருப்பமான ஸ்த்துவ பரினுமய்போலேவிடே வகுபரினு மியான விதுக்கும் சிமேஷாதிருப்பேண பரினுமம். அந்த மஹதாதியோபாதி நிதீஷாதியான விதுவும் உத்பத்திகிரங்காவத்தாகையாலே இவ்வளவைக்கொண்டு காலம் இங்கு அதித்யமாயிருக்கும் என்கிறது; பரமபதத்தில் ஈதருஶப பரினுமவிஶேஷ ப்ரயுக்கோத்பத்யாதி வ்யவஹாராஹித்பத்தாலே நித்யமாயிருக்கும் என்கிறது. இப்படி, காலத்துக்கு பரினுமங்கொள்ளாதே ஏகஞபத்வத்தைக்கொண்டு, இப்படி பிருந்துவள்ள காலந்தான், தன்னுடைய நிதீஷம், காஸ்த்டை, முறைக்கத்தம், அஹோராத்ரம் தொடக்கமாக பராரத்தமீறுகவுண்டான விஶேஷ வ்யவஹாரத்துக்கு ஹேதுவான சிமேஷாங்மேஷங்கள், ஆதித்யக்கீதொடக்கமான அவச்சேதங்களோடேஸம்பந்தித்திருக்கும். ஆகையாலே, கூணல்வாதிபேத வ்யவஹாரமுண்டாகிறதென்று சொல்லுவதும் ஒருபகுமுண்டிடே. இதுயிரே! தத்வக்ரயவிவரணத்தில் ஆச்சான்பிள்ளை ப்ராதாஸ்யை வருளிச்செய்தது; அந்தப்பகுத்தில் உபயவிசூதியிலும் காலஸ்வருபம் ஏகஞபமாயிருக்குமாகையாலே பரமபதத்தில் நித்யம், இங்கு அதித்யமென்கிறுவிது சொல்லப்போகாது. ஆகையால், இது பரினுமபகுத்தை யவலம்பித்து சிலர் சொன்னதென்று சொன்னாலேனும், நம்முடைய தர்மங்கள்தகர்த்துக்களிலே யின்கனேயும் சிலராளிச்செய்கையாலே, அத்துதயும் தர்சிப்பித்தருளினாயிற்று.

(சுக) காலந்தன்னை யில்லையென்று பெளத்தாதிகள் சொல்லுகையாலே, (சிலர் காலத்தை யில்லையென்றார்கள்) என்கிறார்.

(நு) ப்ரத்யக்ஷத்தாலும், ஆகமத்தாலும் ஸித்திக்கையாலே அது சொல்லவோன்றை.

நு. பலரும் திக்கேன்று தனியேயோரு த்ரவ்ய முண்டேன் ரூர்கள்.

(நு) அத்தை சிராகரிக்கிறார்; (ப்ரத்யக்ஷத்தாலும்) இத்பாதி யாலே. ப்ரத்யக்ஷமாவது - ஸ்தாவர ஜங்கமாத்மகமான ஸமஸ்த பதார்த்தமுடைய காலக்ருதபரினுமமாகவே காணப்படுகிறதிடு; ஆகம மாவது - ஸ்ரூத்யாதிகள். (நுக) “காலாசிராஹ-முதாக்ஷாஶா ஹா ஹோராதுாஶ வஸவ-ஸாஸி” (நுந) “இய-ாஶாஸீயவஸ வாவஸ ஸ்திகாவுடை-கு, ஶா-காவுடை-விஶ-பெ-கூ, ஷாவுடை-கு” என்று காலபரினும் விஶேஷங்களான கலை காஞ்சிட்டை முறை-ஏத் தம மேற்ஹாராத்ரங்கள் ருதுங்கிஶேஷங்களைச் சொல்லாநின்றதிடே! ஸ்ரூதி; (நுக) “காலாவா-குவம் விவெஷாஶ யந்தயோதூ தவா நவை” இத்பாதியாலே ஸ்திவிச்னுபுராணத்திலே யிதுகான் விஸ்த ரேண சொல்லப்பட்டதிரே. புராணங்காங்களிலும், இதிலுமாதி களிலும் இப்படிகண்டிகொள்வது; இதுக்கென்னவே நிர்மிக்கமாய், அத்யயாதி காலநியமங்களை ப்ரதிபாதிக்கிற ஜ்யோதிப்சராஸ்த்ரத்தை வேதத்துக்கு த்ருஷ்ணாக்கச் சொல்லாநின்றதிடே அந்த பராஸ்த்ரந்தனில், “இந்தக்காலத்திலே இன்னதுண்டாய்” என்று சொன்னால் அது ப்ரத்யக்ஷத்தினாலேயிருக்கின்றதிடே. ஆகையால், ப்ரத்யக்ஷத்தாலும், ஆகமத்தாலும் இப்படிவித்திக்கையாலே காலாபாவம் சொல்லவான்னுடைன்கை.

நு. வவபேஷவதிசாதிகள் ப்ருதிவ்பாதிகளோபாதி திக்கென் றம் தனியே பொரு த்ரவ்யமுண்டென்று சொல்லுகையாலே, (பலரும் திக்கென்று தனியே பொருத்ரவ்ய முண்டென்றுகள்) என்கிறார். (நுக) “தூவுராணி பூயிலு வெ-ஜோ வாய்ராகாஶகாரு திஹாதுதி-நாங்விநவெவவ” என்றிடே! அவர்கள் சொல்லுவது (நுந) “ஹ-நாவொஜீராதி ராநிமோநலரி காலுதூயா திஶா-குதூாசிந உதி பூாஹ-நா வெ-நாணி நவத அநி” என்று னிடே வாதராஜன்.

நூ. பலஹேதுக்களாலும், ஆகாஸாதீகளிலே அந்தர்ப்பூத மாணக்யாலே அதுவஞ்சேராது.

நூ. சிலர் ஆவரணபாவம் ஆகாஸமென்றார்கள்.

(நூ) அத்தை நிராகரிக்கிறோர்; (பலஹேதுக்களாலும்) இத்யாதியாலே. அதாவது- நாலுபேர் நாலு திக்கிலும் நின்றால், நால் வர்க்கும் நடவானப்பரதேசம் ஒருவனுக்குக்கீழுக்காப், ஒருவனுக்கு மேற்காப், ஒருவனுக்கு வடக்காப், ஒருவனுக்குத் தெற்காய்த் தோற்று நின்றதிலே. அதுக்கடி - தரவை மன்றிக்கே ப்ரதியோக யநுகணகால்பார்சிகமானாக. நால்வர்க்கு நடவே ஏந்கிற ப்ருதிவ்பாதிகள் தரவையாக்காலே இப்படி விர்திபத்திலிஷபமாகத் தில்லை யிடே. இனித்தான், ஆதிக்யன் உடிக்கிறவிடம் கிழக்காகவும், அவன் அல்தாமிக்கிறவிடம் மேற்காகவுமிடே கொள்ளுகிறது. அதுதான், பலுமேறுவங்கு நாலுபார்ப்பாத்திலும் பேதித்திடே இருப்பது. ஆகைபாலேயிடே நாலுபார்ப்பவக்கிலும் மூன்றாக்காக்கு மலூமேறு வடக்காயிறுக்கிறது. (நூசு) “பெநவாஸ்யபிரஸ்த” நொஆப்பஸ்ராஷ்டாவத்தாத்யாத்தியாவ்பூராஹி உஸ்தாஷா-நூரவெங்! வைவெட்டாம் நீவைவட்டாணாம் பெர-பார-நூதா தொயதை” இதுதான், ஸ்ரீவிஷ்ணுபூராணத்திலே சொல்லப்பட்டது. இப்படி, பலஹேதுக்களாலும் ஆகாஸாதீகளிலே அந்தர்ப்பூதமாய், தனக்கென்ன வொரு த்ரவ்யவ்யவன்த்தைபில்லாலுமயா’லே திக்கிசன்று ஒரு தாவை முண்டென்கிற வதுவும் சேராதென்னாக (ஆகாஸாதி) என்கிற ஆதிஶப்த்தாலே-கூமியைச் சொல்லுகிறது. இவற்றிலே, திக்கு அந்தர்ப்பூதமான யாவது-ஸமீயனுணைய உதயாதிகளுக்கு ஈடாக விவற்றுக்குளே திக்கியாகத்தைக் கல்பித்துக் கொள்ளுகிறதொழியப் பிறித்துக்காணலாவதொரு வஸ்துவின் றிக்கே யிருக்கக். அதவும் சேராதென்றது, முன்பேயு பொறுப்புத்தை நினேஷதிக்கையாலே ஸமுச்சயம்.

(நூ) ப்ரந்திவ்யாதி சதுஷ்டயத்தொபாதி ஆகாஸ சநத்யும் பாலாருப்பகார்த்தமாகக் கொள்ளாதே, ஆவரணபாவருபமாகக் கொள்ளுகிற பொத்தமத்தை யருளிச்செய்கிறோர்; (சிலர் ஆவரணபாவம் ஆகாஸமென்றார்கள்) என்று (நூசு) “குவியதை சுதநந்” என்கிற சரணவுப்புத்திபாலே, ஆவரணங்களாவன -

நீகு: பாவளுபேண தோற்றுகையாலே அதுவுஞ் சேராது.

நீஞு. வேறே சிலர் இதுதன்னை, நித்யம், நிரவயவம், விபு, அப்ரத்யக்ஷி மென்றிர்கள்,

நீசு. பூதாதியிலே பிறக்கையாலும், அஹஸ்காராதிகளிலில்லா மையாலும், கண்ணுக்கு விடையமாகையாலும் அவை நாலுஞ்சேராது.

எந்தது லபதார்த்தங்களான ப்ருதிவ்பாதிகளாய், அவற்றினுடைய அராவனீம் ஆகாசமாப்தவாச்யமல்லது, இது ஆகாசம் என்று காட்டலாம்படி பாவளுபமான தொருபதார்த்தமன்ற என்கை. (நூகு) “நவவழையிலுள்ளாலும் ஓருது காசம் உதிவகு சங்காசு” என்று, இது பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தது.

(நீசு) அக்கை நிராகரிக்கிறோர்; (பாவளுபேண) இத்பாதி யாலே. அதாவது-பாவளுபத்தேவே அங்கீகரிக்கப்பட்ட ப்ருதிவ்பாதிகளோபாதி (நூகு) “கைத்து ஶெருந்த வத்தி, கூது மூயறு பொத்தி” என்று, பாஷ்யாகிகளுடைய பதநத்துக்கு தேரமாய்க் கொண்டு, ஆகாசமும் பாவளுபேணதோற்றுகையாலே, இத்தை ஆவரங்கொலாநுபமாகச் சொல்லுகிற வது சேராதென்றை; ‘அது வரம்’ என்று நிகழித்தல்முச்சயம்; இதுதன்னை, (நூகு) “குகாசெய அா விஶெஶஷாக்” என்கிற ஸ-மதாத்துலே, (நூகு) “குகாசெய நீர-டுவாவழுதாநய-ஏதோ, அவர் டுவகெகுநா டலுநாவுமது வழுயிலுள்ள வடிரகாசமவழுவாவழுவாயிதவுப்புதீதி வெளிக்குவாவி ஶெஶஷாக், புதீபதெலும்ராகாசெயாது ஶெருந்த வத்துது மூயறு உதிஶெருநாலிவதநடிச்சுக்குந” என்று தொடங்கி பாஷ்யகாரர் விஸ்தரேண வருளிச்செய்தார்.

(நீஞு) இனி, ஆகாசமத்துக்கு நித்யத்வ நிரவபவத்வ விபுத்வ அப்ரத்யக்ஷத்வங்கள் கொள்ளுகிற ஸபாயிக வைபோவதிகமதத்தை யருளிச்செய்கிறோர்; (வேறேசிலர்) என்றுதொடங்கி.

(நீசு) அதுதன்னை நிராகரிக்கிறோர்; (பூதாதியிலே பிறக்கை யாலும்) இத்பாதி யாலே. அதாவது-பூதாதி ஸம்பஞ்ஜி கமானதாமஸா மூங்காரத்திலே உத்ரங்கமாகையாலும், ஒன்றிலே சின்றும் உத-

நீ. தவகின்த்ரியத்தாலே தோற்றுகையாலே, வாயு அப்ரத்யக்ஷ
மென்கிற வதுவுஞ்சேராது.

நீ. தேஜஸ்ஸ-ப-பேளமாதி பேதத்தாலே பழுபலிதம்.

பங்கமானதொன்றுக்கு ஸாவயவத்தும் வித்கமாகையாறும் கிட்டியம், சிரவரவுமென்கிற விரண்டுஞ்சேராது. (பூசந்திரிலேரிறக்கையாலும்) சாவ்யது, மாத்துக்காத்துக்கிணலடைய ஸ்தாலாவஸ்த்தையாகைபாலே, அதுக்கும் இதுக்குமுண்டான ஜிக்யத்தைக்கட்டிற்ற. இனி, விடுவாலே ஸ்வகாரமாக டீவனு பிறே? ஸ்வகாரணான வஹங்காராதிகளில் இதுக்கு வ்யாப்தியில்லாவமாலே அதுவும் சேராது. பஞ்சீகரண ப்ரயுக்தமான ரூபவுக்காத்தடில் சண்ணுக்கு விஷபமானக்காலே அப்ரத்பகுவிமன்னக்கும் சேராது. “ஆகாஸமக்குக்குத் தோற்றுகிறதும் அக்காட்டீ” என்றுபிறேகிறது; இது தன்னீ, (ந-க-0) ‘காங்காங்காத்துக்காந்தாகா சாவஸு’ து வட்டார செனாவதெபா ஹ்ராரிட்த வங்கீகாரணந ர-அவவகுத் தூக்காந்திசெவுவெங்கில்ராயி’ என்று, பாஷ்பகாராம் அநனிச்செய்தார்.

(நீ) வாயுவும் ப்ரத்பகுமன்று, ஸ்பர்ஸாதுமேயிமன்றிடே அவர்கள் சொல்லுவது. அத்தையும் நிராகரிக்கிறோர்; (தவகின்த்ரியத்தாலே) என்று கொட்டு. அதாவது-இனு (நெந்தியியக்களிலே) ஏதெலு மொன்றுக்கு சோசுமானபோதே ப்ரத்பகுத்தும் வித்தமாகையாலே, தவகின்த்ரியத்தாலே தோற்றுகிறவரயு-வ அப்ரத்யக்ஷமீமன்ன வொண்ணுத்தன்வச.

(நீ) இனி, பாஸ்பர வில்குணஸ்வாவக்களான பூதவிஶேஷ ஒங்களில் ஐஞ்சுதவ்யாம்பரங்களீ யருவரிசெய்கிறோர்; (தேஜஸ்ஸ-ப-பேளமாதிரிபேதத்தாலே பழுவிக்கும்) அதாவது - பொனமம், திவ்யம், ஒளதர்யம், ஆகரஜமீன்கிற பேதக்காலே அமீதவிதமாயிருக்குமென்கை. பார்த்திவமாத்திரேந்தநாடான தேஜஸ்ஸ-ப-பொனமம், அதாவது - தீபாதி. ஜமாத்ரேந்தநாடானதேஜஸ்ஸ-திவ்யம், அதாவது - ஆகித்பாதி; பார்த்திவஜலேந்தமான தேஜஸ்ஸ-ஒளதர்யம், அதாவது - ஜாடராக்சி; திரிந்தமான தேஜஸ்ஸ-

(நூ) அதில் ஆகித்யாதி தேஜஸ்ஸூ-ஸ்த்திரம்; தீபாதிதேஜஸ்ஸூ-அஸ்த்திரம்.

(கு. 1) தேஜஸ்ஸூக்கு நிறம் சிவப்பு; ஸ்பர்ஶமேளஷ்ணயம்.

(கு. 2) ஜலத்துக்குநிறம்வெளுப்பு; ஸ்பர்ஶம் ஶைத்யம்; ரஸம் மாதுரையம்.

(கு. 3) பூமிக்கு நிறமும் ரஸமும் பஹாவிதம்.

(கு. 4) ஸ்பர்ஶம் இதுக்கும் வாயுவுக்கு மங்குணைசீதம்.

ஆராஜம், அதாவது-ஸாவர் ணுகி.

(நூ) இதில், ஸ்கிராடஸ்த்திர விபாகம் பண்ணுகிறோர் ; (அதில் ஆகித்யாதி) என்றுதொடங்கி. சிரகாலவர்த்தித்வத்தாலே ஆகித்யாதி தேஜஸ்ஸூ ஸ்திரமென்கிறது ; குறிப்பினாசித்வத்தாலே தீபாதிதேஜஸ்ஸூ அஸ்த்திரமென்கிறது.

(கு. 1) (தேஜஸ்ஸூக்கு நிறம் சிவப்பு) இத்தாலே-தேஜஸ் பதார் த்தங்களில் வரணபேதம் பதார்த்தாந்தர ஸம்ஸர்க்கடிமென்றை. (ஸ்பர்ஶம்-ஒன்றைஷ்ணயம்) இத்தால், உஷ்ணஸ்பர்ஶம், ஶரீத்ஸ்பர்ஶம், அநுஷ்ணைசீதஸ்பர்ஶமென்ற த்ரிவிதஸ்பர்ஶத்திலும் இதுக்கு ஸ்பர்ஶம் ஒன்றைப்பெமென்றை. இதுதான், தேஜஸ் பதார்த்தங்களான ஸாவர்ணு திகளில் (ஏ)பலவத்ஸஸ்தீயாக்ரவங்பங்களாலே அப்புதமாலைக்காலே தோன்றுது.

(கு. 2) (ஜலத்துக்கு நிறம் வெளுப்பு) இதுக்கு ஸ்வாபானிக வர்ணாவிதா. வர்ணபேதம் வந்தவிடம் ஒன்பாதிகம். (ஸ்பர்ஶம்-ஸாரத்யம்) இத்தால், த்ரிவிதஸ்பர்ஶத்திலும் ஶைத்யம் இதுக்குள்ள தென்றை. ஆலக்யால், இதுக்கு ஸ்பர்ஶபேதமுண்டாகிறதும் அந்யஸ்மீரக்கத்தாலே. (ரஸம்மாதுரையம்) இத்தால்-இதுக்கு ஸ்வாபாவிகரஸமிதா, ரஸாந்தராபத்தி ஸம்ஸர்க்கஜுமென்றை.

(கு. 3) (பூமிக்கு நிறமும், ரஸமும் பஹாவிதம்) அதாவது-லோகக்தில் காணப்படுகிற நாநாவித வர்ணரஸங்களுக்கெல்லாம் உத்பத்தி ஸ்தாநமிதுவென்றை.

(கு. 4) (ஸ்பர்ஶம் இதுக்கும், வாயுவுக்கும் அநுஷ்ணைசீதம்) அதாவது-த்ரிவிதஸ்பர்ஶத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, இவற்றுக்கு

கூச. இப்படி, அசித்து முன்றுபடிப்பட்டிருக்கும்.

ஸ்பர்ஶம் இதுவென்றை. ஆலைகாரால், இவற்றிலும் சாகாசித்து மாகச்சாணப்பிடிந் ஸ்பர்ஶபேதமும் ஒன்றாகிகம்.

(கூச) (இப்படி, அசித்து முன்றுபடிப்பட்டிருக்கும்) இப்படி பென்று-விப்ளாலைகாந்யாயத்தாலே, முன்று அருங்கிச்செய்த வற்றை வியல்லாம் கடாக்கித்து அ நூராயித்துக்கொண்டு, அசித்தத் வேரபங்யாஸத்தை நிதுவித்தாராயிற்று.

அது ப்ரதமத்திலே, “அகித்து-ஞாசபா-உங்யமாய், விகாராஸ் பகமாயிருக்கும்” என்று, அசித்தினுலைதை வகுணத்தைச் சொல்லி, அந்தரம், அதுகான் பாத்தஸ்தவர்த்திலே ப்ரதமம் பொத்தஸ்தவமாகிற வசித்து இலைடைய ப்ரசாரத்தைச் சொல்லி. தத்தந்தரம், பிப்ரவர் வூத்வமாகிற வசித்தி பீராஷி இன்னைதன்றும், அதுகான் சதுரவி ப்ரஸ்தி தத்வமாயிருக்குமென்றும், அதில் ப்ரதமத்தும் இன்னைதன்றும், அந்தத்தவக்கினுலைடைய அவன்காவிபீராஷிக்கனிருக்கும் படியையும், அதில் நின்றும் தத்வாந்தரங்கள் உத்தங்காரங்களுக்கு ஹேது-அதினுலைடைய குணவைஏழ்மாமென்றும், அந்தகுணங்கள்தான் இன்னைதன்றும், அவைதான் அ ஓக்ரு அவிநாட்டுகங்களாய், அதினுலைடைய வவஸ்த்தாபீகங்களாலே அதுத்துக்கங்களாயும் உத்துக்கங்களாயுமிருக்குமென்றும், அவைதான் கார்யாதுமேயங்களை நிறும், அவற்றினுலைடைய வைஏழ்மை ப்ரயக்தமான மாற்றாதி தத்தோத்பத்தி க்ரமத்தூர்ண்சொல்லி; அந்தரம், இப்படி யுத்பங்கங்களான தத்வங்களினுலைடைய ஸமுதாயகாரர்மான அண்டோத்துத்தினையையும், அந்தவண்டத்தக்குள்ளில் ஸாஷ்டி புருஷி. சதுரமுடோத்துத்தினையையும், ஈப்ரவான் ஸமஷ்டி வ்யஷ்டிப்தார்த்தங்களை அத்வாசமாகவும் வக்வாரகமாகவும் நின்று ஸ்ருஷ்டி க்ருப்படியையுங்க சொல்லி; அந்தரம், அண்டங்களினுலைடைய பலஹாத்வத்துக்கையும், அவற்றினுலைடைய கட்டிலையையும், அவைதான் ஈப்ரவானுக்கு வீலோபகரணங்களை ஜூமத்தையும், அந்தரம் ஆகராந்திட்டுக்கங்களுக்குத் தனித்தனியேயுண்டான விதியோத்தையும், ஜஞாநாக்மேந்தியங்க

களுக்குர், உபயாக்மீமான மநஸ்ஸாக்கு முண்டான வருத்திபேத தலைதயும், ஆகாஸாதிகளுக்கு ஶர்தாதிகள் ப்ரதிசியத குணங்களா யிருக்கும்படியையும், அவற்றுக்கு குணவிசிமபம் வருவகக்கு ஹேது வையும் குனு கிர்யக்குக்கு ஹே தலையுஞ்சொல்லி; இப்படி, மீர்ர ஸத்வத்தினுடைய ப்ரகாரத்தூத விஸ்தீரண உபபாதித்து, அந்தரம், இதினுடைய பரினுமங்களுக்கு ஹே தவாயிருந்துள்ள ஸத்வ ஸாமங்பமாகிற வசித்திரிபெறவதைக்கையும் ஸங்கரஹேண சொல்லி : அந்தரம், ஏதத்துப்போச்தமான வசித்தவபத்தினுடைய விநியீய கப்ரகாரத்தையும், அசித்த்ரயத்தினுடைய பரினுமங்களையுஞ்சொல்லி, ஏதக்கர்ஷணகடேகபி குறுவடைய காலிவிஷயப்ரகிபத்திபேத தலைதயும்காட்டி, அந்தரம், கீழ்ச்சொல்லப்பட்டவற்றில் பாலுப குத்ருஷ்டிகளுடைய விப்ரதிபத்தி ப்ரகாரங்களையும், அவைதான் அயுக்த மென்னு மிடக்காயாஞ்சொல்லி, அந்தரம், பரஸ்பரவிலகு னைமன பூதவிபெறவதைக்களில் ஜஞாகவ்பாம்பாங்களையும் தர்சிப் பித்து, இப்படி, அசித்த்ரயத்தினுடைய ப்ரகாரத்தைபு மருவிச செய்து தலைக்கட்டி ஞா.

விஸ்தீரோகாசாப்பர் திருவடிக்கீஸராணம்.

மலோவானமா முனிகள் திருவடிக்கீஸராணம்.

அசித்ப்ரகாணம் முற்றிட்டு.

—

குடும்ப கலை நினைவு திட்ட மனத்திற்கு விரும்பும் சூழ்நிலை

ஏற்கும்

ஈஸ்வரப்புரக்ரணம்

க. ஈஸ்வரன், அசிலலேஹப் ப்ரத்யீகாங்கத் ஸ்தாநாங்கதைக் ஸ்வரூபங்கு, ஜஞாநஶக்தியாதி கல்யாணத்தை பூஷித் தோய், ஸகலஜூகத்தெர்க்கன்றத்திதி ஸம்ஹாரத்தாவாய், “ஆர்த்தோஜிஸ்த்ராஸம் ராத்தார்த்தீஸ்த்ராஸ்” என்கிறசதுர் வித பூருஷர்க்குங்கு மாப்பரயணீயங்கு, தாமாந்தாகாம மோகஷாக்ய சதுர்வித பலப்பிரதங்கு, விலக்ஷனவிக் ரஹ யுக்தங்கு, லக்ஷ்மீ பூதி நீளாநாயகநாரீபிரக்தும்.

இப்படி, சித்திராஸன தத்துவத்தை நுட்பமாயும் ஸ்வரூப ஸ்வபாவவிடீஸ்வங்க்களை ஸாம்யக்தமாம்பாடு யருளிச்செய்து, அநங்கு தரம் (ககு) “கஷாராதாநாவீஸ்ரகதெஷுவவாகா” என்கிறபடி யே, தத்துப்பாயியந்தாவான சுப்பிரானுத்தடய ஸ்வரூபாதிகளை ஸம்பரபவி பர்யயமற வருளிச்செய்கிறார்.

அதில் ப்ரதமகுர்மீஸராதீல், சுப்பிரானுத்தம் அஸ்வதாரணத்தும் தயா வஸ்துவுக்கு நிருபகமாரிருக்கையாலே, “அஸ்வரன்” என்கேற வஸ்துவை நிர்த்திசெயிக்கு, தத்துவரூபாதி வைவலக்ஷணங்கதை ஸ்க்ராஹ்னை வருளிச்செய்கிறார்.

(க) அதில், ப்ரதமகுர்மீஸராதீல் குணு கிராந்த்ரும் ஆகாராடுகமான ஸ்வரூப வைவலக்ஷணங்கதை யருளிச்செய்கிறார்; (அகிலமீஹப் ப்ரத்யநிகாநந்த ஜஞாநாநந்தகதக ஸ்வரூபங்கு) என்று; அகாவது-ஸம ஸ்தலேஹப் ப்ரதிபடமாய், கரிவிதபரிச்சேதாஹிதமாய், ஸ்வபம்ப்ரகாஸந்தவ ஸாகாருபத்வமீமே வடவான ஸ்வரூபத்தை யுடையவனு யென்கை. (உசகு) “வசதுங்கூநசிநக்கெங்குபூருஷம்” (உசகு) “விஜாநம்பூருஷம்”, (உசகு) “குநதொல்புருஷம்” என்னக்கடவு திறே. (உசகு) “கவிடுதெஹயபூதாந்தீக கார்மாபெணக்தாந வெதாரவஸிவவஸதவிதக்ஷணாநநக்கூநாந வெந்கவஸாது வை” என்றிதே எம்பெருமானு ராஸிச்செய்தது. அப்பாடுயே இவரு மருளிச்செய்கிறார்.

ஆனால், சல்பாணினக்தாநத்வமும், ஸ்வேதர ஸமஸ்தவஸ்து விலக்ஷனத்வமும் இவராகுளிச்செய்யாகொழிவா என்றனன்றில்; ஹெபர்மத்தநிச்சதை புக்களிடத்தே சல்பாணினக்தாநத்வம் வந்திரண் ஜுமத்துப்பற்றவும், அநந்தஞாத்தவம் சொல்லுரையாலே தன்ன டையே வித்திக்குமிமன்னு மத்தைப்பற்றவும் சல்பாணினக்தாநத்வம் அ நிரிச்செய்திலர். ஸ்வேதரஸமஸ்த வள்ளு விலக்ஷனவித்து வம் உயிரிசிவிச்சத்து ப்ரயுஷ்தமாகையாலே. அந்தகாதங்க்க மென்ற அருளிச்செய்திலர்.

(ஜஞாகாரக்த்யாதி சல்பாணத்துக்கண பூஷிதனுப்) அநிபார்த்தகாலே-குணஞ்சோயில், ஏம்பெருமானு ராளிச்செய்க்குணங்க கோபால்லாம் சொல்லுவிற்கு; குணங்கஞ்சுக்கு சல்பாணத்வமாவது ஆஸ்ரிதர்க்கு பரமபோக்யமாறிருக்கை, கணபாப்கம்-ஸமூஹவாகி. பூஷிதனுக்கபாவது- இவற்றுலே பாலங்க்ருக்கஞ்சை. திங்யமங்களாவிக்கறுத்துக்கு திவ்யாஸாரணங்கள்போலே யாவிற்கு, திங்யதமஸ்வாராத்துக்கு குணங்கள் ஒன்றுநூல்ய கரமாயிருக்கும்படி. இத்தல் (நகநி) “யெலாவு-ஜெவாவு-வீகீ” (நசுகு) “வாராஸுபா நிவிசீவிடெயை ஸ்ரீ-நியப்ரத வஸாலாவிசீஜீ ராநலாந்திர்யாவு” (நகால) “வஸ்திரைக்குறுநாமாத்தகொவஸி” என்கிற குணசனையோகத்தை பருளிச்செய்தாராயிற்று.

(ஸ்வல்ஜுக்த்தலர்க்கல்லிக் கூம்ஹாரசர்த்தாவாப்) ஜகச்சர்த்தத்தாலே - கர்மவஸ்துவைக் சொல்லுகிறது. ஸ்வல்பார்த்தக்தகாலே - ஸமஷ்டி ஸ்ரூஷ்டி நூபமான ஸமஸ்த புகராத்தக்களையுடுக்கொல்லுகிறது. ஸர்க்கமாவது - ஸ்ரஷ்டி ; இதுகான், ஸத்வாரகாடக்வாரக ரூபேண த்விவிதையாவிருக்கும். ஸ்திதிபாவது - ரக்ஷணம்; இதுவும், பாந்தியப்பந்தராகுபேண த்விவிதமாயிருக்கும். ஸ்வம்ஹாரமாவது அழிக்கை; இதுவும் ஸத்வாரகாடக்வாரகாகுபேண த்விவிதமாயிருக்கும். இவைகையல்லாம், மேல் இவருமாதிக்கிறவிடத்திலே காணலாம். (நுடு) “ யதொவாஜீநிலஞ்சுதாநிஜாயகேஞ், யெநஜாதாநிஜீவங்கி, யது யதை விவைங்விஶங்கி, தாநிஜீநாவ வீதநூற்றுங்கீ” இத்யாதி ஸ்ரந்திகளாலே, இவனுடைய ஸகலஜகத்

ஸர்க்காதின் சொல்லப்படாதின்றதிடே. இத்தால், தீர்ச்சொன் னகுணவிசிவிஷ்டனுன் விவாதையவ்யாபார விசீஸாஷங்களை பருளி சுரசய்தாராயிற்று.

(நூறு) (“குரோஜிஜாவ-ாஸ-ாய்டீஜாந்தீ” என்கீழ் சதுர்விதபுருஷர்களுக்கும் ஆஸ்ரமணீயனும்) ஆர்த்தனைவான்-முன் புண்டான ஜிம்பவர்யத்துக்கிழந்து அதிர்த்துவமுலைமென்று ஆதாச ப்படிமவன். ஜிஞ்ஞாஸாவாகிறான் - ஜிஞ்ஞாஸ்வாநான் வாத்மாவை யநுவிக்காவசைப்படிம் புதுவலன். அர்த்தாத்தியாகிறான்-அழுர்வமாக இப்பவர்யத்துக் காசைப்படிமவன். ஜிஞ்ஞாவியாகிறான்-பாமபுருஷார்த்தமான பாகவத்ப்ரபாந்தியை யாகூசப் படிமவன்.

(நூறுகூ) “குராத்-புரதிஷ்டாந்தீநாம் ஹருபெஷ்டாஸாந்தீ வாநாஸ்தூ விகாரீ, குராய்டீஸ்புாபெதூஸாந்தயா வெவஸாருகார் ஜி, தெயாராவுபெலெஷா துபெதேஸாந்துவிடியதயாவாகவாவாயிகாரி, ஜிஜாவ-ாஸ-ாய்டீபூதிவிபாதாதுஸா-துபாவாதுதீயாதி; ஜாநலெவாவஸாஸா-துவ திதிஜிஜாவ-ாஸ-ாய்டீதுதீயாதி, ஜாந்தீஞ்சு ‘உதஸநாங்புபூத்துதின்விசிசெவாராடு’ உதாராதிநாகநிவநித ஹவாதூஷுதெதக்காவஸாதுஸா-துவவிசெவாவிகீ, பூத்துதிவியாது கெவங்ராதுநாவாநுவவஸாநுவ ஹவங்கா பெருப்பாஶ-ஹவங்கெவங்ராவாபாநாந்து” என்று, சதுர்விதாதிகார வேஷந்தவாயும், ஸ்கீதாபாஷ்யத்தில் யருளிச்செய்தாரிடே இந்தசதுர்விதபுருஷ ஸ.ஏ.ஸ்ரமவரியத்வாத்தை(நூறு) ‘உதாவி-பூஶஜதெஷாஷாத்துக்காஷாந்து’ என்றும், சதுர்விதாதிகார வேஷந்தாலும் ஜிஜாவ-ாஸ-ாய்டீஜாந்தீ வாநாஸாத்து என்றும், (நூறு) “உதாவி-பூஶஜாந்துநாகாவாத்து வாநாவாய்டீஜாந்தீ” என்றும், நானே பருளிச்செய்தாரிடே. இத்தால் ஜித்தாரணாந்துக்குக்கீழ்க்கால்லப்பட்ட வனுங்கடயஸர்வஸமாப்பரயணீயத்வாத்தயருளிச்செய்தாராயிற்று.

(கர்மார்த்த காம மோகாச்சு சதுர்விதாப்பாதனுப்) (நூறு) “முஜ-ாய்டீகாச்செஷாவாபாந்தாய்டீ உாஹாதுதீ” என்று, புருஷார்த்தம் சதுர்விதமாயிடே இருப்பது. தம

மாவது-இஷ்டாடூர்த்தங்கள்; இஷ்டமாவது-யாராதி; பூர்த்தமாவது (வா)காதாதி. அர்த்தமாவது-ஸாவர்ணராஜதாதிகள். காமமாவது-ஸ்ரீவிகபூரல்லைக் கேட்போக்குப்பதார்த்தாதுரவஸாகம். மோக்ஷமாவது-ஆத்மாதுரவபகவததுரவங்கள் இவற்றில். தமம் - ஸாதநதயாபுருஷார்த்தமாவிருக்கும்; அர்த்தம் - ஸாதநதயாவும், ஸ்வயமாயும் புருஷார்த்தமாவிருக்கும்; காமமோக்ஷங்களிரண்டும் - ஸ்வயம் புருஷார்த்தமாவிருக்கும். ஏவங்கிக்மான சதுர்வித்தபலங்களையும் அதிகாராதாகுணமாகக் கொடுக்குமவனுமியன்றக.

இத்தால் - ஸர்வஸமாப்ரயவீயனுண விவாஹடைய ஸகலபலப்ரதக்கத்தையும் அநுளிச்செய்தாராயிற்ற. (நடுஞ்) இதெவநூடிலூபநாயக-பேசுகவின்மாஸவ-யீநூ திருப்பநாவநாங்காத்தே
தீர்வீர்யாதெவதெஷுஹந்வாசிபாதாநாவிலைநாங்காவங்பாதபவகுமலமயபுருஷாவிலிவிதீநூ” என்னக்கடவகிறே.

(விவகாணவிக்ரஹபுக்கனுப்) அகாவது-விக்ரஹத்தான், ஸ்வாருபதுணக்களிலுங்காட்டில் அத்பந்தாராமிதமாயியன்ற தொடக்கமேலருளிச்செய்கிற வைலக்ஷண்பக்கத்தையுடைய விக்ரஹத்தோடே கூடியிருக்கு மவனுமியன்கை. (நடுஞ்) “ நீங்கெதாயாதியழைஷாவிசுநிலைவெவலாவூரா” இத்யாதியாலே விக்ரஹனவைக்ஷண்யம் ஸ்ரந்திமாவித்தம். (நடுஞ்) “ ஷாவிசிதாநாரா-நிலைவெகாந்து வாவினநிலவருஷாதை நிதநிராவாநிராதிஶயன்ஜயநு வளவாறாவளா நாராவனாயுநிலைவாவனாயுயளவநாநாநித்த ராணா நியிதிவருா-நிவ” என்ற, திவ்பமங்கல விக்ரஹ வைலக்ஷண்பத்தையநுளிச்செய்தாராயிற்ற.

இத்தால், கீழ்க்கொண்ண ஸ்வாருதுணக்கஞ்கு ப்ரசாரகமாப், ஜகத்தாரணத்வத்துக்கும். ஸர்வஸமாப்ரயவீயத்வத்துக்கும், ஸர்வபலப்ரதக்கத்துக்கும் ஏகாந்தமான திவ்பவிக்ரஹயோகத்தையருளிச்செய்தாராயிற்ற.

(எங்கிலூமிநீராநாயகனுரிமுக்கும்) அகாவது(நடுஞ்) “உனக்கேற்கும்” என்னும்படியான வைலக்ஷண்பத்தை யுடையளாய்

2. அகிலஹேயப்ரத்யங்களுடைக்காயாவது - தமஸ்ஸ-அக்கு தேஜஸ் ஸா போலேயும், ஈர்ப்பத்துக்கு கருடனைப்போலேயும் விகாராதி தோஷங்களுக்கு ப்ரதிபடமா யிருக்கை.

சேதநர்க்கு புருஷாராத்துதயாயும், ப்ராப்பையபாயு மிருக்கும் ப்ரதாநமறிவியான பெரிய பிராட்டியார்க்கும், அவனோடொக்கச் சொல்லாம்படி யிருக்கும் பூமி நீளாகளான மறன்ற யிரண்டுபிராட்டிமார்க்கும் அனுபநாயகனுபிருக்குமென்கை.

(நடுஞ்) “ ஹீது துகுநீஶவத்துள் ” என்று, ஈக்மி பூஷிக வீரவரையும் வேதபுருஷன் சொன்னவிது நீளாக்கும்உபாக்ஷனர். (நடுஞ்) “ வெவகாணாதா பொருளாகே ஸ்ரீ வஸ்வாயோஜ நாட்டுநாம் உலாஹ்ராம-குதித்தோஹ்ராம் வெவி தந் பொசிலை ராம் ” என்னக்டவதிறே. (நடுஞ்) “ வாஹிததநிதா நிரவத்ரா நாரா-நிவ வஸா-நிவா-நிவ ஏற்றன விலவெவஸரா ஸ்ரீநாதர் நவயிகாதிஶபாவதெழுப் கூறுநான்றான்றன் விலவெவஸரா ஸ்ரீவதை, வனவங்குதலாகுதி நீவாநாயக ” என்றிறே எப்பெருமானுர் அருளிச்செய்தது; இத்தால் கீழ்ச்சொன்ன விக்ரஹவைக்குண்யம், காட்டிலெரித்த நிலாவாசாதபடி யதுபவித்தக்கடவுரான பிராட்டிமாரோட்டைச்சேர்த்திலைய யருளிச்செய்தாராயிற்று.

(2) இப்படி, உக்தநான் ஸ்வாராதிகளை விஸ்கரேண உபயாதத்தருந்திருப்பேன். அதில், ப்ரதமக்கிடலே “ அகிலஹேயப்ரத்யங்காநந்த ஜ்ஞா மாநந்தகக்ஸ்வாபநுபுப் ” என்றவிதில், அகிலஹேயப்ரத்யங்கத்தையுபாதிக்கிறோம். (அகிலஹேயப்ரத்யங்கனுடைக்காயாவது) என்று தொடங்கி, ஹேயமாவது-தோஷம். அகிலஹேயப்ரமன்கையாடல் - தமினிதசேதநாசேதந கோஷங்களையும் சொல்லுகிறது. “தமினிதசேதநாசேதநதோஷமும் ஸம்வரதுக்கு வாராது” என்று இதுதன்னை வ்யக்தமாக மேலே யருளிச்செய்கிறுகிறே.

(தமஸ்ஸ-அக்கு தேஜஸ்-ஸாபோலேயும், ஈர்ப்பத்துக்கு கருடனைப்போலேயும்) என்றது - தமஸ்ஸ-அக்கு தேஜஸ்-ஸாப்பதமாயிருக்குமாபோலேயும், ஈர்ப்பத்துக்கு கருடன் ப்ரதிபடனுபிருக்குமாபோலேயுமென்கை.

நட. அந்தனைக்கயாவது - நித்யனும், சேதங்கோசேதங்களுக்கு வ்யாபகனும், அந்தர்மாமியா யிருக்கை.

(விகாராதிதோஷங்கள்) என்கிறவிடத்தில், விகாராஸப்பத்தாலே - தரிவிதாசித்தினுடையவும் பரிஞ்ஞமூக்கைச் சொல்லுகிறது. ஆதிஶமாகத்தாலே - பத்தசேதநருடைய அஜ்ஞாநதங்களையும் முக்தருடையசேற்றோப்பத்தக்கழிவினுரைப்போலே, பரக்குதில்லம் ஸ்ரங்கிடாய் விடப்பட்ட வாகாந்ததையும், நித்பருடைய பரிசுகின்னவ்வாயுத்வ பாரதந்தர்யக்களையும் சொல்லுகிறது. பாரதந்தர்யம் தோஷமோரைன்னில்-புருஷனுக்கு ஸ்தநோத்பேதம்போலே ஸ்வதந்த்ரதுக்கு தோஷமென்கை. இத்தோஷங்களுக்கு ப்ரதி படமாயிருக்காவாவது-தான்மாருயிருக்கை. ப்ரதிபட மேன்கையாலே- (உ) “**சூதாஜீராநஷ்யெயாசினு**” என்கிறபடி யே, ஸ்வரூப நிபந்தநமாக மலவைப்பற்ற மில்லையோகிலும், உபாதிநிபந்தநமான மலவைப்பற்றத்துக்கு போக்கான வாதமாஸ்வரூபத்திற்காட்டில் பகவத் ஸ்வரூபத்துக்கு வாகிதோற்றுகிறது. (நூ) “**தஷ்வை** ரா^{ஷ்வ} நிது^{ஷ்வ} ஜீ^{ஷ்வ} யசிவ^ஷ ய^ஷ பா^ஷ” வாகவூரா-சிவத்சவாதா வெயா ஹாவா அதிஶ-ஞா^ஷ” (நூக) “**வா^ஷ ஸவ** வெயா ஹாவி^ஷ வா^ஷ வ^ஷ வா^ஷ வ^ஷ வா^ஷ” (நூ^ஷ) “**கவிகாராய** சா^ஷ சா^ஷ யா^ஷ நிது^ஷ ஗ா^ஷ வா^ஷ த^ஷ ந” என்னக்கு வகிடு.

இறுப்பார்த்து நீக்குவாவது - ஆரூபி, கருடைய தேவுபா நிராவு குத்துக்குக்கு அடியான இறுப்பார்த்து மென்னவையும் என்னு மொருபோஜினையுமுண்டும் தே. கத்துக்க்யாக்காகங்களிலே கஞ்சியர் ஆர்சாவில்லை முதலான வாராவர்களுள்ளிச்செர்த்தது. “ஸ்ரப் ப்ரத்துக்கு கந்தனைப்போலையும்” என்கிற தருஷ்டாந்தத்தாலே, அதுவும் இவ்விடத்துக்க்கந்தமானுலோ வென்னில்; விகாராதி தோஷங்களுக்கு ப்ரதிபட நூயிருக்கையாலே, இவ்விடத்தில் இவர்க்கது விவரங்களான்று.

(க) அநந்தரம், அநந்தவக்கைத் துபாதிக்கிறார்; (அநந்தனு கையாவது) என்று தோடங்கி, அநந்தவக்கையாவது தேபாதி கால தோவல்துதப்ராபரிச்சேத்யத்வம்; விபுத்வாத் தேபாபரிச்சேத

ச. அந்தர்யாமியானாலும் தோழங்கள்வாராதோவென்னில் ;

ஞ. ஶரீரகதங்களான பால்யாதிகள் ஜீவாத்மாவுக்கு வாராதாப் போலே, தறிவிதசேதநாசேதநதோழமு மீஸ்வரனுக்கு வரூராது.

ராஹித்யம், நித்யத்வாத் காலபரிச்சேதநாஹித்யம், ஸ்வாவ்பத்திரிக்த வலமஸ்த வஸ்துக்கஞக்கும் ப்ரகாரிபா யிருக்கையாறும், தனச்சு ப்ரகார்யங்கர மில்லாதபடி நிற்கையாறும், ஸக்ருஸவஸ்த்யாவத்து தாலே வஸ்துபரிச்சேதநாஹித்யம். அத்தை பாருவரிச்செப்பகிருப் ; (நித்யனுப், சேதநா சேதநக்கஞக்கு வஸ்பாதகனுப், அந்தர்யாமியா யிருக்கை) என்று. இத்தால், நித்யனுகையாலே, இன்னகாலத்தி லுள்ளான் காலங்கரத்தில் இல்லையென்கிற காலபரிச்சேதமு மின்றியிலே, ஸகல சேதநா > சேதநக்கஞக்கு சுரும் வஸ்பாதகனுப்க் கொண்டு விடுவாயிருக்கையாலே, இன்ன சேதஸத்திலுள்ளான், தேஸாந்தரத்தி லில்லையென்கிற தேஸாபரிச்சேதமின்றியிலே, ஸர் வாந்தர்யாமியாகையாலே ஸ்வந்துக்கும் தான் ப்ரகாரிபாய், தனக்கு ப்ரகார்யங்கர மில்லாதபடி யிருக்கையாலே, இன்ன வஸ்துபோலே பெண்கிற வஸ்துபரிச்சேதமு மின்றியிலே யிருக்கை யென்றதாயிற்று. (நகந) “நித்யூ விஹார வைக்கதங் வை-ஸ-அ கூட்டு” (நகந) “ சக்திபூ, விடிசூரூபாஜநாநாம் வை-ஸ-ாதா ” (நகந்து) “யவூரா.தாஸரீஸ்டு, யவூரையிவீஸரீஸ்டு” (கந்த) “ந-த த-இ-ஸா-ஹ-யிக-ஸ-ா-ஹ-ய-ா-த-ெ-த” என்ன நகடவதிடிரே.

(ச) இவற்றேழுது தானெட்டற்றநுக்கையான்றிக்கே, அந்தர்யா மிதயா அவஸ்தத்தித்தனுயிருக்குமாகில், தக்கடேதாழங்கள் வாரா தோ வென்கிற ஶங்கையை யதுவதிக்கிறுர் ; (அந்தர்யாமியானால் தோழங்கள் வாராதோவென்னில்) என்று.

(ஞ) அத்தைப் பரிழூரிக்கிறுர் ; (ஶரீரகதங்களான) என்றுதொடங்கி. அதாவது - இந்த ஶரீரத்தை யதிஷ்டித்து ஸ்வாத்திநமாக நிர்வலநித்துக்கொண்டிரா நிற்கச்செப்பதேயும், நத்ததமான பால்ய யெலவநாதி விகாரங்கள் தத்தந்வர்த்தியான ஜீவாத்மாவுக்கு வாராதாப்போலே, தறிவிதசேதநாசேதநக்கஞக்கும் அந்தர்யாமியாய்,

ஓ. ஐஞ்சாநாந்தைக்கல்வருபான்கயாவது - ஆங்தநுபஜஞாநறி யிருக்கை.

எ. அதாவதுகட்டடங்க வநகூலமாய், ப்ரகாசமுமாயிருக்கை.

இவற்றை ஸ்ரீமாகக்கொண்டி இராதிர்க்கச்செய்தெயும் தத்தை கோஷம் ஈஸ்வராறுக்கு வாராது என்கை. (ந.ஈ) “ஆவிசெருமிரி அவன்வா ஸாதுமொர்ப்புத்திலாத பாவனையத்தீர்க்கூடி. வெள்ளியுங் கூடலுமோ” என்றுகீறே! அந்வருமதுவிச்செய்தது. ஸ்ரீமாண ஜீவாத்மாவுக்கு ஸ்ரீகதங்கவான பால்பாதிகள் வந்ததில்லை யே மாகி இரு, ஸ்ரீஸம்பந்த நிபந்த்துவாக துடிகாட்ஜஞாநாதிகள் வருகிறேவராதி, ஸ்ரீதூதமான விவர்த்தாட்டை ஸம்பந்தத்தாலே இவற்றுக்குரிக்குகீன கிள்ளீநாஷங்கள் வாராதேரா? என்னில்; வாராது. அதுக்கூடி-ப்புவைசூத்து ஆவிசெயாத்தாலே; இவனைப்போலே கர்மமாற்றாக வாங்கிக்கே, அதுந்தாறுமதியாகவிட்டு அவனுக்கு இவற்றில் ப்ருவைசமிருப்பது. (ந.ஈ) “காந்தாந்தநா” (ந.ஈ) “காந்தாந்தநா” (ந.ஈ) “வனதிவால்து தாதோராதாவெஹதவாவா” (ந.ஈ) “விடுவெவஸவட்ஜிடீவெ” என்னுகின்றதிருக்கீறு.

(ந) அநந்தரம், ஜஞாநாகந்தைக்கல்வருபாத்தை யுபாதிக்கிறார்; (ஜஞாநாகந்த) இத்பாதிபாலே. ஜஞாநாகந்தங்களைப் பெற்றுபாராக குறையானுதித்தை சொன்று, பாப்தத்துக்குத் துக்க அந்ததம் சொல்லுவேண்டியிருக்க, ஜஞாநமென்றும் அநந்தமென்றும் பிரிந்துசிசொல்லலாவது, இரண்டுவெங்க்குத் தின்றிக்கே ஜஞாநமே ஸ்வருப்பார்ம, அதுநான் அதுகூலாயிருக்கை - அநந்தமாகவாலே, “அநந்தஞாபஜஞாநனுயிருக்கை” என்று அருளிச்செய்கிறார். “அதுகூலஜஞாகமே ஸ்வருப்பாயிருக்க ஜஞாநாகந்தங்க வென்று பிரிந்துசிசொல்லுகிறது, இரண்டுமண்டாலக்கரக” என்றுகீற இவர்தாமிட்டருளின கத்தாவ்யாக்பாந்த்திலே யருளிச்செய்தது.

(ஏ) “அநந்தஞாபஜஞாநனுயிருக்கை” என்றுதநன்னை யுபாதிக்கிறார்; (அதாவது) இத்பாதிபாலே. கட்டடங்கலென்றது - ஸ்வருபமுள்ள பரப்பெங்கும் என்றபடி. இத்தால், ஸ்வருபத்தில் அதுகூலமாதல், அப்ரகாசமா யாதவிருக்கு மிடமில்லை யென்கை. ஜஞாநாகந்தைக் ஸ்வருபவென்றவிதில், ஏகஶப்தார்த்தமிதுவிதே.

அ. இவனுடைய ஸ்தாபநத்யாதி கஸ்யாண தண்புகள் இத்யங்களாய். நில்லீமங்களாய், நில்லங்கயங்கள்ரயி, நிருபாதிகங்களாய், நிருத்தோதங்களாய், ஸ்மாநாதிகங்கள் தங்களாயிருக்கும்.

அதுகூலத்வமாவது - அதற்காதநகர்க்கவர். ப்ரகாபந்வமாவது - ஸ்வயம்ப்ரகாபந்வம். (க.ஏ.ஏ) “ சநநாயீ நாடுகாபகவர்ஹாதி காபகவர்துவையெழுவூர்துவை, வெறிஜாநாதநாதநாவூர்துவை” என்னக்காட்டுகிறேன்.

அ. இப்படி, ஸ்வநாபநாவல்கந்வமாத்துத் திருப்பாதித்து வந்தாம், ஸ்வநாபநாப்பிதாமான ஸ்வநாகநிலியுவடையி வைவலகந்வன் பத்தை மதுவிச்செர்க்குது; (இவருடைய பத்தாபநாபக்காதி கல்யாண குணங்கள்) என்று தொடங்கி. ஆதிஶப்பத்தாலே-ப்ரைஸ்ப்ரவர்யி வீரயதேஜவீக்களும், வாத்ஸல்பாதித்தாநும், சௌராபாதி கஞ்சமாகிற குணவிழெஷங்கவெல்லாவற்றையும் சொல்லுகிறது.

நித்யங்களாககபாவது - உத்பத்தி விநாபாதுதங்களாயிருக்ககை. ஸ்வநாபநாதநாகாவாராலே, யாவதாப்பாபாவிகளாயிருக்குமிலே. (க.ஏ.க) “ தாலைவததுநாக்காசார் ” என்று, குணங்களிலியுவடைய நித்பத்வம் பர்துகிலித்தும். (க.ஏ.க) “ காசி தாலைவததுநாக்காசாரா ; தாலைவததுநாக்காதுதாயுடு ” என்றாலே இத்தமிழ்க்கர்த்தாம். (க.ஏ.க.) “ காலிலவண்புகழு ” என்று ரே ஆழ்வார்.

நில்லீமங்களாககபாவது - ஒரோன்றே அவதிகாணகிவர்கள் னுதிருக்கை. (க.ஏ.ஏ) “ யதொவானோநிவத்தென கூட்டுவூர்துவாலுமாலும் தாலைவதம் ” என்று, மீண்டுமிட்டத்திலே ஆகந்தாநுணத்துத்திப்பல்லாங்காணப்புக்கிலேவதம். இது, ஆகந்தாநுண மொன்றிலுமன்றிரே; குணங்கவெல்லாம் இப்படியேயிலே இருப்பது. (க.ஏ.க) “ உவராபாலுபாவாவெவவிவு-உவாஷாநாக்கவுடுதெயெஶத்திது நாக்ரீகா மிராஸ்தெகேகஹாணாவய்ப்பாவாலுதொதநர் ஆலீதொதைதிஶொதெ ” என்னக்காட்டுவதிலே. (க.ஏ.ஏ) “ உபாநலும் ” என்றிரே! ஆழ்வாரும் அருளிச்செய்தது.

நில்ஸங்கபங்களாகையாவது- இப்படிப்பட்டகுணங்கள்தான் எண்ணிறந்திருக்கை. (நாள்) “யயாராதாநிஜமுயாவஸ்தூயா நிவாத்ருக் । தயாமாநாசமூநதிவஸு சவஸ்தூயாசிஹாதூ நாம்” (நாள்) “வஷ்டாயாதெதாருவஸுமாணாநஶகாரா வத்தொம் வஸ்தெதாவி வஸ்தெமாதெகீதிஹாதூநஸாஉக்ராவிபா ஜெஞ் விதெதாரிதெந்தோவத்தோத்தீவஸு” [நாள்] “ஏதா சித்தாவாயாருதிகொடிவகொலவெஞ்சாந்காவிவிஶாஜவெதா: வஸ்தெதமாணாநாசியாதெதாக்கிரீசாம் வத்தெஞ்வாதெதுவாவுர் வீதி”[நாள்] “நஹிதவஸு மாணாவஸ்வெதீ வஸ்தெவ-த்தொநிம வெண்ரவி: வத்தொமஶகாராவியாதகவஸுவஸ்காதெதி வாவிதெயு ஏத்தொதெண்டி” என்னக் கடவுதிறே. (நாள்) “எண்ணில் தொல் புகழ்” என்றுரிதே ஆழ்வாரும். (நாள்) “வாதெக்கவஸு மாணவஸுவிபு ராவிதெவதெமாகாஞ்சார ஷாஸ்ராயகாராரா தாத்யாஸ்தெவதெவதெவாதனிரெதெதா நிலிதெதி நிர்வெதெதுதி-வெற்றெண்வாதெதாயிக்காஞ்சா-தொ ஸுபெயரித்தாவஸுநாவாவூநாசிவி-ஶாணம் யாதெதாவநாதீர ஸாரடி” என்கிற ப்ரலோகத்திலே, (குணங்களினுடைய) நித்யநில்ஸீமநில்ஸங்கபத்வங்களையுருவித்தெப்பதாரிறே ஆழ்வான்.

நிருபாதிகங்களாலுக்யாலே - ஸ்தேவாதாதிகளிலே ஈஸ்வரேச்சையாகிற உபாதியை யடிப்பகநிதத்திருக்கும் சேதநகுணங்கள் போலன்றிக்கே, ஸ்வாபாவிகங்களா யிருந்கை. ஸ்ரீபாஷ்பத்தில் (நாள்) “வஸ்தாவதெதாநிராவாதாநிவிததெந்தாநவயிகாதிஶயாவஸுதூய காலாணமாணநண்டீவாராதெந்தத்தெலோவிதெத” என்கிறவிடத்துக்கு வ்யாக்யாநம்பண் னுகிற ஸ்ரூத்பரகாசிரியாகாரர், அநவதிகாதிஶயாதத்தாலே நித்யபலித்த வ்யாவ்ருத்தி சொல் அகிறதென்று முந்துறவொரு யோஜனைபரண்ணி, (நாள்) “ஏந்தாத்தெகே நவூவதூதைத்தெதெநவாநிதநுவித்தீவாவுதி; தெ

ஷாந்தாடி ஸுதான்சூங்கவிலும் வந்து தூது யீநடி' என்று, அநந்தரயோஜனாகவிலே யிவ்வர்த்தக்கை பரநுளிச்செப்தாகி தே. (ந.அ.) "ஸஹாவிசீஜா நவைக்கு யானு" என்று, குணங்களினுடைய ஸ்வாபாவிகத்துறை ஸ்ரூதி சொல்லா நின்றதிலே. இந்தஸ்ரூதி யில், கரிமையென்கிறது-நியமத்தை; (ந.அந்) "பாராவெஸு-தி-ஜீ நஶதூதாதி நாங்வாஹாவிக்குலாதூதி; தி, யா-நியசிநடி" என்றுதே இதுக்கும் ஸ்ரூதப்ரகாசிகாகார் ஸ்பாக்டாநம் பண்ணிற்று.

நிர்த்தோஷங்களாகையானது - ஒறுபாகுண ஸ்பாக்டாகமாகி தோஷமின்றிக்கையிருக்கை. (ந.அ.) "கஷைக்குத் தொப்பாவிஜரோ விசீஜதூதாவிட்டெஸாகொவிஜிவாடெதாநவிவாலஸ ஸெதூகாலீவா தூவைக்குப்பு" (ந.அந்) "ஸ்கூாதபொநவைநிலெச யது, உபூகாங் தாந-ஞாா" (ந.அ.) "ஜாநஶதிவைபெலைஶாருவீராடெதஜா நவைஶஷதி" (ந.அந்) "ஜாநஶதிவைபெலைஶாருவீராடெதஜா நவைஶஷதி" (ந.அ.) "தெஜாவைபெலைஶாரு" இஹாவைபொய வை-வீராருஶதூதாதி நாங்வெண்காாஸி-வாடிபாராணாங்வைக்காநாநய-தி கெஸாதியெங்கி பாராவெலெச" என்கிறபடி தே, அஸ்ராம் - ஒறுபாக்ட்பந்க மாகையாலே, திவர்த்தாந்தி, ஒறுபாகுண ஸ்பாக்டாக தோஷாபத்திக்கு போக்குவரதாயில்லையிலே.

ஸ்பாநாதிகரத்தித்தாவானு சபாராவது - ஒருநாந்தரத்துணக்களே ஸமாகவும், ஈப்பராகுணங்களே அதிகமாகவழுமுடைத்தாயிருக்கும் சேதநகருணங்கள் போலன்றிக்கே, தனக்கொத்ததும் மிக்கதுமின் றிக்கேயிருக்கை. (கந்த) "நாததி-ஶாநாய்யிக்கஶாதி-ஶாதி" என்கிற நூலித்துறித்தவன்துவை பாப்ரபாமாக விளையலைக்காகமாலே, திவையாயும் ஸ்பாநாதிகரத்தித்தாக்களாயிருக்கு மிக்கே. (ந.கந்) "தொவெஷாவையாவிலைஶாதி-ஶயா நவைநாநிரெவ-பை-ந-ம-ந-ந-ன-ன-வை-ந-வை-தை" ஜாவெநாநாரீ-ஶகநவீரா வைநாநி ஷிவஸாங் ராஜீ-ஶ ஹாவைக்காநாத-ந-ந-ய-த-ய-ந-கி" என்கிற ஸ்வேலாகத்திலே, திவையித்தனையும் பட்டராநுளிச்செப்தாகி தே.

க. இவற்றில் வாத்ஸல்யாதிகளுக்கு விஷயமநுக்லர், ஶேளர் யாதிகளுக்கு விஷயம் ப்ரதிகூலர், இவற்றுக்குக் காரணமான ஜ்ஞாநசங்கத்யாதிகளுக்கேல்லாரும் விஷயம்.

(க) இப்படியிருந்துள்ள குணங்கள்தான் மூலதுவகைப்பட்டி ருக்கையாலே, அம்மூலத்து வகைக்கும் விஷயங்களை வருத்து அருளிச்செய்கிறோ ; (இவற்றில்) என்றுதொடங்கி. (வாத்ஸல்யாதிகள்) என்கிற ஆதிஶப்தத்தாலே, ஸெவஸீஸ் ! ஸெவஸ்ப்ய மார்த்தவார்ஜவாதிகளான குணவிபேசேஷன்களைல்லாவற்றையும் சொல்லுகிறது; விஷயம் அதுகூலிரண்றது - அருடிதசென்றபடி .

(ஸெளர்யாதிகளுக்கு) என்கிற ஆதிஶப்தத்தாலே, பாக்ரமதகைச்செரால்லுகிறது. விஷயம் ப்ரதிகூலமானத்து - ஆபரிதனி ரோதிகளைன்றபடி.. (நகூ) “அவிஷதினங்நலொதுவு” அவிஷதீங்க நெவலொஜயெகா ! வாழ்வாநுகிஷ்டவோாஜா கிப்ராணா ஹிவாணவாஃ என்று, அருடிதக்கிரோதிகள் தனக்கு மாத்ருக்களைன்று அருளிச்செய்தானிடே.

(இவற்றுக்கு காரணமான ஜ்ஞாநசங்கத்யாதிகள்) என்கிறவிகில், ஆதிஶப்தத்தாலே - ப்ளைஸ்வய்ய ஹீர்யா தேஜஸ்ஸாக்களைச் சொல்லுகிறது.

வாத்ஸல்யாதிகளுக்கும், ஸெளர்யாதிகளுக்கும் ஜ்ஞாநசங்கத்யாதிகள் காரணமாகவாவது (நகூ) “ப்ரூசூமெங்கிஜா டாங்டெடிதா அபெலெஸாருகிவிடும் விழா பாதுவீரா புராதவார்ஷாஸ்தாத்து வாராந்தெஜெஹாதிப்ரவா மாண்டிடூங்ப்ரயீஜா மாணாநாா நிலிநீராமணநவிமாணாநாா பூர்வவஹாஞ்சி” என்றும், (நகூ) “கிழ்றை மாண்ணவயத்தாவாவி செய்தாா” என்றும் சொல்லுகிற படியே, அவற்றுக்கு ஊற்றுவாயாயிருக்குது.

அவைதான், வஸ்துத்தார்சாபாத்து ஷாட்ருண்யாத்தகுண பாவயாயிடே இருப்பது. “ ஸம்பிபருமானுடைய திவ்யாத்மகு ணங்களாவன - ஜ்ஞாநசங்கத்யாதிவிட்குணங்களும், அதிலே பிறந்த ஸெவஸீஸ்யாதிகளும்” என்கிற விவ்வாக்யத்துக்கு அர்த்தமீ

முதிர்ந்துவள்ளில், “அதிலே பிறக்காகபாவது - வன்னி, காங்கிரஸ் நக சீரட்டுப்பூர்வந்திருணாபாவாகவை ” என்றும் விவரானும் கிள் ஆப்சாவுமின்றீர் மறுவிச்செய்தது.

இந்திருணாந்திருடையும் கைத்துக்கொண்டு, ஜெட்டுக்காமாவது^(நக) “ கஜலங்காத்தவையிலிதழும் ஸராவஹாஹ.நடி । ஜாநாசிமாக்கணங்பூராதமாகீலூ யலைமாக்கண அிணக்காகி ” என்கிற பாட்டே, என்றுமோக்க ஸர்வமிஹபா பிரபாஸ கழுபார், ஸ்வர்சகாஸ முமானருணவிலோலூம்; ஸாக்கியும் நடி - [நக] “ இ நடி கூடுதிலா வொயவாஸாதி பூர்சிகித்தா ” என்கிற ஜாநாந்திருடைய வை நகி, அதிருதாட்டா வையும் தாபாதல், பல்லாவது^(நக) “ ஸு இவா நிதையாதவை வெது தாக்காவட்டுதொழுகு வை அநாசிமாக்கண வெஞ் கயிரெ தாநான அிணுகெகா ” என்கிற ஜாநாந்திருடைய தமாவசரா பாலின்றிசிலையோறிலாகாதல், [நக] “ வொலியாராண வொலையும் ” என்கிற வையும் நகவும் நாடு நான லூபார்த்திராதல். ஒப்பு வர்ஷமாவது - [நக] “ காநாக்குமாநாயை தவெஞ் லூகாதகு ஏவா வேஞ்கிதழு : வெங்காருமாகைத் தாநாமாக்குவாயை-க்கிணு கெகா ” என்கிற ஜாநாந்திருத்துநாவுவாரு, நான ஸ்வர்சாந்திரமாதல், விஸ்யமாவது-நககா “ தவெஞ் பாநா நலாவெவவிவிகாரவிரா டுதொதியும் ; வீராயுமாகிதாண வெஸாயிவு-நகவுவாராதயும் ” என்று, ஜாநாந்தா பாத்தாமாகாகிழ்க்குச் செய்தேநாயும் வெஞ்கிறிசிலை போறியுப்படு யான ஆகிரா ரகந. தேதஜில்லாவது - [நக] “ வெஸ்தைகாராயுந்தவெகநாயாதத்தெஞ் வை செய்தாலா வையு : இவற்றுக்கு எல்லாரும் விவையாகையாவது - அதுகூலர்க்குனுக்கென்றும் ப்ரதிக்கலிரெனாந்திராந்தும் - ஜஞாநஸக்தி யாதிவிசியஷ்டனுப்பத்தொண்டு கிர்வாலிக்கவேண்டுகையாலே, இவற்றுக்கு ஸர்வாரும் விதையாயிருக்கிறது.

ஜ்ஞாநம் அஜ்ஞார்க்கு; ஶக்தி அஸக்தர்க்கு, ஈஷனமெஸாப்ரா
தர்க்கு, க்ருபை துஷ்கிகளுக்கு, வாத்ஸல்யம் ஸதோஷர்
க்கு, ஶீலம் மந்தர்க்கு; ஆர்ஜுவம் சுடிலர்க்கு; ஸேளா
ஹார்த்தம் துஷ்டல்ஹருதயர்க்கு; மார்த்தவம் வீஸ்லேலை
பீருக்களுக்கு; ஸேளாலப்யம் காணவாசைப் பட்டவர்
களுக்கு. இப்படி யேங்கும் கண்டுகொள்வது,

இப்படி குணக்களை முன்றுவகையாக்கி அவற்றுக்கு விடை
யங்களை தர்சிப்பித்தவாவன்றிக்கே, குணக்களுக்கு ப்ரக்டேயகம்
விஷயத்தியம் முன்டாகையாலே, அத்தையுர் தர்சிப்பிக்கவேணு
மென்று திருவுங்கார்ப்பற்றி, சிதமுடித்துருணவுகளிலேசிலவற்றுக்குத்
தனித்தனியே விஷயங்களைதர்சிப்பிக்கிறார்; (ஜ்ஞாநம் அஜ்ஞார்க்கு)
என்று தொடக்கி.

ஜ்ஞாநமாவது - சேதநருடைய நிதாநலித நிருபணத்துர்கு
உறுப்பானகுணமாகையாலே, (ச.0க) “காஹலிதா” எதிர்வைந்தாலிட
காஹாது விதகவீக்கண்டு யசிதங்கிளிதுவெசுதாஜாவயோயவ”
வாழ்ச்சியே, ஸ்வாதிதாநலிதநிருபணநூதிகளில் அஜ்ஞாராரிருக்கு
மவர்களுக்கு உறுப்பா பிருக்குமென்றாச. (ஸக்திஅஸக்தர்க்கு) என்
நது-பாக்தியாவது - அகாத்தகடநாஸாமர்த்தமாகையாலே, ஸ்வேவம்
டாகிஷ்ட ப்ராப்தி பரிதூரகங்களில் அஸக்தராரிருக்கு மவர்களு
டைய கார்யவித்தக்கு உறுப்பாயிருக்குமென்கை. (குமைஸாப
ராதர்க்கு) என்றது - குமையாவது - அபராத ஸஹத்வமாகை
யாலே, (ச.0.2) “காஹலிஸாவாயாநாளோயை” என்கிறது. யே,
அபராதஸஹிதாகத்தங்களை யதுஸந்தித்திருப்பார்க்கு உறுப்பா
பிருக்குமென்கை. (ச.0.ஒ) “காக்காவாயாயைதநாதாவிதாந”
பெயாத்தயங் ஸாவாயாயைவிடப்படுவேயியிவாக” என்றிடை
பட்டாருளிச்செய்தது. (க்ருஹா துஷ்கிகளுக்கு) என்றது - க்ரு
பையாவது - பரதாகை ஸ்வாதித்துநுத்வமாகையாலே, ஆவாரார்து
கீணயென்றாலைநிக்கட்டலுள்ளமுந்தும் நாவாய்போல்- பிறவிக்கட^த
ஊன்னின்று தங்களுக்குசுதானதுடுக்கமுடையவர்களுக்கு உறுப்
பாயிருக்கு மென்கை. (ச.0.3) “அயாவாவாவாவாவாவாவாவாவா

வொயாயதெலிதூறோட்டான் அருளிச்செய்தாரிடே பட்டர். (வாத்ஸல்யம் ஈடுகாஷர்க்கு) என்றது-வாத்ஸல்யமாவது-அன்றின்றகண்றினுடம்மீன் வழியில் யாதுமித்து புஜிக்கும்கேது வைப்போலே ஆஸ்ரிதருடைய தோழக்களை போக்கமாக்கிக்கொள்ளுவதோரு குணமாக்காலே, அவித்யாசர்மாகிடோஷ ஸஹி தாாக்க் தங்களை யநுஸந்திப்பார்க்கு உறுப்பாயிருக்குமென்க. (ஸ்ரீலம் மக்தர்க்கு) என்றது - ஸ்ரீலமாவது-விரசியவன் தாழ்ந்தவர்களோடே டுலாயறாக்கலக்கும் ஸ்வடாவாமாக்காயாலே, தங்களுடையசங்கமைய யநுஸந்தித்திருப்பார்க்கு உறுப்பாயிருக்கு மென்கை (ஆர்ஜவம் குடுஸர்க்கு) என்றது-ஆர்ஜவமானது - கரணத்ரயத்தாலும் செவ்யியனுரிருக்காயாக்காயாலே, தங்களுடைய ஸஹனத்ரய கெளடில்யத்தைத்தினைக் கிருப்பார்க்கு உறுப்பாயிருக்கு மென்கை (வெளாஹார்த்தம்துஷ்டற்றுதயர்க்கு) என்றது-வெளாஹார்த்தமாவது-எப்போதும் நன்மையைச் சிந்தித்திருக்கும் ஸ்வபாவமாக்காயாலே, வர்வகாலமும் சீமையை சிந்தித்திருக்கும் துஷ்டற்றுதயராகத் தங்களை யநுஸந்தித்திருப்பார்க்கு உறுப்பாயிருக்கு மென்கை (மார்த்தவம் விப்லவைத்திருக்கதூக்கு) என்றது-மார்த்தவமாவது - ஆஸ்ரிதவிற்கும் பொறுக்கமாட்டாத மென்மையாகையாலே, தன்னுடைய விப்லவைத்தில் பயமுடையவர்களுக்கு உறுப்பாயிருக்குமென்கை. (வெளவலப்யம் காணவாகைப்பட்டவர்களுக்கு) என்றது - வெளவலப்யமாவது - அதீந்தியமான விக்ரஹத்தைக் கண்ணுக்கிலக்காம்படி பண்ணுகையாக்காயாலே, தன்னைக்காணவேணுமென்று ஆசைப்பட்டவர்களுக்கு உறுப்பாயிருக்குமென்கை.

இத்தால், இவனுடைய ஐஞாநத்தில் அபேஷக்டான்னது - தந்தாழுடைய ஹிதாஹித நிருபணத்தில் அறிவில்லாத வர்களுக்காகையாலே, ஐஞாநம் - அஜஞாக்காயிருக்கும். இவனுடையசுக்கியில் அபேஷக்ட யுள்ளது - ஸ்வேஷ்டாநிஷ்டப்ராப்தி பரிஹாரத்தில் அஶக்தராயிருப்பாருக்காகையாலே, சங்கி - அஶக்தர்க்காயிருக்கும். பொறையில் அபேஷக்டான்னது - அபராதமுடையார்க்கா

க. இப்படி, ஸப்வரன் குஸ்யாண குணங்களோடோடும் யிருக்கையாலே,

கையாலே, கூமை - ஸாபராதர்க்காயிருக்கும். ஜியோவென்று இரக்கவேண்டுவது - கோராட்டவர்க்காலைக்காலே, க்ருபை-துசுக்களுக்காயிருக்கும்; தோழித்துத் போச்யமாகக் கொள்ளவேண்டுவது - தோழிவான்களுக்காலைக்காலே, வாத்ஸல்யம் ஸதோழிர்க்காயிருக்கும். தண்மையாராதே புரையறக்கலக்கவேண்டுவது-தாழ்ந்தவர்கள் விஷயத்திலே யாலைக்காலே, சிலம் - மந்தர்க்காயிருக்கும். கரணத்ராயத்தாலும் செவ்வியனுப்பிக்காண்டு தண்ணீ யமமத்துப் பரிமாறவேண்டுவது - செங்கைக்கீசுடாம்விஷயத்திலாகையாலே, ஆர்ஜுவம் - குடிலர்க்காயிருக்கும். தாவெப்போதும் கண்மை சிந்திக்கவேண்டுவது - தந்தாழுக்குத் தீவிமகளைச்சிந்திக்கும் தீமனத்தர்விஷயத்திலாகையாலே, செனலஹரத்தம் - தாஸ்தற்றுநுதயர்க்காயிருக்கும். விரதமுபிபாறுத் மென்மைவேண்டுவது - விரஹத்துக்கு அஞ்சவாரத்திலாகையாலே, மார்த்தவம் - விப்ரலே தீருக்களுக்காயிருக்கும். அதிந்தியமான விச்ரஹத்தைக் கண்ணுக்கு இலக்காத்துக்கேவேண்டுவது - அவ்வடிவைக் காண்கையிலாகையுடையவர்களுக்காலை, செனலஸ்யம்- காணவாசைப்பட்டவர்களுக்காயிருக்குமென்று, குணங்கவினுடைய விஷயப்ரதிக்கத்துவத்தைக் கர்ஶிப்பித்தாராயிற்று. (இப்படியெங்கும்கண்டுகொள்வது) என்றாலும் கீழ்க்கொண்ணப்ரகாரத்திலே அதுக்கமான குணங்களோடே கூடியிருக்கைபாலே என்றுதொடங்கி கொள்வது என்றுமாடி.

க. ஏவம்பூதகுணவிசிவிஷ்டனுக்கையாலே, ஸப்வரன் ஆப்பித விஷயத்தில் பரிமாறப்போரும்படிகளை விஸ்தரேண வொருகுர்ஜின்யாலே யருளிச்செய்க்கிறும் மேல்; (இப்படி, ஸப்வரன் கல்யாணகுணங்களோடே கூடியிருக்கைபாலே) என்றுதொடங்கி.

இப்படியென்று - கீழ்க்கமான குணயோகப்ரகாரத்தைப் பராமரிசிக்கிறது. (கல்யாணகுணங்களோடே கூடியிருக்கையாலே) என்று, குணயோகத்தை ஹேதுவாக வருளிச்செய்தது - மேற்

பிறர்நோலு கண்டால், ஐயோ! என்றிருங்கி, அவர்களுக்கேப்போதுமோக்க ஈன்னோனையைச் சிந்தித்து, தனக்கேயாயிருக்கல், தனக்கும் பிறர்க்கும்போதுவாயிருக்கல் செய்யாதே, நிலா, தேவேற்று, சந்தநம், தன்னீர்போலே பிறர்க்கேயாய், தன்னையாச்சியித்துவர்கள் பக்கல் ஜங்ம ஜுனாங்குட்டுங்களாவுண்டான நிகர்ஷம் பாராதே,

சொல்லுசிறப்பிமாற்றங்கவள்ளாம் ஒப்போகுண்டார்வமென்றதோற் றுகைக்காக. (பிறர்நோவுக்கண்டால் ஐயோ! என்று இருங்கி) இதுக்க்ருபாகார்யம். பிறர்நோவுக்கண்டால் ஐயோ! என்று ஈடுபடுகிறது-பரதார்காலவற்றில்தனுவரங்குயாலேவிடே. (அவர்களுக்கு எப்போது மொக்க நன்மையைச் சிந்திக்கு) இது - வெள்ளுரார்த்தகாரர்யம். எப்போது மொக்கவென்றது - இவர்கள் அறிவுதாலத்தோடு அறியாதகாலத்தோடு வாசியற ஸர்வசாலத்திலுமென்றுபடி. ஆஸ்ரித ஸர்வமங்களாகவேவழனைப்பானு யிருக்கிறது - வெள்ளுரார்த்தகாலே யிடே. (கணக்கேயாயிருக்கல், தனக்கும் பிறர்க்கும் பொதுவா யிருத்தல்செய்யாதே, நிலா, தென்றல், சந்தநம், தன்னீர்போலே பிறர்க்கேயாய்) இது-ஆஸ்ரிதபாரதந்தர்யகார்யம். ஸ்வார்த்தபரானுயேவிருக்கல், ஸ்வார்த்தபராந்தக்கள் இரண்டுக்கும் பொதுவாயிருக்கதல் செய்கையன்றிக்கே, சந்திரிகாதிபதார்த்தகங்கள்போலே, பாராத்தைகவேவழனு யிருக்கிறது—பாரதந்தர்யத்தாலே யிடே, (கன்னையாச்சியித்தவர்கள் பக்கல் ஜங்மஜ்ஞாங்குங்குத்தக்களால் உண்டான நிகர்ஷம்பாராதே) இது-ஸாம்யருணகார்யம். ஆஸ்ரிதர் பக்கல் ஜங்மாதிகளால் உண்டானதன்மை பாராமல் பிரிமாறுகிறது - (சாந்தி) “வெளோஹங்வை-ஈடுத்தஷ்ட” என்கிறபடியே, ஜங்மாதிகளால் உத்தக்குஷ்டரோடு அபக்குஷ்டரோடு வாசிப்பற ஆஸ்ரயணியத்தே ஸமனாயிருக்கும் ஸ்வாவத்தாலேவிடே. (காங்களும் பிறரும் தஞ்சமல்லாதபோது தான் தஞ்சமாய்) இது - அஸாண்ய ஸரண்யத்வகார்யம். தாங்களும் தங்களுக்கு ஏதுகான்று, பிறரும் தங்களுக்கு ரகுதான் ரென்றுவகவாங்கோ தனசாபில் தான் ரகுத னுகிறது -] சாந்தி] பற்றிலார்பற்றநின்று நுகையாலோயிடே.

தாங்களும் பிறரும் தனுசமல்லாதபோது தாந்தஞ்சமாய், ஸாந்திபினிபுத்ரரையும், வைதிகன் புத்ரர்களையும் மீட்டுக்கோண்வேந்தாப்போலே அரியனசெய்தும், அவர்களைபேசுவிதங்களைத் தலைக்கட்டியும், அவர்களுக்கு த்ருவபதம்போலே பண்டில்லாதவற்றையுமின்டாக்கியும்,

(ஸாந்திபினிபுத்ரரையும், வைதிகன் புத்ரர்களையும் மீட்டுக்கொண்டுவேந்தாப்போலே அரியனசெய்தும், அவர்களைபேசுவிதங்களைத் தலைக்கட்டியும்) இது - ஸத்பகாமத்வகாரர்யம். (கால) “மாதவத்தோன்புத்திரன்போப் மறிகடல்வாய் மாண்டாலை” என்கிறபடியே, நெலிங்காலத்திலே கடல் கொண்டு போன ஸாந்திபினிபுத்ரரையும், (ஹாசு) “பிறப்பகத்தேமாண்டொழிந்த பின்னைகளைநால்வரையும்” என்கிறபடியே, ஜித்தபோகே, [சுகை] “என்னுடைமலைவி காதல் மர்களைப் பயத்தலும்காணுள்” என்கிறபடியே, பெற்ற தாயும் தர்சிக்கப்பெறுதபடி நூய்க்கிமார் தங்கள் ஸ்வாதந்தர்யத்தாலே யழூப்பிக்க, (ஹாரு) “தப்பினுள்ளைகளை” என்கிறபடியே, கைதப் பிப்போப் * கடரொளியாய்நின்ற தன்னுடைக்ஷோதியிலே கூடந்த வைதிகன்புத்ரர்களையும், (ஹால) ‘உருவருவேசொடுத்தான்’ என்றும், (சுகந) “உடலொடுக்கொண்டு கொடுத்தவனை” என்றஞ்சொல் அுகிறபடியே, அவ்வாறு ரூபங்களோடேமீட்டுக்கொடுவந்துகொடுத்தாப்போலே, துஷ்கரங்களைச்செய்தும் ஆப்ரிதர் அபேசுவிதங்களைத் தலைக்கட்டுக்கிறது-[சுகரு] “சூரிய தாக்கணவிடுவொயா சிநொ ராயிக்காலில் வெள்வபுருதிலுமெதாலவதீதிலைத்துக்காலை” என்கிற ஸத்பகாமனுகைபாலேயிருக்கிறதே. ‘ஸத்யநாமனுகைபாலது - ஸாந்திபினிபுத்ரரைக்கொடுவந்தாப்போலே, ஸகலாபேசுவிதங்களும் முடிக்க வல்லனுகை.’ என்றிடை நடுவிற்றிருப்பிதிப்பின்னை பட்டர், தத்வத்திலே யருளிச்செய்தது.

(அவர்களுக்கு, த்ருவபதம்போலே பண்டில்லாதவற்றையுமின்டாக்கியும்) இது - ஸத்யஸங்கஸ்பத்வகாரர்யம். உத்தாங்பாது

தந்தாம் ஸ்வம் தாந்தாம் விநியோகம் கோண்டாப்போ லேபிருக்க தன்னையும் தன்னுடைமையையும்வழங்கி, அவர்கள் கார்யம் தலைக்கட்டினால் க்ருதக்ருத்ய ணம்,

புத்ரனான க்ருஹனங்கு, ஸ்வரச்சத்தினுடைய ஊர்த்தாவதுதிலே அடூர்வமாயிறுப்பதொருபாதம் கல்லித்துக் கொடித்தாப்போலே, ஆஸ்ரிதர்க்குர் பண்டில்லாதவற்றையு முண்டாக்க்ருக்கது - அடூர்வ போக்குவர்களை ஸ்ரூஷ்டிக்கவல்ல அமோகஸங்கல்ப ஸ்ரூஷ்யாலே யிடே. “ ஸ்க்பஸ்க்குல்லானுகையாவது ந்தநுஹரதமபோலே பண்டில்லாத வற்றையுமுண்டாக்கவல்லனுகை ” என்று, இதுவருப்பட்டர்தாமேபருளிச்செய்தாரிடே. (தமதாரஸ்வம் தாமதாம் விதியோகக்கொண்டாப்போலே யிருக்குந் தன்னையும் தன்னுடைமையையும் வழங்கி) இதானுதாரர்யகாரர்யம். (ஏது) “ வராஷ்வகுமு செத்துப்பு தாயடிவந்தைக்கு ” என்கிறபாடுயே, தங்கஞ்சைடைமையைத் தாங்கள் விதியோகக்கு கொள்வாய்மாபோலே விதியோகங்கொள்ளலாம்ரா, ஆக்மாந்திர்க்காலை ஆஸ்ரிதர்க்குக்கொடுக்கிறது-கொடுத்தோம் என்னு பரிபாநாம் நுவெனஞ்சிவில்லாதுநடியாக கும், கொள்ளுமானாக்கஞ்சு சுரத்யுரங்க்கேது செஞ்சுரங்கல்லாட வேண்டாதபடியாகவும்கொடுத்துப்பார்மோதாநனுகையாலேயிடே.

(அவர்கள் கார்யம் தலைக்கட்டினால், தான் க்ருதக்க்ருத்யானுப்) இதுக்ருதித்வகாரர்யம்! ஆஸ்ரிதர்க்காரர்யக்கலைக்கட்டினால், அவர்கள் க்ருதக்க்ருத்யராகையான்றித்தோ, (ஏது) “ சுவிவிசுவுவுவஞ்சாயாடு ” இத்பாதிப்பாடுயே, தான் க்ருதக்க்ருத்யானுதோ - ஆஸ்ரிதரகங்கையும்கொற்றுவும், பேற்றுதல்நூற்றுக்கும்கீல்வாயாவுக்காலேயிடே. † “ க்ருதியாவது - ஆஸ்ரிதருடையாவுபேசுவிதாம் டூர்.ணமானால், நான்க்ருதக்க்ருத்யானுதோ.” என்றிடே பட்டதுப் பூர்வமித்தெய்தாது

• † [பா] க்ருதித்வகாவதோ.

தான் செய்த நன்மைகளோன்றையும் நினையாதே அவர்கள் செய்த ஸாக்ருதலவத்தையேகிணைத்து, அநாதிகாலம் வாஸிதங்களான ரஸங்களைமழக்கும்படி யேல்லாத்தையிலும் இனியனும்,பார்யா புத்ரர்கள் குற்றங்களைக்காணுக் கண்ணிட்டிருக்கும் புருஷைனப் போலே, அவர்கள் குற்றங்களைத் திருவுள்ளத்தால்நினையாதே,

(தான்செய்த நன்மைகளோன்றையும் நினையாதே, அவர்கள் செய்த ஸாக்ருதலவத்தையேகிணைத்து)இது-க்ருதஜ்ஞதாகார்யம்; தன் திறக்கிழேல பொருசானாலும் கிருதலாவஸ-ஸாக்ருதலேஸாத்தை ப்பண்ணினால், அவர்களுக்குந் தான் எல்லா நன்மைகளுஞ் செய்தாலும் ஆவற்றை பொன்றையும் நினையாதே, அவர்கள் செய்த ஸாக்ருதலவத்தையே நினைத்திருக்கிறது-செய்த நன்றியறியுமவனைக்காயாலேயிடே. “க்ருதஜ்ஞனாகைபாவது - ஆஸ்ரிதருடைய ஸாக்ருதலவத்தை பொன்றையும் நினைத்து, தான் செய்த நன்மைகளோன்றும் பாராதேயிருக்கை” என்று, இதுவும் பட்டாருளிச்செய்தார். (அநாதிகாலம் வாஸிதங்களான ரஸங்களை மறக்கும்படி யேல்லாத்தையிலும் இனியனுப்) இது - மாதுர்யகார்யம். அநாதிகாலமே பிடித்துக்கொளுந்திக்கிடக்கிறப்ராக்ருதவிஷயரஸங்களை விஸ்வரிக்ரும்படி ஸர்வாவஸ்த்தையிலும் இனியனுகிறது - (சகச) “வூவ-காவல்” என்கிறபடியோ, நிரதிஶயபோக்யானுயிருக்கையாலேயிடே.

(பார்யாபுக்ராதிகள் குற்றங்களைக்காணுக்குங்களிட்டிருக்கும் புருஷைனப்போலே, அவர்கள் குற்றங்களைத் திருவுள்ளத்தாலேநினையாதே) இத்தூராதுர்யாகார்யம். பார்யா புத்ராதிகளோடே கூடி வர்த்திப்பானானுரூபருஷன், அவர்கள் செய்கிற குற்றங்களைக்கண்டிருக்கச் செய்தையும் காணுகாண்கப்போலே யிருக்குமாபோலே ஆஸ்ரிதர் செய்த குற்றங்களைக் கண்டிருக்கச் செய்தேயும் திருவுள்ளத்தால் நினையாத்திருக்கிறது - ஆஸ்ரித தோழங்களைத் தெரியாதுபடி மஹங்கவஸ்ல சுதானுக்கையாலேயிடே.

குற்றங்களைப் பேரியிராட்டியார் காட்டினாலும் அவளோடே மறுதலைத்துத் திண்ணியனுய் நின்று ரக்ஷித்து, காமினி யுடைய அழுக்கு உக்கும் காமுகனைப்போலே, அவர்கள் தோழங்களை போக்யமாகக் கோண்டு அவர்கள் பக்கல் கரணத்ரயத்தாலும் செல்லியனுய், பிரிந்தால் அவர்கள்வ்யஸம் குளப்படியேன்னும்படி தூரீபேட்டு

வர்த்திப்பானினுபூருஷன், அவர்கள் செப்கிற குற்றங்களைக் கண்டிருக்கச் செய்தெழும் கானுநாயரப்போலே யிருக்கும்போலே, ஆஸ்ரிதர்செய்த குற்றங்களைக் கண்டிருக்கச் செய்கேயும் கிருவுள் எத்தால் நினையாதிருக்கிறது - ஆஸ்ரித தோழங்களைத் தெரியாதபடி மறைக்கவல்ல சதுரஞ்சையாலேயிரே. (குற்றங்களைப் பெரிய பிராட்டியார் காட்டி னாலும் அவளோடே மறுதலைத்துத்திண்ணிய னுப் நின்று ரக்ஷித்து) இது - ஸ்த்தைரயகார்யம். சொன்னது செய்யவேண்டும்படி தனக்கு அபிமத்தபாய், சேதநர் குற்றங்களைப் பொறுப்பித்துச் சேரவிடும் பெரியபிராட்டியார் (சகடு) “தாமரையாவாகிறும் சிதகுரைக்குமேல்” என்கிறாட்டே, குற்றங்களைக்காட்டி னாலும், (சகடு) “என்னாடியாரது செய்யார் செய்தா ரேல் நன்றுசெய்தார்” என்று, அவளோடே மறுதலைத்து நிப்சலனுப் நின்று ரக்ஷிக்கிறது - ஸ்த்திர ஸ்வபாவனுகையாலேயிரே; (காமினியுடைய அழுக்கு உக்கும் காமுகனைப்போலே, அவர்கள் தோழங்களை போக்யமாகக்கொண்டு) இது - ப்ரணயித்வகார்யம். காமினியிதழைத்தில்ப்ராவன்யத்தாலே அவனுடம்பிலமுக்கைவிரும்பும் காமுகனைப்போலே, ஆஸ்ரிதரானவர்களுடைய ப்ரக்குதிலும் பந்தாதிதோழங்களை போக்யமாகக்கொள்ளுகிறது - பரமப்ரணயியாகையாலேயிரே. (அவர்கள்பக்கல் கரணத்ரயத்தாலும்செவ்வியனுப்ப) இது - ஆஜவகார்யம். மனோவாக்காயங்கள் முன்றிலும் செவ்வைக் கேட்ராயிருக்குமவர்கள் பக்கவிலே, கீரேருமேகுளி லே விரகாலே நீரோற்றுவாரைப்போலே, தன்னையமைத்து தரிவிதகரணங்களாலும் செவ்வியனுப்ப போருகிறது - ருஜாஸ்வபாவனுகையாலேயிரே. (பிரிந்தால் அவர்கள்வ்யஸம் குளப்படியென்னும்படி தான் ஈடுபட்டு) இது - மார்த்தவகார்யம். (சகடு) “ஶூயூ-ஸோவாநஜீவிஷாரு” என்றால் (சகவ) “நஜீவயங்கூண

அவர்களுக்குப் பாங்காகத் தன்னைத்தாழவிட்டு, அவர்களுக்குக்கட்டவுமிடக் கவுமாம்படி யெளியனும், அன்றீன்ற கண்முக்குத் தாயிரங்கி முன்னைணக்கன்றையும் புல்லிடவந்தவர்களையும் கோம்பிலும் குளம்பிலுமேற்கு மாபோலே பேரியபிராட்டியாரையும் ஸ்ரீகளையும் விட்டு ஸ்ரேஷித்துக் கொண்டுபோரும்.

கக. இவனே ஸகலஜகத்துக்கும் காரணமாகுதன்.

இவை” என்கிறபடியே, தன்னைப்பிரிந்தால் ஆஸ்ரிதர்படும் வயலநம்கடல்பேர்க்கு தன் வயலநத்துக்கு ஒரு குளப்படிமாத்தரமென்னும் படி தான் க்லேசுப்படுகிறது ஆஸ்ரிதவிரலும் பொறுக்கமாட்டாத மென்மையாலேயிரே. (அவர்களுக்குப்பாங்காகத் தன்னைத்தாழவிட்டு) இது - ஸலாஸ்ரீல்யகாரர்யம். ஜங்மாதிக்கவால் தன்னியராயிருக்கு மவர்களுக்கு அதுகூலமாக ஸர்வேப்பவரன், ஸர்வோதக்ருஷ்டனான தன்னைத்தாழவிடுகிறது - ஸ்ரீவத்தையாலேயிரே. (அவர்களுக்குக் கட்டவும் அடிக்கவுமாம்படி யெளியனுப்) இது - ஸலாலப்பகாரர்யம். அவதாரதஸாயிலே நவீநதசௌரய்வ்யாஜத்தாலே (சகா) “சிக்கெனவார்த்தடிப்ப” என்கிறபடியே யஸோதாதிகளுக்குக் கட்டவும் அடிக்கவுமாம்படி யெளியனுயிற்றது. (சகா) ஸலிவருமியல்வினானுகையாலேயிரே. (அன்று ஈந்றகன்றுக்குத்தாயிரங்கி முன்னைக்கன்றையும் புல்லிடவந்தவர்களையும் கொம்பிலும் குளம்பிலு மேற்குமாபோலே, பெரிய பிராட்டியாரையும் ஸ்ரீகளையும்விட்டு ஸ்ரேஷித்துக்கொண்டுபோரும்) இது-வாதஸ்ஸல்யகாரர்யம். அன்று தான்பெற்ற கன்றுக்குத் தாயான பசுவிரங்கி, முன்புதான் ஸ்ரேஷித்துக்கொண்டுபோந்த முன்னைணக்கன்றையும், தனக்கு போக்யமானபுல்லிடவந்தவர்களையும் உட்பட முசிக் கொம்பிலேகோத்தெடுப்பது, குளம்பாலே மிதிப்பதாமாபோலே, பரிசம்பணுதி போக்யோபகாரகையான பெரியபிராட்டியாரையும், முன்பு ஸ்ரேஷுவியியமாய்ப்போந்த நித்யஸ்ரீகளையும் தள்ளிவிட்டு, இன்று ஆஸ்ரயித்தவிவர்களை ஸ்ரேஷித்துக்கொண்டுபோருகிறது - வத்ஸலனுகையாலேயிரே.

(கக). ஆக, “ஜஞாநஸங்கத்யாதிகல்யாணகணமுவிதனுப்” என்றத்தை விஸ்தரேன உபயாதித்தாராய் நினரூர்கீழ்; அநந்தர்ம்

க. சிலர்ப்ரமாணுவை காரணமென்றார்கள்.

“ஸ்கலஜகத்ஸர்க்கள்த்திலூம் ஹாரகர்த்தாவாய்” என்றத்தை, விள்ளரேண உபபாதிப்பதாக வெப்பமிக்கிறார்; (இவனேஸ்கலஜகத்துக்கும் காரணபூதன்) என்று, இவன் என்று, கீழ்ச்சொன்ன விலக்ஷனைவெற்றனான் ஈப்பவரைனைப்பராமர்பரிக்கிறது; அவதாரணத்தாலே, ஐகத்காரணத்வத்தினுடைய அந்யபோக வ்யவசேதம்பண்ணுகிறது; வேதாந்தத்திலே (சு-०) “வைதவவெளா செய்திமுகுவீசு” என்று சாந்தோக்யத்திலும், (சு-१) “பூ-ஷமுகாஞ்சிகெலிவாழுகுவீசு” என்று வாஜஸ்நேயத்திலும், (சு-२) “குதாவாஞ்சிகெலிவாழுகுவீசு” என்று ஒத்தரேயகத்திலும், ஸத்ப்ரஹ்மாத்மரூப ஸாமாந்ய ஶப்தங்களாலே சொல்லப்பட்ட காரணவஸ்துவேது? என்னுமாகாங்கையிலே, கதினாமாந்யாயத்தாலே (சு-८) “வனகொஹவெ நாராயணகுவீசு” என்று, மஹூர்த்திகிலே விஶோவதிகப்பட்ட நாராயணனே ஐகத்காரணபூதனாக நிப்சயித்திருக்கும்பரமவைதிகராகையாலே, “இவனே” என்று ஸாவதாரணமாக வருளிச்செய்கிறார்.

(ஸ்கலஜகத்துக்கும் காரணபூதன்) என்றது - ஸமஷ்டி வ்யஷ்டி ரூப ஸமஸ்தகார்யங்களுக்கும் காரணபூதனென்றபடி. இத்தால்- ஸமந்வயமும், அவிரோதமும், ஸாதமும், பலமுமாகிற வர்த்தசதுஷ்டயத்தையும் அடைவே ப்ரதிபாதிக்கிறவுத்தரமீமாம் ஸையில் ஆத்யாயசதுஷ்டயத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, (சு-८) “க்ஷாதிதாஸுஷாஜிஜாவா” என்று, ஜிஞ்ஞாஸ்யமாகச் சொல்லப்பட்ட ப்ரஹ்மத்துக்கு ஸக்ஷணமாக (சு-நு) “ஐந்தாஷுவாயுபதி” என்று, ஐகத்காரணத்வத்தைச்சொல்லி, அதினுடைய அயோகாந்யபோகவ்யவசேதமுகத்தாலே, ஐகத்காரணவஸ்து ப்ரதிபாதக ஸகலவேதாந்தவாக்யங்களுக்கும் ப்ரஹ்மனிஸம்யகந்வயத்தைப்ரதிபாதித்த ப்ரதமாத்யாயத்தில் அர்த்தத்தை யருளிச்செய்தாராயிற்று.

(க) அவிரோத ப்ரதிபாதகமான த்விதீயாத்யாயத்திற்படியே, ப்ரஹ்மகாரணத்வவிரோதியான பரமானு காரணவாதிகளை நிராகரிக்கிறார்; (சிலர் பரமானுவை காரணமென்றார்கள்)

கா. பரமானுவில் ப்ரமாணமில்லாமையாலும், ஸ்ருதிவிரோதத்தாலும் அது சேராது.

கச. காபிலர் ப்ரதாங்ம் காரணமென்றார்கள்.

என்றுதொடங்கி, சிலரென்று, பெளத்தார்றுத வைபோவிகாதிகளைச்சொல்லுகிறது. இதில், பெளத்தார்றுதர்க்கு கேவல பரமானுக்களே ஜகத்காரணமாக மதமாயிருக்கும்; வைபோவிகாதிகளுக்கு பரமானுக்கள் உபாதாங்காரணமாய், ஆற்றமானிகேஸ்வரன் நிமித்தகாரணமாக மதமாயிருக்கும். இவர்களில்பெளத்தவை போவிகாதிகள், பார்த்திவாப்பதைஜலவாயவியங்களென்று, பரமானுக்கள் சதுரவிதமரக்கொள்ளுவர்கள்; ஆர்றுதர், வகரூபமாகக்கொள்ளுவர்கள். இங்கானே சிலனிபோவிகள் உண்டானுலம், பரமானுகாரணத்வாங்கிகாரம் எல்லார்க்கும் ஒத்திருக்கையாலே, சிலரென்று, வழுக்கித்தியோபாதாங்மபண்ணுகிறார்.

(கா) இவர்கள், மற்றீ மறுதாதி ஸகலகார்யங்களும் பரமானுபரினுமென்றிரே! சொல்லுவது. அந்தப்பகுத்தை நிராகரிக்கிறார்; (பரமானுவில் ப்ரமாணமில்லாமையாலும், ஸ்ருதிவிரோதத்தாலும் அதுசேராது) என்று. அதாவது-ஜகத்காரணதயாதுக்கீரிக்கப்படுகிற பரமானுக்கள் ப்ரத்யபகுலித்தமுமன்றியே, ஆகமலித்தமுமன்றியே, அதுமாநத்தாலே ஸாதிக்கப்பார்க்கில், அது,ஆகமவிருத்தமான வர்த்தத்தை ஸாதிக்கமாட்டாமையாலே, அதுமாநலித்தமுமன்றியே யிருக்கையாலே, பரமானுவைத்பாவுத்தில் ஒரு ப்ரமாணமும் இல்லாமையாலும், ஈஸ்வரனே ஜகத்காரணம் என்கிற ஸ்ருதிக்கு விரோதமாகையாலும், பரமானுக்கள் ஜகத்காரணம் என்கிறவது சேராது என்கை.

(கச) அந்தரம், ஜகத்துக்கு ப்ரக்குதியே ஸ்வதந்த்ரகாரணம் என்று சொல்லுகிற காபிலமதத்தை நிராகரிக்கைக்காகவத்தை யுத்தேஷ்டிக்கிறார்; (காபிலர் ப்ரதாங்ம் காரணமென்றார்கள்) என்று. கரபிலரென்கிறது - கபிலமதநிழ்ட்டரான ஸாங்க்யர. மருதாதமகமான க(வ)டத்துக்கும்ருத்தரவ்யமே காரணமாகிறுப்போலே, ஸத்வ ரஜஸ் தமோயை ஸாக்துஷ்மோஹாத்மகமான ஜகத்துக்

கடு. ப்ரதாங்ம அசேதந மாகையாலும், ஈர்வரன்தீஷ்ட்டியாகு
போது பரினமிக்க மாட்டாமையாலும், ஸ்ருஷ்டிலைம்
ஹாரவ்யவஸ்த்தை கூடாமையாலும் அதுவும் சேராது.

கா. சேதநனும் காரணமாகமாட்டான்,

கும், குணத்ரயங்களிலுடைய ஸாம்யாநுபாவன ப்ரதாங்மே ஸ்வதந்
த்ரமான காரணம். தநிபாவேந பரினமியாநிழ்கும் பயஸ்ஸாக்கு,
அநங்யாபேக்ஷமாக அத்பயிலிஸ்பக்தம் முதலான பரினுமபரம்
பரை ஸ்வதாவக்குகிறுப்போலேயும், மேகவிழுக்தமாய் ஏகால
மசயிருக்கிறஜலத்துக்கு நாரிகேள தால சூத கபித்த சிப்ப திக்தி
ண்யாதிவிசித்ர ரஸஞ்சேண பரினுமயப்ரவ்ருத்தி காணப்படுகிறுப்
போலேயும் பரினுமஸ்வராவமாய், ப்ரிநிலெக்காவஸ்ததயில்ஸத்
ருபாபரினுமமுமாயிருக்க ப்ரதாநத்துக்கு, அநங்யா திழ்ட்டித்தமாக
வேஸர்க்காவஸ்ததயில் குணவைத்தமாய் நிமித்தமான விசித்ர பரிந
னுமங்குடுமானகயாலே, ப்ரக்குநியே ஸ்வதநந்தமாஸ்க்கொண்டு
ஐகத்காரணமாகிறதிச்சவ்விடே ! அவர்கள் ரொல்லுவது.

(கடு) அத்தை நிராகரிக்கிறோ ; (ப்ரதாங்ம அசேதநமாகமாலும்) என்றுதொடக்கி. அதாவது - விசித்ரஜகநாகாரேண பரின
மிக்குமிடத்தில், இன்னபடி பரினமிப்போமென்றிருக்கைக்கு
யோக்யதை யில்லாதபடி ப்ரதாங்ம சைதந்யரஹிதமான வள்ளு
வசகையாலும்,(சுகல்)“பூர்க்குதிங்வொராட்சியெல்லைவை, விஶா
தெழுயாஹரிஃ ; கெதாஹயரீஸவஸபூராதெழுஸராகாதெயை
யாவாய்யள்” என்கிறபடி யேசுவரன் அதிஷ்ட்டத்தபோதெழுமிய
பரினமிக்கமாட்டாமையாலும், தகதிஷ்ட்டாநமொழிய பரின
மிக்குமாகில், ஸர்வகாலமும் ஸ்ருஷ்டியோய்ப் செல்லுமதொழிய
ஸம்ஹந்தமாய்க் கிடக்கையென்றுமது கூடாமையாலே, கால
பேதேந வருகிற ஸ்ருஷ்டிலைம்தறஸ வ்யவஸ்ததை கூடாமையா
லும், ப்ரதாங்ம காரணமென்கிற வதுவும் சேராதென்கை. (அது
வும்) என்று-பூர்வோக்த பரமானு காரணவாதந்தை ஸமுச்சயிக்
கிறது.

கா. “இப்படி அசேதநமான ப்ரதாநத்தை ஐகத்காரணமாகக்
கோள்ளுகிறபக்கத்தை நிராகரித்த வந்தரம், சேதநகை ஐகத்கா

கள் கர்ம ப்ரதந்த்ரனுமாய் துக்கியுமாயிருக்கையாலே.

ரண்மாகக்கொள்ளும் பாசுபதாதிமதத்தை நிராகரிக்கிறார்; (சேதந அம்காரணமாகமாட்டான்) என்று சபுப்தத்தாலே, கீழ்ச்சொன்னவேசேதநத்தை ஸமூச்சயிக்கிறது. ஆகமஸித்தேஸ்வரன் நிமித்தகாரணமென்றும், ஆதுமாநிகேஸ்வரன் நிமித்தகாரணமென்றும், பாஸ்தாபதவைஸோஷிகாதிகள் சொல்லுகிற ருத்ரன் - சேதநரிலே அந்யதமனிறே; (சுவ) “ஹிரண்யாஸைவரதாசெய்” இத்யாதி வாக்யங்களைக்கொண்டு, சேதநரிலே அந்யதமனை ப்ரஸ்மாவையும் ஜகத்காரணமாச் சொல்லுவாருமுண்டிரே. அவை யெல்லாவற்றையும் திருவள்ளாம்பற்றியிறே (சேதநனும்) என்று, பொதுவிலே யருளிச்செய்த்து. காரணமாகமாட்டான் என்றது-காரணமாக ஈந்மன் அல்லன் என்றபடி.

(கவ) எத்தாலேயென்னவருளிச்செய்கிறார்; (கர்மப்ரதநத்ரனுமாய்) என்றுதொடங்கி. அதாவது - அஹங்குசித ஜ்ஞாநஸக்திக னுப்கொண்டு, தான்னினைத்தாராடி யொன்றுஞ்செய்ய ஈந்மனல்லாதபடி கர்மாதீநானுமாய், ஆகந்தியார்ப்கொண்டு ஜகத்வ்யாபாரத் திலே மூன்றைக்கு போக்கிணந யில்லாதபடி. துக்கியுமாயிருக்கையாலேயென்கை. (சுவ) “ சுவஹதவாபா ” என்கிறபடியே; அகர்மவஸ்யதுமாய், (நு) “ சுதநாசியி ” என்கிறபடியே, நிரதி ஶாயாநந்தியுமாயிருக்குமவதுக்கிறே ! அப்ரதிஹதஜ்ஞாநஸக்திக னுப், மநாப்ர்தியோடே பண்ணும் ஜகத்வ்யாபாரங்கூவது ; (சுக) “ வ௃ஷ்டியாஸைகாலாதெவா சிநாஷ்டியாஸவஸவாஸயா ! விவெஷாரிடாயாசிஹாவாதோஹாநுதலீவாவாவாதா : சுபை சூதாந்தீநபைவாராந்தாஜநாதநாவாவாயி தா : பூரணிநாககிடைஜநிதாவூஸங்மூராவஸவதி-நா : ” என்கிறபடியே, கர்மவஸ்யநுமாய், (நா) “ ததநிகூராயவர்ஸீதெநஸங்ரதநயதெநநவ ! வாதீ ஜ்ஞாநநாவாதெறுணவினநநவஸ்மிதொாசியா ! யவஸாதநவாராயவஸாஸிராஸி நநநவயாசிலை ! தவஸாது ரவஸாவிலிஷ்டிகவால்கூங் சவிஷ்டுவி ” என்கிறபடியே, தலையறுப்பாரும், அறுப்புண்பாருமாய்க்கொண்டு துங்கிகளுமாயிருப்பார்க்கு ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்கூடாதிறே.

கட. ஆகையால் ஸம்வரனே ஐகத்துக்குகாரணம்.

கக. இவன்காரணமாகிறது - அவித்யாகர்மபரநியோகாதிகளா வன்றிக்கே ஸ்வேச்சையாலே.

கஅ. ஆக, இப்படி விரோதிபரிஹாரங்களைப் பண்ணி, ப்ரதிஜ்ஞா நாதுகணமாக நிகழிக்கிறார் ; (ஆகையால், ஸம்வரனே ஐகத்துக்குக்காரணம்) என்று. ஆகையால் என்றது - சேதநாகேதநங்கள் இரண்டும் காரணமன்றிக்கே யொழிலையாலேயென்றை.

(கக) லோகத்திலே அவித்யாகர்மசிபந்தநமாகவும், பரநியோக நிபந்தநமாகவும் காரணமாகையுண்டாகையாலே அவற்றைக்கழித்து, இவனுடைய காரணத்துக்கே ஹற்றுவை யருளிச்செய்கிறார் ; (இவன்காரணமாகிறது) என்றுதாடங்கி. அவித்யாகர்ம நிபந்தநமான காரணத்துவம் ஸகலஜந்து ஸாதாரணம். அதாவது-லோகத்தில் ஒன்றுக்கொன்று உத்பாதகமாய்க்கொண்டு வருகிற காரணத்துவம், வைத்திகலூகப்ராவண்யதே ஹற்றுவான வஜ்ஞாநத்தாலும், கர்மத்தாலுமிழே. அதில், ஶாஸ்த்ரவர்யமானவற்றினுடைய வுத்பாதகத்துவம் கர்மப்ரதாநமா யிருக்கும் ; அல்லாதது, அவித்யா ப்ரதாநமாயிருக்கும். இரண்டும், ஒன்றைப்பொன்றுவிட்டிரானு. அதிகாரிபுருஷர்களான ப்ரஹ்மாதிகளுடைய காரணத்துவம் பரநியோகப்ரதாநமாயிருக்கும்.(கங்க) “புராஜாவதா” ஸ்வயாகாவ-டுவ-டீயிநிவெசிதா” (சங்க) “வாதளாகிளவாரா-ஷ்டிஶூலாவு ஸாதிக்கூராயஜளாஸ்யதள் । தாாதிஶி-தவபங்கராநளஸ்யாவில்லாந்தாராகாரகள்” இத்யாதிகளிலே கண்டுகொள்வது. “ஆதிஶப்தத்தால், இவர்க்குவிவகுதிதம் - அவர்ஜ்ஞீயமான ரோகமோ” என்று, நடுவிற்றிருவிதிப்பின்னோப்பட்டர் அருளிச்செய்ததாமித்தனை. “இந்த ஸ்ருஷ்ட்யாதிவ்யாபாரங்கள், எம்பிப்ருமா னுக்கு அவித்யாகர்மநிபந்தநமோ ? அன்றிக்கே, அவர்ஜ்ஞீயமாயிருப்பதொரு ரோகமோ ? இல்லையாகில், பரப்ரேரிதனுப்பக்கொண்டு செய்கிறனா? ” என்றிரே ! அவர் ஸங்சாவாக்யத்தில் அருளிச்செய்தது.

இவற்றூலன்றிக்கே, ஸ்வேச்சையாலே என்றது (சங்க) “நிராவதி” நிராங்கநா” (சுதா) “ஸவஹதவாழா” (சங்க)

உ. ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே செய்கையாலே, இதுதான் வருத் தமற்றிருக்கும்.

ஏ. இதுக்கு ப்ரயோஜனம் கேவலல்லை.

“ நதவெஸ்டிபெஷனாந் ” என்கிற டி.பி.யீ, அவித்பாதிதோலி ப்ரதிபடனாய், தனக்கொரு நியாமகரின்றிக்கே யிருப்பானென்றுவ னுகையாலே, ரன்னிச்சையெழிப ஹெத்வந்தரமில்லை மென்ற அடி. (சங்கு) “ காலிழவிலெவ்வதிதானு பூரையவீசிதிவாங்வஸாதகி கூரணக்கெலவையெராய-ட்டியிதாங்தியாந்திநாசி ! வாரத்தினிஜெஹ பெயவபாவாநக்கொளிப்பு, கூத்தினிச்செந்தாந ஹ-நு தக்காணா வணிககாரகிளீபு ” (சங்க) “ பூரையவீசியவை-ஞாபூரையங் ஶரீர கெரக்கெடுவாவாரத்திழவிழாவுபூரையெலை யாவிதூரைந்திவா தகிழக்குலாவப் பிது தொத்துய-திதநாசரிவிநிசரிவீவதீ விஸ்ரீ வூசிக்கூபு ” என்றிடே ! பட்டரானிச்செய்தது.

உ. இப்படி, இச்சையாலே யானுலம் இதுதான் ஆயாஸ ரூபமாகிறுக்குமோ ? என்ன வருனிச்செய்கிறோர் ; (ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே செய்கையாலே இதுதான் வருத்தமற்றிருக்கும்) என்று. அதாவது - பத்தஞ்சமான காயிகவ்யாபாரத்தரலன்றிக்கே, அயத் தமான மரங்கல்லாபாரஞ்சுபலங்கல்பத்தாலே செய்கையாலே, இந்த ஜகத்ஸ்ருஷ்டிரூபவ்யாபாரதான் அவனுக்கு அநாயாஸமா யிருக்கு மென்கை.(சங்க) “ வெங்காகாசியதவைஹ-வைஸ்டாங்பு, ஜாயெயதி ” (சங்க) “ ஒருவெலவெஜம் தூய-தூயிவெலங்கூரா ணி கொாதியி ! தவைஸ்ராநிபக்காவைணகியாந-நாகு-தீவிதூரா ” (சங்க) “ நினைந் தவெல்காப்பொருள்களுக்கும் வித்தாய்முதவிற்சிதையாமே மன ஞ்செய்ப்புநான்த்துன்பெருமை ” என்னக்கடவுதிரே.

(உ.க) அ.யாபாஸாயிருந்ததேயாகிலும், அவாப்த ஸமஸ்த காம தயா பரிசூரணானுமிருக்கிறவனுக்கு இந்தவ்யாபாரத்தால் ப்ர யோஜகமென்? என்ன வருனிச்செய்கிறோர்; (இதுக்கு ப்ரயோஜனம் கேவலல்லை) என்று. அதாவது - இந்த ஜகத்ஸ்ருஷ்டிரூப வ்யாபா ரத்துக்கு ப்ரயோஜனம் வெறும் லீலையென்றபடி. லீலையாவது - தா தாத்திகரலமொழிய காலாந்தரத்தில் வருவதொருபலத்தைக்கணி

சியாமல் பண்ணும் வ்யாபாரமேயாகிலும், “இதுக்குப்போஜுநம்” என்று, ஸ்ருஷ்டிருபவ்யாபாரத்துக்கு ப்ரயோஜுநமாகச் சொல்லு கையாலே, தாதாத்விகரஸமாத்ரத்தைச் சொல்லிந்முகக்கடவுது. இந்தஸ்ருஷ்டிருபவ்யாபாரங்தான் - ஸார்வபெளமரான ராஜாக்கஞ்சுக்கு தழுதாதிகள் போலேயும், பால்க்கு மணற்கொட்டகம்போ லேயும் தாதாத்விகரஸமாயினுப்பதொன்றிறை இவனுக்கு. இத்தால், (சு.0) “ வராகவத்தால்லாக்கைவழுத்து ” என்கிற ஸார்த்தத்தை யருளிச்செய்தாராயிற்று. (சு.க) “க்ருஷ்ணதாவா அகவெஸுவுவெல்லாங் தவஸுநிஶா?யு ” என்று, ஸ்ரீபாராசரபகவானும் (சு.க) “கபுரிசெயாநியோஜுந யது காசிஹ்ரீவரீ ” சிராஷ தெஹமவா^நநுக்கெதா ராமங்கி யநக்கெருசிவ ” என்று, ஸ்ரீவேதவ்யாஸபகவானும், (சு.க) “நளிர்மாமலருந்து வீட்டைடப்பண்ணி விளையாடும்விமலன் ” (சு.க) “ இன்புருமிவ்விளைநாட்டுடையான் ” என்று அபியுக்தரும், இவனுடைய ஜகத்வ்யாபாரத்துக்கு ப்ரயோஜுநம் லீல்யாகவே ரொன்னுர்க்கிறேற.

ஆனால், (சு.நு) “சென்றுசென்றுகிலும் கண்டு சன்மம்கழிப்பானெண்ணி பொன்றியொன்றி யுலகம்ராட்டத்தான் ” என்றும், (சு.க) “ உய்யவலகுபடைத்து ” என்றும், (நு) “ விறித்ராக்கிஷ வெங்கிரீஸ்ராயநிவெலி த-டி । ர-நுவ-டெவக்குதாவு ; மூநு ஹஸ்பாஷாலிவங்காதா ” என்றும், (சு.ந) “ மாயவன்றன்னீ வணங்கவைத்தகரணமிலை ” என்றும், (சு.நு) “ சுறித்விஶொஷி தாநுபூரூபாயவீசிநிவாஸாதக க.ஏ.ஏ.க்கெலை வைதொவ-டூயி த-நால்யாநாலீ ” என்றும், சேதக்ருநாடைய உஜ்ஜீவநம் ப்ரீராஜநமாக ஜகத்ஸ்ருஷ்டபண்ணினுளென்று சொல்லுகிற விவரங்களுக்கு வைப்பத்தம் மாராதோவென்னில்; வாராது. எங்குளே யென்னில்; உபர்ப்ரயோஜந முண்டாயினுக்கச்செய்தேயும், லீல யேப்ரயோஜநமென்றனவிது - ப்ராசர்யத்தைப்பற்றச்சொன்ன வித் தனியாகையாலே; (சு.அ) “ ர-நுவபுரகாரவாசினாசிக்குதவு ” வஹங்கிலால்விவாரவித்த-நால்நால்வாங்காத-டி । கஷா-நால்வால நியலிங்கிலாத்திக்கவைக்கும். வாதக்குநாக்கெஸ்ரா செய்வாருநாயோ ஜுஷிராஹ-நால் ” என்கிறபடியே, நினைத்தபடி. செய்யவல்ல பாக்திமா

(உ.) ஆனால், ஸம்ஹாரத்தில் லீலைக்குலையாதோவேண்ணில் ;
 (ஏ.) ஸம்ஹாரந்தானும் லீலையாகையாலே குலையாது.

ஞகையாலே, வகலாத்மாக்களையும் யுகபதேவமுக்தராக்கவல்லன யிருக்கசெய்தெயும், ஸ்வாதீநஸ்வரூபஸ்தத்தித்யாதிகரானவாத்மாக்களை கர்மத்தை ப்யாஜீகரித்துக் கைகழியவிட்டு, ஶாஸ்தரமார்பாதையிலே வரவர வங்கிகிப்பவென்றிருக்கிறவிது லீலாஸேச்சையாலேயிறே. லீலாவிடூதியென்றிறே இதுதனக்கு நிருபகம். ஆகையாலே, இவ்விடூதியில் லீலைபோ ப்ரசரப்பரயோஜநமாய்ச் செல்லுவையாலே, ஸாத்தரகாராதிகளைல்லாரும், ஸ்ருஷ்டிப்பரயோஜநம்-லீலைபோராகச்சொல்லுவாகாலே, இவரும் “கேவலலீலை” என்றருளிச்செய்தாராயிற்று.

(உ) இப்படி ஜகத்ஸ்ருஷ்டிபனானுகிறது-லீலார்த்தமாகவாகில், ஸம்ஹாரதஸையில் லீலைக்குலையாதோ வென்கிற பூங்கையை யநுவதிக்கிறார் ; (ஆனால், ஸம்ஹாரத்தில் லீலைக்குலையாதோ வென்னில்) என்று.

(ஏ) அத்தைப் பரிஹரிக்கிறார் ; (ஸம்ஹாரந்தானும் - லீலையாகையாலே குலையாது) என்று. அதாவது - கொட்டகமிட்டுவிளையாகேற்பாலர்க்கு, இட்டகொட்டகந்தன்னை மீளவழித்துப்போகுகிறதுதானும் லீலையாயிருக்குமாபோலே, இவற்றை ஸம்ஹரிக்கைதானும் ஸ்ருஷ்டியோபாதி லீலையாயிருக்கையாலே, எப்போதும் லீலைக்குலையாதென்றபடி. (சகை) “சவியலை-வநாநந்தஸூஷாநாந்தீலை” என்றும், (சநிதி) “நிலிமைகாநாந்தயவிலவுயம்ர்து”, என்றும், ஸ்ருஷ்டி யோபாதி ஸம்ஹாரத்தாயும். அவனுக்கு லீலையாக வருளிச்செய்தாரிறே எம்பெருமானா.

ஆக, இதுக்குக்கீழ் ஈஸ்வரனே ஜகத்துக்கு காரணமென்றும், இவன்காரணமாகிறது ஹெத்வந்தரங்களாலன்று; ஸ்வேச்சையாலேயென்றும், ஸங்கல்பமாத்ராவக்குப்பதமாகையாலே, இதுதான் அநாயாஸமாயிருக்குமென்றும், இதுதனக்கு ப்ரயோஜநம் லீலையென்றும் சொல்லிகின்றது.

உச் இவன், தானே ஐகத்தாய்ப் பரினமிக்கையாலே, உபா தாநமுமா யிருக்கும்.

(உச்) இனி, இவனுக்கு ஐகத்தைப்பற்றவண்டான் காரணத் வம், கடபடாதிகளோப்பற்ற குலாலாகிளாக் குண்டான் கராணத் வம் போலே, நிமித்தத்வ மாத்ரமோ வென்கிற ஶங்கையிலே, உபா தாநகாரணமும் இவனே பென்னுமத்தை பருளிச்செய்கிறுர்; (இவன் தானே) என்று தொடக்கி. லோகத்தில், கார்யோத்பத்தி யில் காரணம் நிமித்தோபாதாநஸஹகாரிஞ்சேண த்ரிவிதமாயிருக்கும். இதில், நிமித்தகாரணமாவது - உபாதாநமான வஸ்துவை கார்யஞ்சேண விகரிப்பிக்கும் கர்த்தக்ருவுள்து. உபாதாந காரணமாவது - கார்யஞ்சேண விகரிக்கைக்கு யோக்யமான வஸ்து. ஸஹகாரிகாரணமாவது-கார்யோத்பத்திக்கு உபகரணமான வஸ்து; கடபடாதிகளுக்கு குலால குவிந்தாதிகள் டீமிர்தமாய், மருத் தந்த வாதிகள் உபாதாநமாய், தண்டசக்ரவேமாதிகள் ஸஹகாரியாயிருக்கும். இங்ஙனன்றிக்கே, ஐகத்துபகார்யோத்பத்தியில் ஈஸ் வரனே த்ரிவிதகாரணமுமாயிருக்கும். எங்குனேயென்னில்; (ஈன) “வைஹ-ாஸூஷு” என்கிற ஸங்கல்பவிஶிஷ்டனுப்பக்கொண்டு நிமித்தகாரணனுடும், நாமரூப. விபாகாநர்ஹுமாம்படி. தன்னுடனே கூடிக்கிடக்கிறவை-ஏக்ஷம் சிதசித்விஶிஷ்டனுப்பக்கொண்டு உபாதாந காரணமாடும், ஜ்ஞாநஶக்தராதிவிஶிஷ்டனுப்பக்கொண்டு ஸஹகாரணமாடுமிருக்கும். ஆகையாலே, உபாதாநகாரணமும் இவனே யென்கிறுர்.

“இவன்” என்று, கீழ் நிமித்தகாரணமாகச் சொன்ன ஈஸ்வரனீப்பராமர்சிக்கிறது. சிதசித்துக்கள் இரண்டும் அப்ருதக்ளித்த விஶேஷங்களமாய்ப்பக்கொண்டு, தானென்கிற சொல்லுக்குள்ளே அந்தர்ப்புதயாம்படி. யிருக்கையாலே, “தானே ஐகத்தாய்ப் பரினமிக்கையாலே” என்கிறுர். “உபாதாநமுமாயிருக்கும்” என்று, கீழ்ச் சொன்ன நிமித்தகாரணத்வத்தோடே உபாதாந காரணத்வத்தை டும் ஸமுச்சயிக்கிறது.

இத்தால், ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஐகத்காரணத்வத்தை ப்ரதி பாடுகிக்கிற வேதாந்த ஸாத்ரத்தில் நிமித்தகாரணத்வத்தை ஸாதி த்த வந்தாம், (உநி) “வுக்குதிஶூபுதிஜூஷூஷாநா-வு

உடு. ஆனால், நிர்விகாரணன்னும்படி யென்னென்னில்;

ரொயாக்கு’ன்று, உபாதாங் காரணத்தையும் சொன்னுப்போலே, இவரும் அருளிச்செய்தாராயிற்று.

(உடு) “பூர்க்குதிழு” என்றத்தை புட்கொண்டிரே இவரும் உபாதாங்மூர்க்குமென்றது. அங்கு, (உடு) “புதிஜீ
தூஷ்டிராந்வரொயாக்கு’ என்று, ஸாத்யப்முன்னுக் ஸாதாத்
தைச்சொல்லிற்று; இங்கு, “இவன், தானே ஜகத்தாய்ப் பரிணமிக்
கையாலே” என்று, ஸாதாம் முன்னுக் ஸாத்தாத்தைச்சொல்லிற்று.
அங்கு, (சநுக) “யெநாஸ்ராதாதாஸ்ராதாதாவதாயிதாலே” தகிலிஜீ
தாவிஜாதாதாஸ்ராக்கு’ என்று, ஏகவிஜ்ஞானிக் ஸர்வ விஜ்ஞாந ப்ர
திஜ்ஞானியாலும், (சநுக) “யயாவொசெலீகைந சியுதினை நவூ
வத்தோய்நையாதாதாஸ்ராக்கு’ என்கிற தாபாபாதகமான த்ருஷ்ட
டாந்தத்தாலும், “எகவஸ்தூபரினூம்-ஜகத்து” என்றிரே சொல்
வீற்று. அந்த ஏகவஸ்தூபாகிறது - ஸ-இக்ஷமசித்தசித்விரிஷ்டமான
ப்ரஹ்மமிறே. அத்தையிறே இவரும், “தானே” என்கிறசொல்
ஸாலே யருளிச்செய்தது. ஆகையால், அந்த ஸ-ாத்ரார்த்தமே
இதென்னத்தட்டு ல்லை. (சநுக) “வாக்கெலோஶிதீபடி” (சநுச) “தாதாதாநங்வயகிகாராது” (சநுநு) “வஸ்யுஷாவஸ்யுஜதிவா
தாநங் விஷ்டாபுவாறுங்வபாதியு | உவஸங்வியதெவாதெ
வஸங்வத்தாவுவஸயங்புஹ-ாயி” (சநுக) “வஸவங்வஸ்யுஜாவஸுவஸநா
காரா வஸவங்வாதுதியு வாறுதெவு | பூஷாதாவங்வாஶி
ராஸெஷஷ்டி-குநிரிஷ்டாராரிசெஷ்டாவாதெநாவாணாயி” இத்யாதி
களாலே, இந்த நிமித்தோபாதாங்போரைக்குத்தை, ஸ்ருதி ஸ்ம்ரு
திகள் ஸாவயக்தமாகச் சொல்லாமின்றனவிறே.

(உடு) இப்படி தானேஜகத்தாய்ப்பரிணமிக்குமாகில், (சநுக) “நிர்த
ணங் நிரங்ஜங் நிலையங் நிலியங் ஸாதுஷி” (உசக) “வஸதாயுஷி
நுக்கங்வபு ஹி” (உநு) “சவிகாராயஸாஜாய” என்று, இவைனை
நிர்விகாரனுகச்சொல்லும்படி யென்குனையென்கிற ஸங்கையை யது
வதிக்கிறார்; (ஆனால், நிர்விகாரனன்னும்படி யென்னென்னில்)
என்று.

உச. ஸ்வரூபத்துக்கு விகாரமில்லாமையாலே.

உள. ஆனால், பரினுமை முண்டாம்படி யென்னென்னில்;

உறு. விஶிஷ்டவிஶோஷணஸ்த்வாரகமாக.

(உச) அத்தைப்பரிவரிக்கிறார். (ஸ்வரூபத்துக்கு) இத்யாகியாலே; அதாவது-சிதகித்துபவிஶோஷண விஶிஷ்டனான தானே ஐகந்த தாப்ப பரினாரிக்குமிடத்தில் விஶோஷ்யமான ஸ்வரூபத்துக்கு விகாரமில்லாமையாலே, நிர்விகாரனென்னக் குறையில்லை தென்கை.

(உள) ஸ்வரூபத்திற்கு விகாரமில்லையாகில், “இவன் தானே ஐக த்தாய்ப் பரினமிக்கிறான்” என்ற பரினுமை-இவனுக்குண்டாம்படி யெங்கனேயென்கிற ஶங்கையை அனுவடிக்கிறார்: (ஆனால், பரினுமை முண்டாம்படி யென்னென்னில்) என்று.

(உறு) அதற்கு உத்தரமாருளிச்செய்கிறார்: (விஶிஷ்டவிஶோஷண ஸ்த்வாரகமாக) என்று. (சுநிள) “விஶிஷ்ட ஏந்தக்கவிஶோஷண வெதிவிஶிஷ்டவிஶோஷணம்” என்று, ப்ரதமம் கர்மகாரய ஸமா ஸ்த்தைப்பண்ணி, (சுநில) “ஊரைணவைவதாக்காது வீசாரகடி” என்று, அநந்தரபதத்தைபறையீலுத்து (சுநிக) “விஶிஷ்டவிஶோஷண நவாராகம் விஶிஷ்டவிஶோஷணவைஊராகடி” என்று, த்ருதியாதத்புருஷனுக்கஶப்தத்திற்கு வ்யுத்பத்தி பண்ணிக்கொள்வது. விஶிஷ்டமாவது - விஶோஷ்யராக்கதமானதாய், விஶிஷ்டமான விஶோஷணமென்று - தண்டகுண்டலாதிகள் போலன்றிக்கே ஸரீர பூதமாகையாலே, பந்தக்லித்யர் ஹமல்லாத விஶோஷத்தை யுடைத்தான் சிதகித்துப விஶோஷணத்தைச் சொல்லுகிறது. அன்றிக்கே, விஶிஷ்டவிஶோஷணமென்கிற விதுக்கு - ஸரீரபூதமாய்க்கொண்டு, என்றுமொக்கத் தன்னேடை கூடி யிருக்கிற விஶோஷணமென்று பொருளாகவுமாம். அப்போதும், ப்ருதக்லித்யர் ஹமான தண்டகுண்டலாதிகளில் வ்யாவருத்தி வித்திக்குமிறே. விஶோஷணத்தாலே ஸ்த்வாரகமாகவென்று - இப்படி அப்ருதக்லித்தமான விஶோஷணமாகிற ஹதுவாலே த்வாரஸஹிதமாக விவனுக்கு பரினுமழுண்டாகிற தென்கை. இத்தால். அப்ருதக்லித்தமான சிதகித்துப விஶோஷணத்வாரா இவனுக்கு பரினுமழுண்டாகிற தென்றதாயிற்று.

உக. ஒரு சிலந்திக்குண்டான் ஸ்வபாவம் ஸர்வஶக்திக்குக் கூடாதோழியாதிரே.

(ஒக)இப்படி,ஸ்வருபத்திற்கு விகாரமின்றிக்கே யிருக்க,ஸ்வஶரீரப்புதலியேசனத்வாரா, கார்பர ஜாதத்துக்கெல்லரம் இவனே உபாதாரமாகை கூடுமோவனை வருளிச்செக்கிள்கிள்குர்(ஒரு சிலந்தி க்கு உண்டான்) என்று தொடங்கி. அதாவது - அல்பஶக்திக் மான சிலந்திக்கு ஸ்வருபனிகாரமின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே, ஸ்வஶரீரப்புதலியேசனத்வாரை முகத்தாலே தந்துஜாதமான கார்பர ஜாதத்துக்குத் தான் உபாதாரமாம்படி யுண்டான ஸ்வபாவம், (ஈகு) “வொஷஃஸ்திவிவெயவஸு இபதெ” என்று ஒத்தப் படுகிற ஸர்வஶக்திக்குக் கூடாதோழியாதிரேயென்கை. (ஈகு) “ யானா-நாவிவஸுஜதெதநூவதெவு ” (ஈகு) “ ஊன-நாவிராயாவஸுஏநாவஸயங் தக்ஷுவெதவாநி ! தயாவஸுவெஷாதிலியிடங்ஸயங் தக்ஷுவெதஹரி ! ” என்னக்கடவு திரே. (ஈகு) “காரோநதெதவததநாயிவதவஸா-பாதாந தோவாதெதாகிவெத்தவாத்தவைது தெவாநவாநவா யாவதுவிஹர திவாதா ராஜாஜாநபெஷ்டா வெவெவொநா திஶயகாரீவொன-நாவாவிலாவு ! ” என்றருளிச்செய்தாரிரே பட்டர்.

இப்படி, நிமித்தேகாபாதார காரணத்வங்களைச்சொல்லி, ஸஹகாரி காரணத்வம் சொல்லி தோழிந்தது - ஸர்வஜஞ்சுத்வாதி குண யோகம் கிழே சொல்லுவாய்யாறும், நிமித்தேகாபாதாரங்களுக்கு ஐக்யம் சொல்லுகொயாறும், தன்னடையே வித்திக்கு மென்னு மத்தாலே. ஆகையிறை தேவதாந்த வாதத்திலும், இது விஶேஷ வித்துச் சொல்லாதோழிந்தது.

(ஈ)ஆக,ஸப்வரனை நிரிவித காரணமுமென்னுமிடம் ஸாதித் தாராய் நின்றார்கிற்; அநக்கரம், (உத) “ஷாசெகாடு” (ஈகு) “ஹளாநாநாநுத்வதீ” (ஈகு) “திரும-நன-தஜமதெநாநிராநாநுப்ருஹவாவாயடு” (ஈகு) “கஜாவெஹாகஸி” (நி) “ஜாஜனாநாநு

ந.ப. அஸ்வரன் ஸ்ருஷ்டிக்கையாவது-அசித்தைப் பரினமிப்பிக்கையும், சேதநர்க்கு ஸர்வேந்தியங்களைக் கோடுத்து ஜ்ஞாந விகாஸத்தைப் பண்ணுகையும்.

ந.க. ஸ்த்திதிப்பிக்கையாவது - ஸ்ருஷ்டமான வஸ்துக்களிலே, பயிருக்கு நீர்நிலைபோலே, அநுஸ்தலமாக ப்ரவேசித்து நின்று ஸ்வர ரகசங்களையும் பண்ணுகை.

ஜாவீஸாநீஸள்” நின “கஜோ நிதூப்ரா ஶாதெ தாயங்பொராண” இத்யாதி ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளில் சொல்லுகிறோம் யே, நித்யாமாயிருந்துள்ளவசித்தையும் சித்தையும் அஸ்வரன் ஸ்ருஷ்டிக்கையாவது தானேதென்று மாகாங்கைஷாரிலே ராந்திரிச் சம்ப்ரிரூபர்; (அஸ்வரன் ஸ்ருஷ்டிக்கையாவது) என்று தொடக்கி. கீழ், ஜகத்காரணத்துறைக்கொல்லப்பட்ட விஸ்வரன் சேதநாடேசுதநாதமகமான ஐகுத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கையாவது-(சாஹ) “தசீபெரா ஒவ்வொள்கீலவுது” என்கிறோம் யே, தன்னேஒடு அவிபக்தமாப்க்கிடந்த தமத்தூப்த வாச்யமானவசித்தை-(சாஹ) “தத்தூப்யமலை-ஒலை-இவாநவுகூதோ வருங்கி

வருங்ஜயநிதி” । இஹாஹ-அதாலிவா-தெஜாஸிபூராத-ாராவீத் ரோந-ஏஷ்” என்கிறோம் யே, ஸ்வப்ரேரணை விஶேஷத்தாலே ஸ்வஸ்மாத் விபக்தமாக்கி, அநந்தரம் அங்காராவஸ்ததமாக்கி, அதுதன்னைப்பின்பு அவ்யக்தாவஸ்தமாக்கி, அத்தித் வயக்தஸப்த வாச்யமான ஸமஷ்டி வ்யஷ்டி ஆரா ஸமஸ்தகார் பங்காருமாம்பாடி பரினாமிப்பிக்கையும், (சகுகை) “கவிதவிஶைஷதொநுப்ரேயவீசிதி வஸங்வஸாத” என்கிறோம் யே, கரணகளேபர விதுரானுப், போக (ஹோம) மோக்ஷ ஶாமந்யனுப், அசித்விஶேஷதிதனுப்பக்கிடந்தசேதந அங்க்கு, போகஸ்தாநமான ஸர்வத்தையும், போகமோக்ஷ பாகித்வாநர்ஹனும்பாடி முன்பு ஸங்குசிதமாய்க்கிடந்த ஜ்ஞாநத்தினுடைய விகாஸத்தைப் பண்ணுகையுமென்கை. சேதநனுக்கென்றவிது-ஜாத்யேகவசநம்.

அநந்தரம், ஸ்திதிஸம்ஹாரங்களினுடைய ப்ரகாரங்களை யுமருளிச்செய்யவேணுமென்று திருவள்ளம்பற்றி, ப்ரதமம்ஸ்த திதியினுடைய ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறோர்; (ஸ்த்திதிப்பிக்

(ஈ). ஸம்ஹரிக்கையாவது அவிந்தனேன் புத்ர ஜீன பிதாவிலங் கிட்டு வைக்குமாபோலே, விஷயாந்தரங்களிலே கை வளருகிற கரணங்களைக் குலைத்திட்டவைக்கை

கையாவது) என்று தொடங்கி. ஸ்த்திதிப்பிக்கையாவ தென்னுடே, ஸ்த்திதிப்பிக்கையாவதென்றது-ஸ்த்திதியாவது-ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹா ரங்கள்போலே கர்த்தருக்கதமன்றிக்கே, ரக்ணனைத்துக்கு கர்ம்பீ விக்கிற வஸ்துகதமாயிருப்பதொன்றுகையாலே, ஸ்த்திதிப்பிக்கையே கர்த்தருவ்பாபாரமாகையால்.

(ஸ்ருஷ்டமான) இத்பாதி. அதாவது (சா.0) “த-ஹூஷா” என்கிறபடியே, தன்னுடே ஸ்ருஷ்டமான வஸ்துக்களிலே, பயிருக்கு ரக்ஷசமாய்க்கொண்டு ஆறுக்கூலமாய் நிற்கும் நீர்நிலைபோலே (சா.0) ‘த-உவா ந-ஏப்ராவிஶக’ என்கிறபடியே தத்ரக்ஷனைது கூலமாக வள்ளே ப்ரவேசித்து நின்று, தத்தத்வஸ்தவநுரூண மான ஸர்வ ரக்ஷக்களையும் பண்ணுகை யென்கை. அதுப்ரவேசா ஶப்தத்திற்கு அதுஉலதாராப்ரவேசரம் இவர்க்கிவிடத்தில் விவகைதம். இத்தால் - ஸ்த்திதிப்பிக்கையாவது-நிலைப்பிக்கை யாகையாலே, தத்ரக்ஷனங்களைப் பண்ணுகை யென்றதாயிற்று.

(ஊ)அநந்தரம், ஸம்ஹாப் ப்ரகாரத்தை யருளிச் செப்கிறார்; (ஸம்ஹரிக்கையாவது)என்று தொடங்கி, அதாவது-(ஞ)“விலி த-ா தேஹவூப தி-ரீ-ஶா-ாய-நிவெ-த-ா-பு” என்கிறபடியே, ஸ்வஸ மாஸ்ரயணத்தைப் பண்ணி உஜ்ஜீவிக்கைக்கு உறுப்பாகக் தான் கொடுத்த கரணங்களைக்கொண்டு தன்னை வழிபடுகையன்றிக்கே, பாற்றுயவிஷய ப்ரவணங்குப்போகப்படுக்கவாறே, விதிசிஷேதவஸ் யங்குப் பூடுக்கிவர்த்தியாமல், ஸ்வைரசாரியான புதரீன ஹிதபர னூண பிதாவானவன் ஒரு வ்யாபாரார்ஹனல்லாதபடி விலங்கை யிட்டு ஒடுக்கி வைக்குமாபோலே, தன்னை யொழிந்த விஷயங்களிலே அதி ப்ரவணமாய் நடக்கிற கரணங்களைக்குல்த்து ஒடுக்கி யிட்டு வைக்கை யென்கை.

(ஊ)இனி, இந்த ஸ்ருஷ்டயாதிகள் தான் ப்ரத்யேகம் சதூர விதமாயிருக்கையாலே, அத்தையும் தர்ஶிப்பிக்கைக்காக வருளிச்

ந.ஈ. இம்முன்றும் தனித்தனியே நாலு ப்ரகாரமாயிருக்கும்.

ந.ஈ. ஸ்ருஷ்டியில், ப்ரஹ்மாவுக்கும், ப்ரஜாபதி களுக்கும், காலத்திற்கும், ஸகல ஐந்துக்களுக்கும் அந்தர்யாமியாய், ரஜோகுணத்தோடே கூடி ஸ்ருஷ்டிக்கும்.

ந.ஞ. ஸ்ததிதியில், விஷ்ணவாதிக்குபேன அவதரித்து, மந்வாதி முகேந ஶாஸ்த்ரவங்களை ப்ரவர்த்திப்பித்து, நஸ்வழி காட்டி,

செய்கிறு. (இம்முன்றும், தனித்தனியே நாலு ப்ரகாரமாயிருக்கும்) என்று. (ச.எ.க) “அதாவத் தொழுவூலும் வூது எவ்வாய் கொஷம் வீடிகளை விட வேணும் செய்ய வேணும் காரணமாக கொடுக்க வேணும்” என்னக்கடவுத்திரே.

ந.ஈ. (ஸ்ருஷ்டியில்) இத்பாதி; அதாவது-ஸ்ருஷ்டியில் வங்கால், சதுர்த்தபூபுவந் ஸ்ரஷ்டாவாய் வைஷ்ண ப்ரஹ்மாவுக்கும், அவனுலே ஸ்ருஷ்டராய் நித்யஸ்ருஷ்டி கர்ந்தாக்களான தபார்ஜாபதிகளுக்கும், ஸ்ருஷ்டிக்கு அபேக்ஷிதமான காலத்திற்கும், ஒன்றுக்கொன்று உத்பாதகங்களான ஸகல ஐந்துக்களுக்கும், தத்தத்பரவங்ருத்திகளைடையத் தன் பக்கவிலே பர்யவ விக்கும்படி அந்தராத்மாவாய், ப்ரவங்ருத்திலேறுதுவான ரஜோகுணவிசிவிஷ்டனுப்பக்கொண்டு ஸ்ருஷ்டி க்கு மென்கை. (ச.எ.க) “வாகை நாமொனப்பு இதாவள ஹவது வூது கூதி முதிர்வாயிலிருால் பதயப்பூசாநாசிநாலுமாக தக் காலையூதீயதூ வூது வூரூபா வூவட்டு தாநிவாவாரா; ஒது வதாய்கொலையூதுள்ள வதாசித வைள ரஜோமாணம்” என்னக்கடவுத்திரே.

ந.ஞ. (ஸ்ததிதியில்) இத்பாதி. அதாவது - ஸ்ததிதியில் வங்கால் (ச.ஏ.ஏ) “இயைவிரிமிதிரிசிஶாம்புயீரவதாரா” என்கிற விஷ்ணவதாரம் தொடக்கமாக, (ச.எ.க) “வாராநாகிரி ஶாலை தாநு” (ச.ஏ.ஏ) “எந்தின்ற மேயாறியுமாய்ப் பிறந்தாய்” என்கிறபடியே அநேகாவதாரங்களைப்பண்ணி, (ச.எ.க) “ செஷ்கிலு திந்தாரவுத்து வெல்லுஷ்ஜீ” என்று, ஆப்ததமனுக ஸ்ருதிப்ரலித்த

காலத்துக்கும், ஸகல பூதங்களுக்கும் அந்தர்யாமியாய்,
ஸத்துகுணத்தோடே கூடி ஸ்த்திதிப்பிக்கும்.

நக. ஸம்ஹாரத்தில், ருத்ரனுக்கும், அக்நியந்தகாதிகளுக்கும்,
காலத்துக்கும், ஸகலபூதங்களுக்கும் அந்தர்யாமியாய்,
தமோகுணத்தோடே கூடி ஸம்ஹரிக்கும்.

ஞன மதுமுதலான யாஜ்ஞவல்க்ய பராஸர வால்மீகி ஶரோநகாதி
கள் முகேந ஸ்மருதித்திறுாஸ புராணரூப ஶாஸ்தரங்களை ப்ரவர்த்தி
பிப்பித்து, சேதநர் அபதே(பெய)ப்ரவர்஗ுத்தராகாமல் ஈடேறுகைக்கு
உறுப்பான நல்வழிகளை தர்மிப்பித்து, ரக்ஷைஞ்சைபோகியான
காலத்துக்கும், லோகத்தில் ஒன்றுக்கொன்று ரக்ஷகமான ஸர்வ
பூதங்களுக்கும், தத்தத்பர்வர்஗ுத்திகள் தன்னதாம்படி அந்தராத
மாவாய், ஜ்ஞாநப்ரகாஸாதிலேஹுவான ஸத்வகுணவிஶ்டனுப்
க்கொண்டு ஸ்த்திதிப்பிக்குமென்கை. (சான) “வங்காஂஸாநாவு
தொவிட்டுக்கவராதிவர்சிபாறுநடி । இநாலிராட்டுவீஹாதநா
நகாஸாடுவொவரைவு ॥ வெவட்டுக்குதொவிடாஹாதநாந
வெங்குதிக்காராடுதொவிட்டு । வைகுபநாணங்வைகீப்பிரி தாஜ
திக்பவாராடுவொதீதீ” என்னக்கடவுகிறே. புராணத்தில் (சான)
“வங்காஂஸாநாவுதொவிட்டு” என்று - விஷ்ணவவதாரமொ
ன்றையும் சொன்னவிது-அவதாராந்தரங்களுக்கும் உபலக்ஷண
மென்று கொள்ளவேணும்; “விஷ்ணவாதிருப்பேண அவதரித்து”
என்று, திவர் அருளிச்செய்க்கொடுவேல.

நக. (ஸம்ஹாரத்தில்) இத்பாதி. அதாவது - ஸம்ஹாரத
தில் வந்தால், ஸம்ஹரத்தாக்கவில் தலையான ருத்ரனுக்கும், அவா
ந்தர ஸம்ஹரத்தாக்களான அக்நியந்தகாதிகளுக்கும், ஸம்ஹா
ரோபயோகியான காலத்துக்கும், ஒன்றுக்கொன்று நாஸகமான
ஸகல பூதங்களுக்கும், தத்தத்பர்வர்஗ுத்திகளைல்லாம் தன்னதாம்
படி அந்தராதமாவாய், கண்பாராமல் செய்கைக்கு உறுப்பான
தமோகுண விஶ்டனுப்பக்கொண்டுஸம்ஹரிக்குமென்கை.(சாஞ)
“குரீதாதிவொவாயுதி இத்காடுதயாபுங்கா । ராட்டுவீ
நாடுவொஹவா நகாஂஸாநாவதூஜீ । கூதாந்தகாலிராடு
வெண்ணாமெநாதநாநாநாவதாடுதெ காலுஹாடுவொஹாமோ

ந. சிலரை ஸாகிகளாகவும், சிலரை துடிகிளாகவும் ஸ்ருஷ்டித்தால் ஈஸ்வரனுக்கு வைத்தும் நௌக்குக்க்ரண் யங்கள் வாராதோ வென்னில்;

ந. கர்மமடியாகச் சேய்கையாலும், மண்தின்ற ப்ரதையை

நூல்வட்டமுதாநிவாபாஃ விநாஸங்காவட்டத்துவஸு உதா
பெயட்டவ இஹாதநஃ” என்னக்கடவதிநே. ஸ்ருஷ்டியாதிகளில்
சதுர்விபாகஞ் சொல்லுகிறவிடத்தில் அம்ஶா ஶப்தத்தாலே - பர
ஹ்மாதிக்கோச் சொல்லிற்று அவர்கள் அவவுக்கு ப்ரகாரபூத
ராகையாலே யென்னுமிடத்தை,அரந்தரம்,(சங்க)“ஹூஹாஒக்கா
ஒய்க்கால்லூபெயவாவிற ஜஞவஃ விஹடுதபொஹாரொதா
ஜமதஹாங்கிவெத தவஃ” விடத்தி நாஒயகாறு வெவட்டமுத
தாநிவாஜி । ஹிதெதந்திதி த ஹடுதவஸு விவொரொதா
விஹடுதயஃ” ராத்ரிகாாஞ்காஒஹாங்கா ஹஸீஸாபெஶவாஞ்க
வஃ” உதயடாபூஷ யெதெஹாதா ஜநாஒந் விஹடுதயஃ”
என்று, மூன்று ஸ்ரோகத்தாலே ஸ்புடமாக ப்ரதிபாதித்தா
னிநே ஸ்ரீபாஸரபகவான். இத்தை நினைத்திநே இவரும்,
“அந்தர்யாமியாய்”என்றுஅருளிச்செப்ரதது.(சங்க)“விஷ்ணாந்தா
ஒயஃ” என்கிற ஸ்ரோகத்தில்,விஷ்ணுவையும் விபூதியாகச் சொன்
னவிது அவதாரப்ரயுக்தமான விக்ரஹப்ரமாகக்கடவது.

ந. இனி,விவிதமஸ்ருஷ்டியடியாக மந்தமதிகளுக்கு உண்டாகக்
கடவ ஸங்கையைப்பரிஹரிக்கைக்காக ப்ரதமம், தத்விஷயஸரங்கை
யையநுவதிக்கிறார்; (சிலரை) என்று தொடங்கி. அதாவது-ஸ்ரு
ஷ்டிக்கிறவளவில்,ஸர்வாத்மாக்களையும் ஏகப்ரகாரமாக வன்றிக்கே,
தேவமநுஷ்யாதிபாகே(ஹாதே)ந,சில வாத்மாக்களை ஸாகிகளாக
வும், சிலவாத்மாக்களை துடிகிளாகவும் ஸ்ருஷ்டித்தால், ஸர்வஸம
ஞப், பரமதயாவானுமிருக்கும் ஈஸ்வரனுக்கு, எல்லாரளவிலும்
ஒத்திராமையாகிற வைத்தும்யழும்.. துடிகிளாக ஸ்ருஷ்டிக்கையா
லே, பரதுடிகாலவறிஷ்ணுத்வ ரூபயான க்ருபையில்லாமையும்
வாராதோ வென்கிறதாகிலென்கை.

ந. அத்தைப்பரிஹரிக்கிறார்;(கர்மமடியாக)என்றுதெதாங்கி.
அதாவது-சிலரை ஸாகிகளாகவும்,சிலரை துடிகிளாகவும், ஸ்ருஷ்டி

ஊக்கிலே குறியிட டஞ்சப்பண்ணும் மாதாவைப் போலே ஹிதபரனுப்புச் செய்கையாலும் வாராது.

நக. இவன்றுள் “முங்கிளாலம்படைத்த வேம்முகில்வண் ணன்” என்கிறபடியே ஸ்விக்ரஹனுயக்கோண்டு ஸ்ரஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணும்.

ழக்கிறவிது-விஷமன்றுஷ்டிக்குறுப்பான சேதநருடைய கர்மமடியாகச் செய்கையாலும், துருகிகளாக ஸ்ரஷ்டிக்கிறவிது-தனக்கு ரோகரமான மண்ணை விரும்பித்தின்ன ப்ரஜையை மேலே தின்னுதபடி நாக்கிலேகுறியிட்டு மனதின்ன பயப்படும்படி பண்ணும் ஹிதபரையான மாதாவைப்போலே, இவர்கள், மேல் துருக்கேற்றுவான கர்மங்களைப் பண்ண வஞ்சப்படி ஹிதபரனுப்புச் செய்கையாலும், வைசிம்ய நௌர்க்கருண்யங்களிரண்டும் இவனுக்கு வாராதென்கை.

இத்தால்,(சஅ)“வெஷ்டி செநவட்டு னெந்நவாவெப்கூத்துகூகு” என்கிற வேதாந்த ஸ-த்தரார்த்தத்தை யருளிச் செய்தாராயிற்று.(சஆ)“நிதீநத வந்கார-ண வந்து வித்து-ங்கி-வுவெஷ்டுவாஜ தவவாது ஶைவி-நு! வெஷ்டி-நிவட்டுணத பொந-வது-ஏயு வாத்து வாவ-நுத வாவிவா-ஶா-தபொ-ஶாண்தி” என்று இது தன்னை பட்டரும் அருளிச் செய்தாரிரே.

நக. ஆக, ‘ஸ்கலஜகதஸ்க்கல்த்திதி ஸம்ஹாரகர்த்தாவாய்’ என்றத்தை யுபபாதித்தாராய் நின்றூர் கீழ்; அநந்தரம், ‘விலக்ஷணாவிக்ரஹயுக்தனுப்’ என்றத்தை யுபபாதிப்பதாக வுபக்ரமிக்கிறூர்; (இவன்றுள்) என்று தொடங்கி, நடுவுசொன்ன ஆர்த்தாதி சதுரவித புருஷஸ்மாஸ்ரயணீயத்வமும், தர்மாதி சதுரவிதபல ப்ரதத்வமுமாகிற விவையிரண்டையும் உபபாதியா தொழிலாண்னென்னில், (சஆ) “காரணநூயெயுய்” (சாந) “யொவுதீராணவிழியாத்தூவட்டு” இத்யாதியிற் சொல்லுகிறபடி.யே, காரணவஸ்துவே உபாஸ்யமும், ஆஸ்ரயணீயமு மாகையாலே, காரணத்வஞ் சொன்னபோதே, (நடு) “உதநவியாதஜெஞ்சோடு” என்கிற சதுரவிதபுருஷ ஸ்மாஸ்ரயணீயத்வமும், (சஆ) “வாடுதலவுடெத்தி” என்கிறபடி.யே, பலப்ரதத்வதேற்றுவான

கு. விக்ரஹந்தான் ஸ்வரூப குணங்களிலும் காட்டில் அத் யந்தாபிமதமாய், ஸ்வாநந்தமாய்,

ஸர்வஸக்தியோகம், கிழே உக்தமாகையாலே, தர்மாதி சதுரவித பலப்ரத்தவமும் அர்த்தாத் உக்தமென்னும் நினைவாலும், அவற்றில் உபபாதாநியாம்ஶம் மிகவுமில்லாமையாலும் ததுபாதாநம் பண்ணி ந்திலர். ஆகையாலே, கிழ்ச்சொன்ன காரணத்வத்தோடேவிக்ரஹ யோகத்துக்கு அங்வயத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு கிளருகிறார்; (இவன்றுன் (க) “முந்தீர்ஞாலம்படைத்த வெம்முகில் வண்ணன். என்கிறபடியே, விவிக்ரஹனுப்க்கொண்டு ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணும்) என்று.

அதாவது - இப்படி ஜகத்ஸர்க்காதி கர்த்தாவாகச் சொல்லப் பட்ட விவன்றுன், எனக்காக, ஆற்றுறீர் ஊற்றுநீர் வர்ஷஜலமே ன்று மூன்றுவகைப்பட்ட நிறை யுடைத்தான் ஸமுத்ரத்தோடே கூடின ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்த வர்ஷாகவலாலுகம்போலே யிருக்கிறவடிவை யுடையவனே யென்று. ஆழ்வாருடைய திவ்யப்ரபந் தத்திற் சொல்லுகிறபடியே. விக்ரஹ ஸஹிதனுப்க்கொண்டு ஸ்ருஷ்டி ஸ்ததிதி ஸம்ஹாரங்கள் மூன்றையும்பண்ணுமென்கை. “முகில்வண்ணன்” என்கிறவிது - ஒளதார்யபகுணபரமாக, வ்யாக்யாதாக்கள் பலரும் வ்யாக்யாநம் பண்ணினர்களோயாகிலும், விக்ரஹபரமாக விவரருளிச்செய்கையாலே, இங்குதுமொரு யோஜனையுண்டென்று கொள்ளவேணும். ஒன்றுக்குப் பலயோஜனையும்ண்டாயிறேயிருப்பது.

கு. இனி,இந்த விக்ரஹத்திலுடைய வைலக்ஷண்யத்தை யொருக்கையாலே விஸ்தரேண உபபாதிக்கிறார்; (விக்ரஹந்தான்) என்று தொடங்கி, ஸ்வரூப குணங்களிலுங்காட்டில் அத்யந்தாபி மதமாகையாவது-ஆங்நதீமயமானஸ்வரூபமும் ஆங்நதாவலுமான குணங்களும் போலன்றியே, சிரதிஶயாநந்தாவலுமா யிருக்கையாலே, அவற்றிற்காட்டிலும் மிகவுமிமதமாயிருக்கை. (சாடு) “ஹாஹா ஹீதாஹிதொா-தெஹி” என்னக்கடவதிறே. ஸ்வாநந்தமாகையாவது - அநதுநூபமாயிருக்கச்செய்தேயும் அபிமதமாயிருக்கு மனவெபாலன்றிக்கே, தனக்குஅதுநூபமாயிருக்கை.

நித்யமாய், ஏகரூபமாய், ஶாத்தஸத்வாத்மகமாய், சேதந தேஹம்போலே ஜ்ஞாநமயமான ஸ்வரூபத்தை மறைக்கை யன் நிக்கே, மாணிக்கச்சேப்பிலே போன்னையிட்டு வைத்தாப் போலே யிருக்க, போன்னுருவான திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு ப்ரகாஶகமாய்,

நித்யமாகையாவது - ஸ்வரூபகுணங்களோபாதி அநாதிநிதந மாயிருக்கை. லோகத்தில் அவயவிகளுக்கு அநித்யத்வம் காண் கையாலே இதற்கும் அவயவித்வேந அநித்யத்வம் வாராதோ வென்னில்; வாராது. “எங்குமொக்க அவயவலம்பந்த மாத்ரமல்ல அநித்யத்வஹேது; அவயவாரப்தத்வம். அவயவ ஸம்பந்தமாத்ரமே அநித்யத்வ ஹேதுவாமாகில், கரசரணுத்யவபவ ஸம்பந்தமுண்டான வாத்மாவுக்கும் விநாஸம் வரவேணும்; இங்கு அப் படி அவயவாரப்தத்வத்தில் ப்ரமாணமில்லாமையாலே, இது கர சரணுத்யவபவ யோகியாகாநிற்கசெய்தேயும் நித்யமாயே யிருக்கும்” என்று, இப்படி விவரணத்திலே ஆச்சாண்பின்னை யருளிச் செய்தாரிடே.

ஏகரூபமாகையாவது- வருத்தி கஷ்யாதிவிகார ரஹிதமாயிருக்கை. (நகு) “வைதெழுகா-ஆவா-ஆவாய” என்னக்கடவுதிடே. ஶாத்தஸத்வாத்மகமாகையாவது - குணங்கர ஸம்ஸர்க்க மில்லாத ஸத்வத்துக்கு ஆஸ்ரயமாயிருக்கிற அப்ராக்ருத த்ரவ்யமே வடிவாயிருக்கை. (சாஞ) “நதவஸ்ருபாக்கா-தா-இ-தி-ஃ” என்னக்கடவுதிடே.

சேதநதேஹம்போலேயித்யாதி - பொன்னுருவான திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு ப்ரகாஶகமாகையாவது-ஶாத்தஸத்வாத்மகமாகையாலே, குணத்ரயாஸ்ரயமான சேதந தேஹம்போலே ஜ்ஞாநமயமாகையாலே, தேஜோரூபமான ஸ்வரூபத்தை புறந் தோற்றுதபடி. மறைக்கையன்றிக்கே, மாணிக்யத்தைச் செப்பாகச்சமைத்து அதிலே பொன்னையிட்டு வைத்தால் உள்ளிருக்கிற பொன்னை அது புறம்பே நிழலிலமும்படி தோற்றுக்குமாபோ

நிரவதிகதேஜோருபமாய், ஸளாகுமார்யாதி கல்யாணத்துண கண நிதியாய், யோகித்யேயமாய், ஸகலஜநமோஹநமாய், ஸமஸ்த போக வைராக்ய ஜநகமாய்,

லே. (சஅன) “எண்ணும் பொன்னுருவாய்” எனகிறபடி சீய, ஸ்ப்ரு ஹெய்மாகையாலே, பொன்னுருவென்று சொல்லப்படுமதான திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்துக்குத்தான் ப்ரகாசகமாயிருக்கை.

நிரவதிகதேஜோருபமாகையாவது - நித்பமுக்த விக்ரஹங்க ஞம் இதுவும் ஏகஜாதிய த்ரவ்யமாயிருக்கச்செப்தே, ஏகஜாதிய த்ரவ்யாத்மகமான குத்யோதஸரீர தேஜஸ்லிற்காட்டில் ஆதித்ய ஸரீரத்திற்குண்டான தேஜோதிஶயம்போலே, இவை ஸர்வதிக தேஜஸ்லாம்படி தான் நிரவதிக தேஜஸ்லை வடிவாக வடைத் தாயிருக்கை.

ஸளாகுமார்யாதி கல்யாண குணகண நிதியாகையாவது ஸளா குமார்யம், ஸளாந்தர்யம், லாவண்யம், ஸளாகந்த்யம், மெளா வநம் முகலான கல்பாணகுண ஸழுஹத்திற்குக் கொள்கலமர்யி ருக்கை. (சஆற) “ஸளா நூயடி ஸளாஹஸு ஸளாகாலீயடி ஹாவணை” யளவநாடுநஞ்சாண நியிறிவூரா-இவு” என்று. எம்பெரு மானாருளிச்செப்தாரிறே.

யோகித்யேயமாகைபாவது - பகவத்த்பாநபரரான பாமயோ கிகளுக்கு ஸாபார்யமாய்க்கொண்டு எப்போதும் த்யாகவிஷய மாயிருக்கை. (சகல) “காஹா நாங்ராக்குவாயீரெதெலிவலவடியஜுதீயம் வய-ா- சய-ா தெலுதெலிவலவஸு” பொறிவிதீங்குநாலையுதாம்” என்று அஸாதாரண விக்ரஹமே யோகிசிந்த்யமாகச் சொல்லப் பட்டதிறே.

ஸகலஜநமோஹநமாகையாவது-ஜநாதஜங்கு விபாக(ஹா-ஏ)மற ஸகலஜநங்களையும் ஸ்வவைலக்ஷண்யத்தாலேபிச்சேற்றுமதாயிருக்கை. (சகலி) “வா-ங்வா-ங்ரா-வி-தீ-வஹஹா-ரின்டி” (சகக) “வ-வ-வ-வ-கு-வ-த-நா-ஹ-ர-ா-” (சகல) “கண்டவர் தம்மனம் வழங்கும்” என்னக்கடவுத்திறே.

ஸமஸ்தபோக வைராக்ய ஜநகமாகையாவது - தன்வைவலக்ஷி ண்யத்தைக்கண்டவர்களுக்கு ஸ்வேதர ஸகல விஷயாநுபவத்தி

நிதியமுக்தாநுபாவ்யமாய், * வாசத்தடம் போலே ஸகலதாபு
ஹரமாய், அந்தாவதார் கந்தமாய் ஸர்வ ரக்ஷகமாய், ஸர்
வாஸ்ரயமாய்,

அும் ஆசையறுதியை விளைக்குமதாயிருக்கை. (சக்க) “பேரின்ப
மெல்லாம் துறந்தார் தொழுதாரத்தோள்” என்னக்கடவுதியே.

நிதியமுக்தாநு பாவ்யமாகையாவது - அபரிச்சிந்த ஜ்ஞாநாதி
குணகரான நிதியராலும் முக்தராலும், (கங்கு)*ஸதாபஸ்யந்திப்படி
யே அநவரத மதுபவிக்கப்படுமதா யிருக்கை.

* வாசத்தடம் போலே ஸகல தாபஹரமாகையாவது-(சக்க)
“கண் கை கால் தூய செப்ப மலர்கள்” என்று தொடங்கி
ஆழ்வார் வர்ணித்தபடியே, திவ்யாவயவங்களும் திருமேனிய
மான சேர்த்தியாலே, பரப்புமாறத் தாமரைபூத்து பரிமளம் அலை
யெறியானிற்பதொரு தடாகம்போலே யிருக்கையாலே, தன்னைக்
கிட்டினவர்களுடைய ஸாம்லாரிக விவிததாபத்தோடு விரலு
தாபத்தோடு வாசியற ஸகலதாபத்தையும் போக்குமதாயிருக்கை.

அந்தாவதார கந்தமாகையாவது- (சக்கு) “கஜாய்சௌதொவு
ஹ-யாலிஜாயதெ”(சக்க) “வைஹ-உநிசீவெஹுதீதாநி” என்று
சொல்லப்படுகிற வஸங்க்யாதமான வவதாரங்களும், அப்ராக்குநத
திவ்ய ஸம்ஸ்தாநத்தை இகர ஸஜாதியமாக்கிக்கொண்டு, தீபா
துத்பந்த ப்ரதீபம்போலே வருகிறவை யாகையாலே அவை யெல்
லாவற்றிற்கும் மூலமாயிருக்கை.(சக்க) “பூக்குத்தங்ஸாஸியிலூய
ஸங்ஹவாசி” (சக்கு) “ கலைக்கலை ஜாய்சௌநஸயசி-உத்தூரா ”
(சக்க) “ ஆதியஞ் சோதியிருவை யங்குவைத் திங்குப்பிறந்த ”
என்னக் கடவுதியே.

ஸர்வரச்சைகமாகையாவது - ஐஸ்வர்பார்த்திகளோடு, கேவல
ரோடு, பகவச்சரணார்த்திகளில் உபாஸகரோடு ப்ரபந்தரோடு,அது
பவகைக்கர்யபரான நிதியமுக்தரோடு வாசியற ஸர்வருடைய
வும் அநிவிடநிவ்ருத்திவிட ப்ராப்திகளைப் பண்ணுவது திவ்ய
மங்கள விக்ரஹோபேதனுப்க்கொண்டாகையாலே, எல்லாருக்

அஸ்தர பூஷண பூதிதமாயிருக்கும்,

சக. அஸ்ரவரஸ்வரநுபந்தான், பரதவம், வங்குலம், விபவம், அந்தர்யாமித்வம், அர்ச்சாவதாரமென்றஞ்சப்ரகாரத்தோடே கூடியிருக்கும்.

குமரகந்தமாயிருக்கை. ஸ்ரவாஸ்ரயமாகைபாவது-உபப விழுதிக்கும் ஆஸ்ரயமாயிருக்கை. அஸ்தரபூஷணபூதிதமாகையாவது - கீழ்க்கொண்ன ஸ்ரவாஸ்ரயதவஸ் ரகமாயுபி, அஸ்தரபூஷணஞ்சயாபத்திற் சொல்லுகிறபடி யே, விழுத்தாயிமாசிகளாவ திவ்பாயுதங்களாலும், திவ்பாராணங்களாலும் அலங்கர்ந்தமாயிருக்கை. (நீ10) “குதாநிலையுஜஹத தாநிரெந்தையுதாணாலெடு । வீலக்திட்களீஶாலகிணி ஸாநிலூஂ ஹராநுவரையிஃ । ஏவத்வஸங்கூநிலைய தீந்தெநநல்சிராயிதெடு । பூயாநங்வை சீராவூரூதீஸ மார்த்தெவண்டோயவே । லகுதாதித்தியாதிது திபாஹார்தீஸாரி ।

வீலக்திட்ஶால்ராட்டெவண ஶாதி-காநுபெணாவுவலிதெடு । அங்கு ஸாநுபெட்குஞ்ஜவெநாஞ்சிதாநிதெடு+உஞ்சாலாநுபெங்வுதீதெநாயடுத்விடு-நக்களோவிதெடு । வஞ்சாநுபொத்தாயாலாவெவஜயஞ்சுநாலூர்துகி । ஸால-நுதெவெதாவங்வாதொல-நுதீராவுவெவானி வெஞ்சிக்கீட்டுத்காநிடு

வெவ ஸாராநுவாணாஸாஞ்சானி தாநிரெத்தஜநாத-நஃடீவி ஹதிட்யஜாவி ரத்தீவு-நதொ தருஞ்சிட்டெடு । விஞ்சாரிபதைக்கஞ்சக்ஞாநிலிவிதெடு” என்னக்டவதிரே.

சக ஆக, “விலகநை விக்ரஹ யுக்தனுப்” என்றத்தை பூப்பாதித்தார் கீழ் அந்தரம், இந்த விக்ரஹ யோக ப்ரயுக்தமான வீஸ்ரவரனுடைய பரதவாதி பஞ்சப்ரகாரத்தையுப், தனித்தனியே ஸ்ரவயக்தமாக தர்சிப்பிக்கவேணுமென்று தீநுவள்ளம்பற்றி, ப்ரதமம் அது தன்னை யுத்தேஷ்விக்கிறார். (ஸ்ரவரஸ்வரநுபந்தான், பரதவம், வங்குலம், விபவம், அந்தர்யாமித்வம், அர்ச்சாவதாரமென்று அஞ்சப்ரகாரத்தோடே கூடியிருக்கும்) என்று. “லகங்கமீபுமினோ நாயகனுப்” என்றத்தையும் உபபாதித்துவிட்டு, பின்னை

சு. அதில் பரத்வமாவது - அகாலகால்யமான *நலமந்த மில் லதேர் நாட்டிலே நித்யமுக்தர்க்கு போக்யனும்க் கோண்டேமுந்தருளியிருக்கமிருப்ப.

யிதுசொல்லதொழிலா னென்னென்னில் ; அதில் உபபாதிக்க வேண்டுவது பணியிலல்லமையாலும், (நிறீ) “வெகை ஞாதை வரோ சூரைக் காலையோ ஜ நாட்டுநி உலாலூரா ஊடு ஶிந்தோஹராம் வெவி கங் பாசெஸாஃ” என்கையாலே, மேல் சொல்லுகிற பரதவத்திலே அர்சநா துக்தமா பென்னுமத்தைப் பற்றியும் தனித் து உபபாதிக்கிலர். அதையால், விரோதமில்லை.

“ஸர்வாஸ்வரூபம்” என்கிறவிடங்கில், ஸ்வரூபஸப்தத்தாலே சொல்லுகிறது - ஸ்வாஸ்தாரண விடாரநாத்தையாதல், விக்ரஹ விசிரிஷ்டமான ஸ்வரூபத்தன்னியாதல் ஸங்கரஹேன இட்டரு னின மற்றை யிரண்டு தத்தவத்தார்பாடி யிலும், ஓருபடி யிலே, “திரு மேனியும் அந்தசபாடி யாயிருக்கும் ; அதாவது - பரதவழும், வடி, நிறமும், அநதம்யாமித்தவும், விபவமும், அர்சராவதாரமும்” என்றும், மற்றைப் படி யிலே, “ஸர்வாஸ்வரூபம் ஹைப்ரதிப்ரமாய்” என்று தொடங்கி, “பதநி பரிஜாவிசிரிஷ்டமாயிருக்கும்” என்றத் தை யுபபாதித்தவகநதரம், “இதுதான் அநுசபாடி யாயிருக்கும்” என்று இதும் சப்தததாலே - ஸ்வரூபமான விச்ரவஸ்வரூபத் தை பராமர்ஶித்து, அதுதான் பரத்வாதிலூபேன பதுசப்ரகார மாயிருக்குமென்றும் இவர்தாமேயருளிச்செர்க்கையாலே; இப்படி, பரதவாதி பதுசப்ரகார விசிரிஷ்டனு யிருப்பானென்னுமிடத்தை, (நிறீ) “இல் யூகாராங் வெறுதிப்புராஹாவெ-கூஷவாராமாி வெரா வருகுவூது விலவோ நியஞ்சாவவட்டெலுவிதாடி । கூ வடாவதாங் கூ தயா தயாஹா-க வா-காவாக்கு தி: । உதெநு வங்வண்யா ட்டாஹா-க வெநாக்குவிதோ ஜநாஃ” என்று, விச்வக்லோ ஸம்ஹிதையிலே தானே யாருளிச்செப்பதானிறே.

சு. இனி, இநத அநுசப்ரகாரத்தையும் அடைவே யுபபாதிக்கக் கோவி, ப்ரதமம், பரதவாத்தை யுபபாதிக்கிறார் ; (அதில் பரதவாவது) என்று தொடங்கி. அதாவது-அவையையாந்திலும் வைத் துக்கொண்டு, பரத்வமாவது (நிறீ) “நகாஉஸ்து வெவ ஹு

சாந., வழிமாவது - ஸ்ரூஷ்டி ஸ்த்திதி ஸ்ம்ஹாராத்தமாக வும், ஸம்லாரிஸம்ரக்ஷனானார்த்தமாகவும், உபாஸகாநுக்ரஹார்த்தமாகவும், ஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்நாநிருத்தருபே ண நிற்கும்நிலை.

என்றும், (நு0ச) “காலாசீஹாகு தடாதி சய நகா மொநய அவில-குதை வரினாசிலெஹாதாஃ” என்றும் (நு0ந) “யாவெவ நஜா தாவரினாசிவதாவஸாநவஸா காலாதிமாதவவாசிலைதீ வில-குதாஃ” என்றும், (நு0க) “யதாமாநவெஹவெக்டி” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, காலக்ருதபரினும வில்லாத கேஸமாகையாலே, கால கால்யமன்றிக்கே யிருப்பதாய், (நு0ஒ) “நலமந்தமில்ல தோர்நாடு” என்னும்படி, ஆநந்தம் அளவிறந்து அத்விடியமா யிருக்கிற ஸ்ரீ வைகுண்டத்திலே, (நு0அ) “யதுவ-குவெட்ட ஸா யாவாஸங்கிதிவராஃ” (நு0க) “யத்ருப்பியா புயச்ஜாயெவா- ராநாஃ” என்றும், (கந0) “அருர்வறுமமர்கன்” என்றும் சொல் அுகிறபடியே, நித்பாஸங்குசித ஜ்ஞாநராயிருந்துள்ள அநந்தகருட விஷ்வக்ஷேநாதிகளான நித்பல-அரிகளுக்கும், (நுக0) “வௌமாநி கொடி புதிகாஸாஃ வ-குணை-கூபா-தவநிஹாஃ யஷி-நடி விராஜகெ சிதாவாஸங்வாரஸுயவெநாஃ” என்கிறபடியே, நிவ ருத்த ஸம்லாராய், அஸங்குசித ஜ்ஞாநரான முக்கர்க்கும், அது பவவிஷ்யபுதனுப்பக்கொண்டு அழுந்தருளியிருக்கு மிருப்பென்கை. (நுகக) “ வெகா-கெனாதா பெரா மொகை நிதநூகைநவு) வழிதடி ! வசாந்திவஸாதீவம் நெடெது ஜ்ஞாவெநவாசி ராஃ” என்னக்கடவுக்கிறே.

சாந. அநந்தரம், வழிமாத்தை யபாதிக்கிறார்; (வழிமாவது) என்று தொடங்கி, அதாவது - வழிமாத்துக்கு விசியோகம் லீலாவிடுதியிலே யாகையாலே, இவ்விழுதியிலுடைய ஸ்ரூஷ்டி யென்ன, ஸ்த்திதியென்ன. ஸம்ஹாரமென்ன, இவற்றை நிர்வ ஹிக்கைக்காகவும், புதுக்காக்களான ஸம்லாரிகளை அநிஷ்டநிவ ருத்தயாதிகளைப்பண்ணி ரக்கிக்கைக்காகவும், முழுக்காக்களாய் உபாஸிக்குமவர்களுக்கு, ஸம்லார நிவருத்திபூர்வகமாகத் தன்னை வந்து ப்ராபிக்கைக்கு உடலான அதுக்ரஹத்தைப் பண்ணுக்க

சா. பரதவத்தில் ஐஞாநாதிகளாறும் பூரணமாயிருக்கும்; வழு ஹத்தி லிவ்விரண்டுதனம் ப்ரகடமாயிருக்கும்.

க்கு உடலாகக்காகவும், ஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்நாநிருத்தகளாய் க்கொண்டு நிற்குமங்கிலை வழுஹமாவதென்கை. இதில், இன்ன வழு ஹத்தாலே யின்னது செய்யுமென்னுமிடம், மேல் உபபாதநத்தி லே கண்டுகொள்வது. (நிகு) “ஏதாவிட்டயவுல்லவாந்தோ கூடுண்ணாங்ஹி தாய்வெவ கூதநுஷாசவீதோகாநாங் வஸ்ரூவி வூநிதூஞ் வீஜபெ” என்றும் (நிகு) “குநக்குநாதுவெங்நா ரெந வசூஹுகுதெஷாசியெரிதஃ” கூநாத்கீட்டவஸ்ரூநாங் வஸ் ஹாசெவத்தாகய்” என்றுதொடங்கி, (நிகு) “உவாவகாநா ரூஹாய்டா ஜம்பதாரக்கணாயயு” என்றும், (நிகுந்) குவி ராவீஷு ஹவதநி வஹாய்டாயவரிதூது தஃ” ராஷ்காஹவூயீசிறு விராஶாதேஷஷ்டாஶலூவி தா : வெங்யம்புஷாந்தோ நாதோ ஹ-அது தெகாஷ்வவப்பாய்டாஃ” வெங்யம்வஸ்துஷ்ணாவெபூாஹ-அதுதெகாஷ்வ வப்பாய்டாஃ” ஊந்தீந்து தீக்காஶ வாஷாதேஷஷ்டாஶலூ வீதஃ : ததொநாநாநிராந்தெஜாயம் ஹயதெவாஹவந்த-தெந ! ததெகாஷ்வ வப்பாராந்தாஶாந்திகவுகவு நபு-ஹ” என்றும். பக வச்சாவ்தரத்திலே ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளும், ஸம்ஹாரி ஸம்ரக்ஷணமும், உபாவகாதுக்ரஹமாகத் வழுஹக்ருத்யங்களும், ஸங்கர்ஷனாகு வழுஹங்களும் சொல்லப்பட்டதிநே. (நிகு) “ஏதாரியவு ஹம வாநு” என்கிறவிடத்தில், சதுரவிதமாகச் சொல்லிற்று - வாஸா தேவனரயுங் கூட்டுகைபாலே.

சா. இந்த பர வழுஹங்களுக்கு, தன்னில் விழேஶவதே தன் னவருளிச் செய்கிறூர்; (பரதவத்தில்) என்றுதொடங்கி. அதாவது (நிகு) “வாவி னண-டவுதூஞ்செஷஷ்டா வாவா-தெவா ஜமது தி” என்றும், (நிகு) வ-அண-டவுதீக்கஷாயா-ணெநா நிதா ராஷாண-டவோவி” . டாண்ணாங்யாவதுதெஷாகி மாண்ணா நாங்வஸ்து வொதி தாக்கி குநக்குநாதுவாங்நாவா ஹ-ங்காஶநா தநி” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, வாஸாதேவவந்துப்ரமாண

சு. அதில் ஸங்கர்ஷணர், ஜினாநபலங்க ஸிரண் டோடேங்கூடி ஜீவத்தவத்தைய நித்தித்து, அத்தை ப்ரக்ருதியில் நின் றும் விவேகித்து, ப்ரத்யும்நாவஸ்ததையையும் பஜித்து, ஶாஸ்த்ரப்ரவர்த்தநத்தையும் ஜகத்ஸம்ஹாரத்தையும் பன்னைக்கடவராயிருப்பர்.

பரதவதனில் ஜினாநபலீஸ்ரவர்ப்ப வீரப் பாக்தி தேஜஸ்லாக்களாகிற ஆறுகுணங்களும் பரிபூர்ணமாயிருக்கும். ஸங்கர்ஷணதிருப்பமான வ்யாஹுத்தில், (நுசு) “ததுததுதாவசிஷ்ட யூதாணாநாம் சியாஹங்காதெநாநாவாய்த்தினாலைக்குதையு” என்கிறபடியே, அவரசிஷ்டமான குணசதுஷ்டயமும் தத்ர தத்ராதுவருத்தமாய்நிற்கச்செய்தேயும், அதிகாரித்த கார்யங்களுக்கு அதுகுணமான விவ்விரண்டுகுணமேப்ரகாரமாயிருக்குமென்கை: (நுக்க) “ஏஏவெண்வடிவிலெவ்வெதென் பூயூதாசிதுதிழுவவை ஹள ததவுலூபதூந்தியாஹவெலெவுவீட்டு தி, திரா ஹுமி: வ௃வஹாபாவெவாநநாவாநாவாவிஷ்டுதிவஶாகி வாநு வைவட்டுத் துவகுமணி தகிளூரைஉமாணம்” என்று, இதுதன்னை ஆழ்வானருளிச் செய்தாரிறே.

சு. இனி, இந்தஸங்கர்ஷணதிகள் மூவர்பக்களிலும் ப்ரகாரிக்கிற குணவிஶேஷங்களையும், இவர்கள்தான் இன்னக்ருத்யங்களுக்குக் கடவராயிருப்பார்களென்னுமத்தூத்துயும், தனித்தனியேயருளிச் செய்யவேணுமென்று திருவுள்ளாம்பற்றி, ப்ரதமம் ஸங்கர்ஷணர்பதியை யருளிச் செய்கிறூர்; (அதில்ஸங்கர்ஷணர்) என்று தொடங்கி, அதாவது - வ்யாஹுத்தயத்திலும் வைத்துக்கொண்டு ஸங்கர்ஷணர், (நுடு) “ததுஜாநவுதாயா சூதுவோது ஷட்சணங்தமரை” என்றும் (நுடுக) “ஹவாநஹுதெதாவீது ஷத்துநவையையிலையிது நை வைநாநாநாதை” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, ஸர்வகுணங்களுமுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் கார்யாது குணமாக ஜினாநபலங்களின்டோடேங்கூடி, (நுடு) “வெங்காயங்வையைவாதா சியிஷ்டாத்துக்காவையிது” என்றும், (நுடுங்) “வஷதுத்தை

சா. ப்ரத்யும்நர், ஜஸ்வர் பல்விரயங்களிற்னோடோடேங்கூடி பங்கு தத்துவத்தையதிஷ்ட்டித்து, தார்மோபதேஶத்தையும், மனு சதுஷ்டியங் தோட்க்கமான சுத்தவர்க்க ஸ்ருஷ்டியையும் பண்ணக்கடவராயிருப்பர்.

தூங்கிவொசூர் ஜமதுடி அதிநாஸதஃ : ஜீவதகுப்பிழூட்டய மூக்குதெல்லவில்லைதகை” என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே, ப்ரக்ருதிக்குள்ளே மயங்கிக்கிடக்கிற ஜீவதத்வத்தை யதிஷ்டித்து, அந்த வதிஷ்ட்டார விஶேஷத்தாலே யித்தை ப்ரக்ருதியிலேதின் அம், நாமரூபனிலீரங்கந்தோற்றும்படி விவேகித்து, (நிடுசூ) “விவெகாந்தாரங்கெழவங் மூடிருந்திகுவிவாவவை” என்றும், (நிடுநி) “ வெளாயம்பூட்டுந்திநாசிஹாதுதுதெகாந்தவைநாராம் ” என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே, ப்ரத்யும்நாவஸ்த்தைபையும் பஜித்து, (நிடுசூ) “ஸாஸ்வப்புநால்விவாஹாரதெனவதெநிதாழி” து என்றும், (நிடுஏ) “ வைதெநநஹாதீநங்வைந்தெணநநிவியங் தீந நெந : ஜாரெநநதநநநதெதாஸம் வைவட்வெலிசாந்தெநாவாதி ” சூ வெந்தாராதி ஜிதிவரூதங்வாறாது விவெஶவதி தஃ : என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே; வேதாதி ஸாஸ்தரப்ரவர்த்தநத்தையும், ஜகத் ஸம்ஹாரத்தையும் பண்ணக்கடவராயிருப்பதென்கை.

சா. அந்தரம், ப்ரத்யும்நர்படியை யருளிச் செப்கிறுர் ; (ப்ரத்யும்நர்) என்றுதொடங்கி. அதாவது-ப்ரத்யும்நர் (நிடுசூ) “வெஸ்ராவீஸ்ராவஸம்வெநா சூது மூடியூது தீநாவுபுதெதா” என்றும், (நிடுசூ) “ வ-நின்கஷ்டி தீநாண்வாவாய தீநாவி தீஹா தீநநெந : ம-நாண்வெவஸ்ராவீஸ்ராவஸுள் மூட்டாதவஸு வி செஶவதி தஃ : ” என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே, ஸகல குணங்களுமுண்டாயிருக்கச் செப்பேதயும், கார்யாதுகுணமாக விஶேஷதேவீன ஸ்ப்புடங்களாயிருக்கிற வைச்வர்ய யீர்யங்களோடேகூடி, (நிடுஏ) “ தநவெளாயியிழூதாதா தீநாயியூதீரி தஃ : ” என்கிறபடியே, ஜஞாநப்ரஸரணத்வாரமான மநஸ்தத்வத்தை யதிஷ்டித்து (நிடுக) “ வெஸ்ராவஸ்ரணமான நாவஸ மூஜதெததாவாவாதாபீ : ”

வீராணவாயர்களி புதுவழிவட்டம்” என்கிறபடியே, ஶாஸ்தரார்த்தாநுஷ்ட்டாங் ரூபமான தர்மங்களினுடைய வூபதே ஶத்தையும், (நூட்) “இந்தநாம் வூத்தீகரா நூவலா ஹ்திராவபாத்தீம்! உத்தாரா அங்கூரா ஹ்தநாம் வூரா ஹ்தாரஜி ஹத்தீம்! அஇஜயா ஹங்கூத்து யா ஹங்கெவ ஸுயா ஹங்கெயெவவு ஶியா நல்லுத்தாய்செவு) வாதநூதாவத்தாவத்தீயா! இந்த ஜூரோதீநவஸதம் ஒவ்வாங்கியாநதெதாலவேக! வாடெகைகம் வண்டிலெலெந தெலூரோதீநவலோதவாம்! வூவூவா வூஙவை ஹ்தவா ஹா ஹீவ்வாநதெலையா! இந்தாவத்தூரா ததெலை ஹும் புராதாவத்தூராவீட்ததீதாராம்! வாதெவமிசாஞ்சிவகுவூரா தெஹாக்காநாநுயாஜிநா! நிராசாங்கராகாரனா நாலெவப்புரா ஹங்கெவநீதெ! துயூதெஷ்வதாவநியூதா அாத்தாயாத்து விழகாம்! வாதுஹாநாவர்த்திவதததம் காரதெதெஜங்கூ தெதம்! தூதீபெநஜங்காத்துரா நிரி தாசிநவாப்பயா! மாண பூர்யாநபொமெவ நிழிதாம்பாஞ்சாஷ்வத்தீநாமுதெத்துவத்தீஷா சிவஸராயம் நல்லெலைசுதீதீதம்” என்று விழவுக்கீலைங்கம் ஹுவிதையிற் சொல்லுகிறபடியே, முகபாறுஅருபாதஜராய், மிது நமாயிருக்கிற ப்ராஹ்மணைகிமுதசுநஷ்டயங்கெதாடக்கமாக இந்த மதுக்கள்பக்கவிலேநின்றும் மினங்களாய்க்கொண்டு, தனித்தனி யே வர்ணபேதேந வண்டான மாநவமாநவாதமும், அப்படியே ஸ்த்ரீபும் மிதுகங்களாய்க்கொண்டு, அந்தமாகவர் பக்கவிலேநின்றுமுண்டானமாநவரும், அவர்கள் பக்கவிலே நின்றுமுண்டான மதுஷ்யருமாய்க்கொண்டு, நிர்மத்தவராய், ஶாத்தவத்வஸ்த்தராய், தேஹாந்தமங்கயாஜிகளன்றிக்கே பலாபிலங்குத்தி ரஹிதாய்க்கொண்டு, பகவத்ஸமாராதநருபமான கர்மத்தை யாதுஷ்ட்யுயாசிற்பா ராய், வேதாந்தத்திலே விழ்ணுதராய், ந்வாதபராசாஷ்வமுகேக அத்யாத்மசிந்தகராய், ஸர்வேஸ்வரவுடைய வழிஹாதுவருத்தியை எப்போதும்பண்ணு நின்றுகொண்டு, பகவத் ப்ராப்தியைப்பண்ணுகிற்கும் ஶாத்தவர்க்கத்தினுடைய ஸ்ரஷ்டி ஷையும் பண்ணக்கடவுராயிருப்பரென்கை.

சன. அநிருத்தர், பக்திதேஜஸ்ஸாக் களிரண்டோடுங்கூடி ரக்ஷி
ணத்துக்கும், தத்வஜ்ஞாந ப்ரதாநத்துக்கும், காலஸ்ருஷ்
திக்கும், மிஶ்ரஸ்ருஷ்டிக்கும் கடவராயிருப்பர்.

சன. அநந்தரம், அநிருத்தகப்படியை யருளிச்செய்கிறூர் ;
(அநிருத்தர்) என்றுமதொடங்கி, அதாவது - அநிருத்தர், (நிசுந.)
“ஸதிதெஜஸ்ஸாத்வட்டா அநிராசிதநாமத்தெரா” என்றும்,
(நிசுந.) “வாராந்தவாவிச்சுறையூகங் வாகுணாத்வாண
உயுதெத ! பக்கிதெஜாநாணனாதவை ஹீட்டுள்காராவுவஸா
நாமதெந ” என்றுந்தொல்லுகிறபடியே ஸர்வகுணங்களும் உண்
டாயிருக்கச் செய்தியும், கார்யாதாருணமரன பக்திதேஜஸ்ஸாக்
களோடேகூடி, (நிசுந.) “ஸதூராஜாத்திடினவாக்தீநான் நிரஞ்சு
ராடி ! வீவித்தோத்துவார்த்தீணிவாநாரிவாணாகடி ! தெ
ஜஹாநிவியாத்தகுவம் ஜீரவயத்தூரத்தொசிநதெந ” என்பிறபடியே,
ஜகத்ரகநாததுக்கும், உஜ்ஜீவநலேஹதுவான நத்வஜ்ஞாநப்ர
தாநத்துக்கும், “த௃ட்டாந்திவராயத்தோணம் காமவாமாநதயா
கவராதி” என்றுபடியே த்ருதி-முதலாக தமிப்ரார்த்த பர்யந்த
மாகஉண்டான காலஸ்ருஷ்டிக்கும், (நிசுந.) “தாந்தொயாயம் ஜஹநா
யோபூராணைகௌராத்தாநா ! சிறவயவாஹாந்தொந்வாதொ
ஸுஷாணங்பா செவிதநா வத்தாவல்தொலாத்தெவாநாதெந
வடிவூபியங்கவா ! வூராஹாநாநாவாஸயாவண்டாரஜீபூராவு
ராதொலவநா ! துமிரோமெத்தோந்தோதாந்தீமைவாகெநாதீ
தெ ! கெவாதீதெநவிதாநா நநாமாந்தெநிரெவாதா ! தசிவூரா
யாவிசெகெவி நாஜநிதாநா ஏகாவ-தெத ! சூராயூநந்ய
ஞாநா நஞாநக்கிபாரவாஸாடி ! வஸதூவா காவ-தெதாவாது
வெநவாகெநவாந நிதிதாநா ! கொநாநாதாந்தெந
வராஜாவாந ! வாநத்தோத்தாநாதெநாதெத சுவவாதெவத்தீ
தெ ! காநாதாநா நாசிநாலாம ஜாராசிரணயோழிநாவுவதெந
தெதி ஜாதோஹா தெத்தவங்வாராவத்தீதி ! ஒதெத்தீதிஸு
ஸராத்து சுவண்சாதவக்கிதி : ” என்று, விஷ்வக்ளேநஸம்மஹி
தையிற் சொல்லுகிறபடியே, ப்ரஹ்மாவினுடைய முகபாறுமாறு
பாதஜாய், ப்ராஹ்மனுதிவர்ணராய், ரஜப்ரசரராய், மூர்வபாக

மார்க்க நிஷ்ணைகராய், பலவாகத்திலே சமிபாக்நிபாரா, ஈஸ்வர ணையோழிய தேவா திகளையே ஆராத்யராகநின்தது. அதிலே சிலர் தமிழ்ப்ரசரராய் பகவந்தின்தையைப்பண்ணி, ஆராத்யஙுப் பியந்தர வாயிருக்கிற வவனையறியாமல் வ்பக்ரமரன ஒத்தவரதங்களிலே மாச்சைஸ்வைத்து, ஒருவர்க்கொருவர் அவற்றை ஸல்லாடித்துக் கொண்டு, † ஆகையாலே, பகவத்ஜ்ஞாக பக்திகளில் ஏந்வயாமின் நிக்கே, ஸ்வர்க்காதிகளிலே ரமிபாடின்று கொண்டு. ஸ்வகர்மப்பள வளாகத்திலே அத்திருத்து காமவிஷப்பான மாச்சையுடைய ராய், ஜாமரணங்களை படைந்து, ஸம்லாரமார்க்க காமிகவாய்க் திரியுமவர்களாகிற மிஸ்ரவர்க்கத்தினுடைய ஸ்ருஷ்டி யையும் பண்ணக் கடவராயிருப்ப ரெங்கை.

“அண்டாத்தையும். அண்டாரண்ணக்களையும் தா ணையுண்டாக்கும், அண்டாத்துக்கு உட்பட்டவஸ்துக்களை, சேதநர்க்கு அந்தர யாமியாய்ந்து உண்டாக்கும்” என்று, ஸமாஷ்டி ஸ்ருஷ்டி யெல்லாம் அத்வாரகமாகயும், க்ராஷ்டி ஸ்ருஷ்டி யெல்லாம் வைத்வாரகமாக யும், இவர்தாம் கீழ் அ நுளிசெய்கையா இம், “இவ்வண்டாத்திலே பக்தாத்ம ஸமாஷ்டி நூதனை ப்ரஹ்மாயிருக்கும்; இதுக்குக்கீழ் ஸ்வ ஸங்கல்பத்தாலே, எம்பிருமான்றுகின ஸ்ருஷ்டி தத்துநூம்; இது க்குமேல், ப்ரஹ்மாவுக்கு அந்தர்யாமியாய்ந்து ஸ்ருஷ்டி தத்துநூம்” என்று ஆச்சாண்டிலை சாருவிச் செய்கையாலும், வராஷ்டி ஸ்ருஷ்டி யெல்லாம் ஸுத்வாரகமாகவே கொள்ள வேண்டுகை யாலே, ப்ரத்யுமநக்குத்யாகச் சொன்ன சமாத்தவர்க்க ஸ்ருஷ்டி. அத்வாரகம்; அதிருத்தக்குறுத்யாகச் சொன்ன மிஸ்ரவர்க்க ஸ்ருஷ்டி ஸுத்வாரகமென்னவைண்ணது. ஆகையால், சமாத்த வர்க்கன்ஸ்ருஷ்டியும், மிஸ்ரவர்க்கன்ஸ்ருஷ்டியும், ஸுத்வாரகன்ஸ்ருஷ்டிதன்னிலே சேதநருடைய கர்மவிசோஷிப்பாக்கபான ஸங்கல்ப விசோஷித்தாலேவாகக் கடவது. இந்த சமாத்தவர்க்காஸ்ஸ்ருஷ்டியும் மிஸ்ரவர்க்காஸ்ஸ்ருஷ்டியும் எம்பிருமான்றுகின யாருவிசெய்ராக கேட்ட வகுக்காம், (நூல்) “ஹவநுதெடுவதெடுவெசா வைட்டை வு
நு ரதீஸா! கிடைத்தவதாவூடு வெட்டா தீரு வைத்தா ஜநது
தெ! ஸட்சிவாயதில்விவாதெயெட்டா நிதியங்காரவொடுவொ

* † அங்கிதம்.

ச. விபவம், அந்தமாய் கேளனமுக்யபேதத்தாலே பேதித் திருக்கும்.

தி ” என்று, ஸேகைமுதலியார்தேகடக, (நுஅ) “ விஹாய ஶா-சிலஸம-ட்டு சிஶு, வெற-ட்டுவெங்காரண்டி । ஶர்வன-ஏதி மண நாய்கும் தயாறு-நந்தி-தீட்டுமொதுவு । வூரு ஜெதூ ஓங்நவஸ்ரீ மஹாயாவி வெந்து ஜாரியீ-முடி । கநாதருவித்ராவாலீ-ஷாடு சௌரீ- வீதிகாலாநாதி தூ । வீக்குருஜீரா-நந்துவந்து நிவிஜகாரணந்த யா । விஹி-தாகாரண னாவி வீ-தெகுவாசிவாயகாநுவிஶு, வெம-ட்டக்ராசீவ ஸ்வரூபாவாரை வெநிதா வனவங்வெ-க்குத தெலெசந ஶா-சிலஸம-ட்டக்ராசீவ । திநாபு-ஷிரவ-வஸமெ-ஷாய ஶா-சிலஸமெ-ஷாதியெரி தி । ஶா-சிலஸகுசியாலைவ-டி கீதி-நிரா தாஸ்தா । கீதாவ-ட்டநபாராவஸவ-டி கீஷுரா-நபாரிவெந்தாஃ । நலிவெஞ்சாதிவாஹாம கிஹா-தாதெநா ஜிதெத்தியாஃ । ஹகுவப ரீயாவெவு வெவெவு வுவ துவத்ருவாசிவாதிச-தெந । புாவரும் வெவக-ந ளாவாத்ரு நந்தவாத்திதெவுயாஃ । வனவங்வெவ-ட்டாக்க-வ-டி தீ-நவெவதி ரீ-ஷிரா-ஷாவ-டி । வெந்துவதி-கூத்துமொதிஹா-நாவலி னாரக்கீல-ட்டந்துநாவாவ்தா । உதிஜீரகவா-ஷு, வெம-ட்டக்கி, யதெ மீம்யாசியா ” என்று, பகவான்றுணே யருளிச்சிசப்பக்கயாலே,

ச. ஆக, வழ்துறத்தின்படியை யுபாதித்தாராய் நின்றார் கீழ், அந்தரம், விபவத்தின்படியை விஸ்தரேண உபாதிக்கி ரூர் மேல், (விபவம், அந்தமாய்) என்று தொடங்கி. அகாவது - (நுகு) “ விஹவொவி-தயாதநதோ அவெயவவாரிக்கீத்ருதெ । மளனை-வருவிஹா-மெந ஶா-வெஷ்டா-நவஹா-ஷிச-தெந ” என்றும், (நுச) “ புாத-ந-ஷாவொ அயாவெபுராதோ மளனை-வருவி விதெஷதி ” என்றுந் சொல்லுகிறபடியே, விபவமா னது - பரிகளித்துத் தலைக்கட்டப் போகாதபடி அந்தமாய், கெளனமுக்யமுயாகிற பேசுத்தாலே யிரண்டுவகையாகப் பிரிந்தி ருக்குமென்கை. விபவமாவது - இதா ஸஜாதியமாய்க்கொண்டு ஆ விர்ப்பாவிக்கை. இதில். கெளனமென்றது - அவரமென்றபடி; முக யமென்றது - ஸ்ரேஷ்டபொன்றபடி. கெளனமாவது - ஆவெஸராவ்

சுக. மநுஷ்யத்வம், தீர்பக்தவம், ஸ்த்தாவாத்வம் போனே, கோணத்வமும், இச்சையாலேவந்தது; ஸ்வரூபேண வன்று.

நில. அதில், அப்ராக்ருத விக்ரஹங்களுமாய், அழறுத்ஸ்வபாவ விபவங்களுமாய், தீபாதுத்பந்ந ப்ரதிப்போலே யிருக்கக் தாரம்; முக்பமாவது - ஸாக்ஷாத்வதாரம். ஆலேஸராந்தான்-ஸ்வரூபாவேஸரமென்றும், ஶங்க்யாவேஸரமென்றும் தனிவிதமாயிருக்கும். அதில், ஸ்வரூபாவேஸரமாவது - ஸ்வம்மானாருபத்தாலே ஆலேஸரிக் கை; அதாவது பாஸாராமாதிகளான சேதநருடைய ஶாரிங்களி லே, தன்னுடைய வஸரதாரணவிக்ரஹத்தோடே பாவேஸித்து நிற்கை. ஶங்க்யாவேஸரமாவது - கார்பகாலத்திலே விதிசிவாதிகளான சேதநர்பக்களிலே ஶங்கிமாத்ரத்தாலே ஸ்புரித்துநிற்கை.

சுக. இனி, முக்ய விபவத்தோடு கொணவிபவத்துக்குண்டான ஸாம்யவைஷ்மபங்களீராய்நுளிக்கெப்கிறோர்; (மநுஷ்யத்வம்) என்று தொடங்கி. அதாவது - (நில) “ தீவிறு யாஹி மன்னாகும் கொந்தாஷ்டுதிவெநுபா ; வஸ-அகாக்குவெநிலி கூர்கும் நாாவிலிம் கூவெவுவு ; பயாவாதினகாரணேநு கால்வா தீக்கும் கீதீநுபா ; பயாவாதிசீவகுவுநு கீவெநாலு தெதாலுவெகா ; வெநநாவபெத கீதீநுராதோ மன்னாகுவநுகாரணா ” என்கிறபடியோ, ராமாக்ருஷ்ணத்வத்தியான மநுஷ்ரத்வம், மத்ஸ்ய கூர்மத்வாதியான திரியக்தவம், குப்ஜாமரத்வமாகிற ஸ்த்தாவரத்வமாகிற விவை இச்சையாலேயானுப்போலே ஆலேஸரூபாமான கொணத்வமும் யிச்சையாலே வந்ததென்னுமாகாரமொக்கும்; அப்ராக்ருதமாயிருந்து ஸ்வாஸ்வதாரண விக்ரஹத்தோடே வந்ததன்றென்கை. உபாத்தவசநங்கள் இச்சையாலேவந்ததென்கிற மாத்ரத்தைச் சொல்லிற்றெபாலிலும், கொணத்வமாவது மதுஷ்யத்வாதிகள்போலே, அப்ராக்ருத திவ்ய ஸம்ஹத்தாநத்தை இதாவஜாதிசீமாக்கிக்கொண்டு அவதரித்ததல்லாமையாலே, ஸ்வரூபேணவந்ததன்றென்னுமிடமும் வித்தமிடை.

நில. இன்னும், உபாஸ்பத்வாத்துபாஸ்பத்வகதகழுகத்தாலும், உபபத்துக்குமுண்டான விலோஷாஷ்த்தை தர்ஸிப்பிப்பதாகத்திருவள்ளம்பற்றி, ப்ரதமம் முக்பனிபவத்தினுடைய வுபாஸ்யத்வத்தை ஸ்வேநதுகமாக வருளிச் செப்கிறோர்; (அதில்) என்று

கடவுதான் முக்யப்ராதுர்ப்பாவங்களெல்லாம் முழுச்சுப் பக்கஞ்கு உபாஸ்யங்களாயிருக்கும்.

நீத. விதீசி பொவக வ்யாஸ ஜாமதக்நியார்ஜூந் வித்தேஶாதி காாரிற கேளனே ப்ராதுர்ப்பாவங்களெல்லாம், அறுங் காரயுத்த ஜீவர்களை யதிஷ்டித்து நிற்கையாலே, முழு சக்திப் பக்கஞ்க்கருபாஸ்யங்கள்.

தொடக்க. அதாவது - உபயவிதமான விபவத்திலும் வைத்துக் கொண்டு, (நீசு) “ பூராஷாராவாஹாவாயூரைய தீஷங்காவா ஜிசெஷத்தி ! குஜஹ தஹாவிலவாதிவருபூராகூதவிஹுராஹா ! ய

தீவாதிவாஹ வஹ தநா ஜீஹதொராக்கணரயதெத் ! சாருாவன வஹிஸெதெ நஸ வஸங்வாயுதாரதாணாயதெத் ! தாவாயாஉவா வஸாஸெதெஶ் சாநாயுா நி காா நிதி ரா ! ” என்கிறபடியே (நீசு) *அதிர்த்தோதியிருவை பங்குவைத்தின்குப் பிறந்ததாகையாலே, அப்ராக்குதவிக்ரஹங்களுமாய், (நீசு) “ கஜோவிஸன வர்யாதா ஊதிதா நாரீஸாவிஸநு ” என்கையாலே, விடாதேயிருந்துள்ள அஜக்வாடவ்யபத்வ ஸ்ரேவேரவரத்வாதியான ஸ்வ பாவ விபவங்களை யுடையவையாமாய், அகவவ தீபத்தில்நின்றும் உத்பங்கமான ப்ரதிபம் ஸ்வகாரணமான தீரத்தினுடைய ஸ்வபாவங்களை யுடைத்தாயிருக்குமாபோலே, ஸ்வகாரணதுல்ய ஸ்வபாவமாயிருக்கிற முக்யப்ராதுர்ப்பாவங்களெல்லாம் முழுச்சாக்கஞ்கருக்கு உபாஸ்யங்களாயிருக்குமென்கை.

நீத. அநந்தரம், கெளனைவிபவத்தினுடைய வந்தாஸ்பதவத் தை ஸ்ரேஹதுகமாக வருளிச் செய்கிறோர் ; (விதீசிவ) இத்பாதியாலே. அதாவது- (நீசு) “ சாருாராவிலகாஷாதி பூராஷாஹாவா நாயாக்ருதி ! அத-ஏத-ஏவெஶ-ஏஹாவா ஸ்ரேவதிகாரோநீதியா ஜி தி ! ஸ்ரீராவேஷாதியாசாதி ! ஸ்ரீஷாரோநீதியாஜி தர ! சொஹநாவேஷாயாவை-செஜா வருாவஸ்ரெஹவதீஹாநாயில் வெஷாநாம் வருஷாதுத்து, செவெநவிநிபொஜி த : சாரா-தெநாயநிநாம்ரெ-தெஷா ஜாதிதெஷாதியாதாநாயில் ! வங்குநாம்வாக்காவி விதெதாஶாதுத்தெயெவா ! வாவாதாநாதாஸாவெதெஶ

பூராதார செலவாயிலிதி தாஃ । ஜீவாதாரங்காவுடை தன நா பா
வீடு பொட்டுவீடு விவூசுவிலிதி சூதாதார செலவாரோ காராய்-கேளி
தாந்தார தாந்தார வெவைதெத விரால்கூந்தாகிடெ சு
காலந்தீதி யாதாசெலை ஜீவலிதூரங்குயிதி தாஃ ” என்கிற
படியே, ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாவான ப்ராற்றமாறும், ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாக்க
வான ஸ்ரிவாவகர்களும், வேதங்களைப்பலித்த ஸ்ராஸ்னும், தங்க
டக்கத்ரிப நிரவங்கம்பண்ணின ஜமத்தீத்துத்தானை ப்ரசராராமநும்,
(துசம) “ சுகாரா வித்தாவலைகூடுதலை பூராதார வாங்மூரயா
வாராதாகை ” என்கிறபடியே, சாதாரங்குப்பக்கொண்டு ஜாத்தாக
நகித்துக்கொண்டுபோந்த கார்த்தவீரபார்ஜாகனும், ஜாத்தாபா
ப்ரதாரங்கன வித்தீதமாறும், ஆகிபாந்தத்தாட்டீல, குரோமக்குத
நானகருத்தித்த முசகுந்த ப்ரார்ந்திகளுமாகது கொண்ப்ராதாப்
பாவங்களைல்லாம். ஸ்வாதாந்தர்மய நூபான அவற்காராயுதநான
தீவர்களை கார்யார்த்தமாக ஆகிவெஸ்மூகீகா அதித்திட்டத்துநிற்கை
யாலீல, புதுநூத்தகவாயிதூப்பார்க்கிளகாதிய பூமுநாக்களுக்கு
உபாஸ்பங்களன் தென்னை. “ வ்பாஸஜாமதகந்தார்ஜாநான ” என்கிற
விடத்தில், அர்ஜான வென்றது - பாண்டித்தானை வர்ஜாகளைபா
கநுமாம்; அவற்காராம் ஆகிவெஸ்மாதாராமாக, இதிஹாஸாதிகரிலே
சொல்லுகையாலீல. இந்தகிளனார்பாதாராபாவந்துமான்து
நான் (துச) “ வூரா-ஷூரா-ஷூரா-நவஞ்சுரை வூஹவைகூரா
வாஃ । கக ப்தாத்துப்பகவிது வை பஜாதார பியஸ்தூஸ ஶஃ । ஶ
ஏ”

குராவிவஶாவ தாராதாந்தவிதோ ஸ்தாந்தித் தூஃ । கந்தாபா
ஸ்ராத் பாத்தநாக்குணாந் யலெந்தாது பலெந்தாது பலெந்தாது
ஸ்ருதிதாந்தநாக்குணாந் யலெந்தாது பலெந்தாது பலெந்தாது
ஸ்ருதிதாந்தநாக்குணாந் யலெந்தாது பலெந்தாது பலெந்தாது.

உபாத்தவரகங்களில், புத்தமுடிவையும் ஆகிவெஸ்மாதாரங்க
நிலே ரொன்றுக்கச் சொன்னவிது, (துச) “ மாவுநனித்தகந்தனைவ
டம் ” என்று, ஸ்ரீவந்தீபனை வாதமித்ததாகச் சொன்ன நம்மா
சார்யாக்கு வசந்ததோடு விருத்தமன்றேவிவன்னில்; கல்பேதத்
தாலே யப்படியான்து செப்பக்குடுகையாலே விருத்தமன்று.

ஜாமதகந்யன் - ஸ்வநூபாகிவெஸ்மாதாராயிதூக்க, பக்தா
கேஸங்களோடே ஸ்ருதிப்பத்தது - ஸ்வநூபேண ஆகிவெஸ்திக்கிறது,

நுட. நித்யோதித் ஶாங்கோதிதாதிபேதமும், ஜாக்ரத்ஸம்ஜ்ஞாதியான சாதுராத்மயமும்,

ஸக்திவிஶேஷஷ்டத்தாலே யானகபாலே வென்று சியாமிததுங்கொள்வது.

நுட. ஆர், விபவங்களிலுடைய ஆநந்தபத்தையும், அதில் கொண்முக்ய விபாகத்தையும், அந்த கொண்முக்யங்களுக்குண்டான பரஸ்பர விஶேஷஷ்டத்தையும் அருளிச்செப்தார்கீழ்; அநந்தரம் கீழ்ச்சொன்ன பரவ்யுஹங்களிலும் முக்பயிபவங்களிலும் உண்டான அவாந்தரபிதைகளும், அவற்றிலுடைய புஜாயுதவர்ணாதி பேதங்களுஞ் சொல்லவேண்டியிருக்கச் செய்தேயும், சொல்லாமைக்கு ஹேதுவை யருளிச்செப்கிறூர்; (நித்யோதித) இத்யாகி யாலே. நித்யோதித் ஶாங்கோதிதாதி பேதமாவது - (நிசக) “நிதெதுராதி தாதுவப்பூர்வதயாஸாதோதி தொஹாரி” இத்யாதியிற் சொல்லுகிறபடியே, நித்யமுக்தாதுவபாவ்பாய், நித்யோதித் தை ஸம்ஜ்ஞகராயிருக்கிற பரவாஸாதேவரும், அவர்பக்கவில் நின்றும் உத்பங்கராய், ஸங்கர்வங்கை வ்யுஹகாரணமாய், ஶாங்கோதித் தை ஸம்ஜ்ஞகராயிருக்கிற வ்யுஹவாஸாதேவரும் முதலரன வாஸாதேவமுர்த்தியில்பேதமும், வ்யுஹங்கள் நாலென்றும், மூன்றென்றும், ஶாஸ்தரங்களிலே சொல்லும். “நாலுமுண்டாயிருக்க மூன்றென்கிறது-வ்யுஹவாஸாதேவருபத்துக்கு பராருபத்திற்காட்டில் அதுவந்ததைய குணபேதமில்லாமையாலே” என்று, அபியுக்தர் சொல்லுகையாலே, இவர், கீழ் வ்யுஹந்தரபமென்றருளிச்செய்த துக்கும், இங்குவ்யுஹ வாஸாவேதருண்டாக வருளிச்செப்ததுக்கும் விரோதமில்லை.

(ஜாக்ரத்ஸம்ஜ்ஞாதியான சாதுராத்மயாவது - ஶாங்கோதித் தோத்பக்தி சொன்ன வகந்தரம், (நிதி०) “ வாத்சாதாதுரீயோ வீதும் கருவயாவா வீதிநாமி! உவாவகாநாறு ஹாயி-ம் யா பாரூதீகீருதீதெத ஶாதோதி தாதுவாது வாத்சாது துருயமதயா; உவாவகாநாறு ஹாயி-ம் வெந்நச १४ துதாநாமி! ஸாவ்டாதி வெபவங்ஜி० யஜாநாதங்ஜி०தயங்கு

கேசவாதி மூர்த்தியந்தரமும்,

பொடி । ஹாதாராத்துங்கிலூஷாம வள்ளிங் வார சீஸாடி ” என்றும், (நினெ) “ சுதெந்துவுடுதெலோயைபூதோதோ ஹாவாத்திதயபங்குண்ட ! உவாஸகாந்தாரு ஹாய்டோ ஹூபாத்தி பாத்திவங்குவிதடி । ஹெபாத்துவலூஶெலூதூயாயிதாங்கவெடி ஶாக்கெயே । தத்துத்துவஜீவாநாங் தநிவெத்துயட்டெலை ஹெபாத்துவஜீவாநா கியிவூதாகாரனவதெத । கெட்டாத்தாங்கவெ நெசா தத்துவெலாக்கெதூயா । உவாஸெபாருஹாங்கிலூஷாம ஹாவா ஹெத் துபொஜநடி ” என்றுஞ்சொல்துகிறபாடி பேர், உவாஸகா நுக்ரஹார்த்தமாகத் தன்க்ருபையாலே” பண்ணின்காப், தயாயி கஞ்சடைய கேத்தபார்த்தியின்பொருட்டும், தத்தத்பத்தல்க்கத்துவர்க்குக்குத் தந்திவ்ருத்தியின்பொருட்டுமாப், தகத்தவல்க்கத்துவர்க்குக்கு அதிச்சிட்டாத்துத்தேவந தத்பத்தல்க்கனுப்பக்கொண்டு கர்மவ ஸ்யரான சேதநர்க்கு உபாஸ்யங்கைபேர பத்தேதப்ரபோஜங்குமு மாய்க்கொண்டு, வழுஹாதுஷ்டயாத்திலும் ப்ரத்தியகமுண்டான ஜாக்ரத் ஸ்வப்கஸாஷ்டாந்தி துரிபலம்ஜ்ஞகபான நாலுவாடிவையு முடையானுரைந்தகை.

கேஸவாதிமூர்த்தியந்தரமாவது - (நினெ) “ வாதநாக்குதாலைவெட்டுத்துநீர வளையாகி । கெஸவாத்துநீராகா காலங்காலாடாதிவாந்திதோகி । ஸரீராகந்தகாலைவெப்பூயிதாங் தாவஶாக்கெயே ” என்றும், (நினெ) “ கெஸவாத்து தயங்கத்து வாஸ பதெவா அலோவுதெத । ஹெத்துக்கோஞ்சோதோ ஹாவித்துவாகுவிவெட்டுத்தெதி । தீதயங்குதீருத்திதங்கிடாதெந । ஹூவ்தீகெஸவாதிகங்கது தங்கிருதிருத்திதங்கிடாதெந ” என்றுஞ்சொல்துகிறபாடி பேர், ஸலாட்திகளி லே நின்று ஸரீரகங்கணத்தைப் பண்ணே நின்றுகொண்டு, தயாயிகஞ்சடைய தாபராக்தியின் பொருட்டாயிருப்பகாப், வழுது சதுஷ்டயத்திலும் ஒரோன்திலே மும்முன்றுக வுத்பங்கமாப், மூர்த்திபங்கதரஸமாற்வயமாயிருக்கிற கேஸவாதி வழுஹாந்தரம்.

ஷ்ட்ரிப்புத்தே பின்மானப்பட்டமாபாதிவிபவமும், உபேந்த்ர தீவிக்ரமத்திபக்த வழயக்ரீவ நரநாராயண ஹரிக்ருஷ்ண மத் ஸ்ய கூர்மவராஹாத்யவதார விஶேஷங்களும்,

ஒட்டுக்கிம்பாத்தேத பின்நமான பத்தாபாத்திலிபவமாவது- (நிதி) “வழங்காலாதிகாவைத் தெவணவீயாது வெயவு ஒட்டும்பத் து

ஒல்லாவசங்காதாஃபுயாதெநு நமணை மாஷத் திமிஸ்து அனினா
வெய வழங்காலாதிகாவை-ஏராஃபு காநிரா-ஏரா காநிரா தீபாத்
வாஜவெஸராஃபு என்கிறபடியே, தீபாத்தீபாந்தாம் ரோலே,
அந்தக்காதுப்பக்கங்களாம், ப்ரதாங்களாம், வத்துக்கிம்பாத்தேதத்
தாலே பின்நங்களாயிருக்கிற பத்மாராத்பவதார விழைஷங்கள்.
இந்த பத்மாராத்தின்தான், (நிதி) “ விஹவாங் வழங்காலாது
நீலமாறுநவுவெவனிபவழங்காலொய் சுவொநஞ் மகாதா
யை-ஷாதுநால் வெவனிபவழங்காலொயி விஶாந்துபொவிலை
துக்கி ! கூராலாதாவயல்பாவகொ யதீஷாவதீஷராஸ்யா ! வன
காங்கொநியிஶாயீங ஹவாந்திரமூராஃபு ! வராவெஹாநாவிள்
ஷாநு வீயகுஷாஹரணஷயா ! ஸ்ரீவத்திலாந்துவாந்துவஃ கா
ஞா காரீயதயாரக்கீராஹ-ஏதி தாநுதெநதிலாந்துபாரிஜாததுஹாது
யா ! மொகநாயஷா-ஶாஞ்சாதா து. தாதுமொகிணாபுஷாஃபு !
நாமெநாயஶாம்ஹவா தெக்காந்துதநாயா ! சுவொவாவா
நீநாதுநால் வெவ-வையாவீ திருவிக்கு, சீ ! டாராநாராயண
பெஶவ ஹர்ச்கருஷ்டாநுவெயவு ஜு தாஸ்யாநா, ராசீரா ரா
கீராநாம் தாராதி ! வெஷவிலாநாவீ வாதாநையிதி
புஷாஃபு து, ஸாநாது வெயவெயவெத வழங்காலாதுபொகித்தா”
என்று, முப்பத்தொன்பதாக அஹி-ப்பத்தாஸம்லுறிதாத்திக்களிலே
சொல்லிற்றேயாகிலும் விஷ்வக்ளோகளம் லுறிதாடிலே முப்பத்தா
கருச் சொல்லியிருக்கையாலே, இவர் ஒட்டுக்கிம்பாத்தேத பின்க
மென்றதில் குறையில்லை. இனி, அந்த முப்பத்தொன்பதிலே
மூன்றைக் குறைத்துக்காள்ளுக்கையிற்று யுள்ளது. அவையாவன-
காலே தத்தாத்தேய பரஶாராயாகுபான ஆலைபாவதாரங்கள்.
உபேந்த்ரத்ரிவிக்ரம தத்திபக்கதூஷயத்ரீவாரநாராயண ஹரிக்ரந்தா

அவற்றினுடைய புஜாயுதவர்ன க்ருத்யஸ்த்தாநாதி பேதங்களும்,

மத்ஸ்யக்ரமவராஹாத்யவதாரவிஶேஷதங்களாவன - அவதாரகந்தமாகையாலே ஸர்வாவதாரங்களுக்கும் அநிருத்தசீர காரணமாகச் சொல்லிந்தேயாகிலும், முன்புசொன்ன பத்மாபாதிகளிலே ஸ்ரீ பதிதங்களானவற்றிலே, பூர்வோத்பங்க விருவத்தில்நின்றும் விடப்பார்த்தரங்களாக வுத்பங்கங்களானவையு முன்னெடன் னுமிடத்தை தர்சிப்பிக்கை முக்களான சிலப்ரயோஜநத்தைப்பற்ற, (நுஞ்சு) “வதுவெட்டாத்தனா செஶல்வீயாக பூர்த்தாலை-தூதாலை ஶாராஃ | பூர்த்தாலை-ஓவாதாநிலி தாநு நெண்ணாலை-ஏவுதுஃ | உவெந்தாலையாதீவாராஃ | நீ, வித்துதிதந-ஏவுதுஃ | அயிலக்கா தா தெவெலெஸா அவை-தை நெஷாலை-தூதுஃ | கூர்த்தாலை-தூதுஃ | கூர்த்தாலை-தூதுஃ | வெந்தாலையாதீவாயயா | நரொநாராயண தெறுவ ஹரிநிக்கூர்த்தை வெயவு” என்று, பிரித்தெடுத்துக் கொல்லப்பட்ட இந்தரனுக்குத் துணையாயிருந்து ஜகந்தங்களைப்பன் னுகிற வுபேந்தாவதாரமும், எல்லைநடப்பாரப்போலே லோகத்தையளங்து அவனிழுத்த வைச்சுவர்யத்தைக் கொடுத்த த்ரிவிக்ரமாவதாரமும், அவனுக்கு அம்ருதப்ரதாநார்த்தமாகக்கொண்டததிபக்காவதாரமும், வேதப்ரதாநார்த்தமாகக் கொண்டஹுயர்க்கீவாவதாரமும், ஶிவ்யாசார்யர்ஜுபேணனின்று திருமந்தரத்தைவெளியிட்ட ருளின நராநாராயணவதாரங்களும், அவர்களோடொக்க தர்மதேதவதைபக்கவிலே பிறந்து லோகஶாஷணம்பண்ணின ஹரியும் க்ருஷ்ணனுமான வவதாரங்களும், ப்ரஸபரகங்களம், மந்தராதாரத்வம், பூமியுத்தரணமாகிற விவற்றீருடே வித்பாப்ரதாகங்கள்பண்ணினமத்ஸ்யக்ரமவராஹாவதாரங்களும், ஆதிஶப்தத்தாலே, க்ரோஷக்ரதங்களான நரவிம்மு கல்கப்வதாரதொடக்கமானவையும்.

அவற்றினுடைய புஜாயுதவர்னக்ருத்யஸ்த்தாநாதி பேதங்களாவன - கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட பாவ்யூஹவிபவங்களாகிற வவற்றினுடைய (நுஞ்சு) “ஹ-ஜாய-யாநா-நிய-ஸ-து-த-தெ-து-யா-ய- | ஜா-ரு-த-ம-ஜ- ஊ-தா-ர-த-த- | தயா-ஹ-ங-வ-த-ஏ-ய- | ஶா- தெ-நா-தி-தா-வ-ந-தி-ஹ- ச-ஜ-ா- ஸ-பூ-த-ா-ர-ண-ந-ா-ய-க- | சு-தி-த-வ-ா- வ-

துரவதறங்களுமாய், குறியதமங்களுமா யிருக்கையாலே சோல்லுகிறிலோம்.

ஜினாயோ வாவாட்டிவொஜஹத் கீஃ । அதாராஜஸ்ராகிளோ
உக் வாடிவெபூதி நிவிதம் தங் கிடைத்தாதித்தாஞ்சுதநாராடெ
வெபூகிதிவீட்டு பங்கி । ஶாதோதித்தாஞ்சுவபை சுதிச்செ உஜின்பா
ராட்சாகூத்தி” என்றும், (நுடிஅ) “ கெஸ்வாத்துரணாயுக்கு
சித்தாஞ்சுதநாராவாகீட்டுபாலகாநாம்வெதெநச ஹாக்கிதீ
மெய்வூதாகி । வாடிவெதுதாஞ்சைஜயாகி பழுஷாதியார
காகி । தத்துராதெஷ்சாவுஜையாவாஞ்சாலாஞ்சியாகி அது
ஶாக்காட்சாந்தா ஸ்பூக்காஜாங்வெதுதாவுபுது । அதாஶாக்கு
நாபெதுவம் நீஞ்சீக்கு தவநிதிஹாஞ்சுநீஞ்சு நிதிஹாகியும் அதாவுது
தெவூதாயாடு அதாஞ்சுதாஞ்சுதநீஞ்சு அஞ்சு லாவாத்துராகு”
தீடு । அதாவுதுமூன்றாம்பெதுவம் பழுக்கிணங்குவெந்திலுடு । காவுலா
வெங்கிறாவிடுதா தீவிஞாகுவெலுவு । வூபுவாணிமுதாவுது
தீடு தீநிதிவெதுஜவுடு । அதாஞ்சுயாங்வெதுவம் தாநானாதி தா
நாவநிதிஹாஞ்சுபெடுவாயாமய தீநிதிவெதுநீஞ்சு வெந்து
நிராந்தராயாம் ஒதுக்கெஜவித்துநீஞ்சுதாக்குதுது । பவுநாயாமய
நாநாநிதி வாநாவு ஸாநாவாவுபுது । வாஸாவுவெயாக்குது
வொறாராஸாதவநிதிஹாஞ்சு” என்றும், இத்யாதிகளாலே சோல்லு
படுகிற புஜபேதங்களும் வர்ணபேதங்களும், இந்தவ்யூஹபேத
விபவபேதங்களுக்கெல்லாம் ப்ரத்தியேகமுன்டான க்ருத்யபேதங்களும்,
ஆமோதாதிகளும், அபோத்யாமதுராதிகளுமாய்க்கொண்டு
வ்யூஹவிபவங்களுக்கு ப்ரத்தியேகமுன்டானவ்த்தாநபேதங்களும்.
ஆதிஶப்தத்தாலே, க்ரோக்கருதங்களான பூஷணவஸ்த்ராதி பே
தங்களும். (துரவதறங்களுமாய், குறியதமங்களுமா யிருக்கையா
லே, சோல்லுகிறிலோம்) என்றது - இவையியல்லாஞ்சு சொன்னு
அம், ஒருவர்க்கு புத்திபண்ணவுமிரிதாய், அவதாராஹஸ்யங்களா
கையாலே, மிகவும் குறியாயிருக்கூகாலே சோல்லுகிறேமில்
இல் பெண்கை.

நீங். அவதாரங்களுக்கு ஹேது - இச்சை.

நீங். பலம் - ஸாதுபரித்ரானுதீத்ரயம்.

நீங். லோகத்தில், ஜங்மங்களுக்குதே ஹேது - கர்மபாயன்டே இருப்பது; இவனுடைய வவதாரங்களுக்கு ஹேதுவேதனன் வருளிச் செய்கிறூர்; (அவதாரங்களுக்குதே ஹேது-இச்சை) என்று. அதாவது - (சுகநி) “வைஷ்ணவிஜாயாதெ” (சுகந) “வைஷ்ணவிஜெவைதீதொநிஜநாநி” (சுங்க) “பலரித்ரபாய்” (நீஞ்க) “எங் நின்றயோனியுமாப்பிறந்தாய்” (நீஞ்க) “மனிசரும் மற்றும் முற் றுமாய் மாயப்பிறவிபிறந்த” என்று, இப்படி பற்றாவிதமாகச் சொல்லப்படுகிற விவுனுடைய வவதாரங்களுக்குதே ஹேது - இப்படி. யவதரிப்போமென்னும் ஸ்வேவச்சை யோழிய ஹேதுத்வந்தரமில்லை யென்கை. நீஞ்க) “வைஷ்ணவாரீஸ் தூதோயயா” என்று, தானேயாரு விச்செய்தானிறே. “குதூதோயயா” என்றது - ஆக்ரீமீச்சபா என்றபடி.. (நீஞ்க) தோயாவயாநாஜாநாடி” என்று, மாபாஸப்தம்- ஜஞாநவாசியாகையாலே, இச்சாலூபமான ஜஞாநத்தைச் சொல்லு கிறது. (டுகு) “உதூதூதூதீநாம் சியெஸ்ராநா தீரா ஶாலை தாநு! வைஜா தீபதேஷஷ்டாதி தீதாவில்லை வைஷ்ணவாவுரைவிலஜநார்ஷகும் பொடுணைதோ வா ம ரண்டுடெணை ஹாநுஸ்ரயலி” என்றும், (நீஞ்க) “வெவங்குதெகுஷ்டாவ வஸ ஶ்ரயணாஹாநாபாயோகீ தெநகைநவிழிதமூடுத ரெநாவபறப்புநா ரெநாவெஷ்டாராநாந் ரூஜாதிவிட்டாயோநிவிட்டாகவிதூவிலுராவியிதாவஸி வாதரிஷ்டீ” என்றும், அவதாரஹேது- இச்சையென்னுமிடத்தை, ஆழ்வான் விஶதமாக வருளிச்செய்தாரிறே.

ஒசு. ஹேதுவிதுவானுலும். இவ்வவதாரங்கள் தனக்கு பல மேதனன் வருளிச்செய்கிறூர்; (பலம்-ஸாதுபரித்ரானுக்கிரமயம்) என்று. அதாவது- (டுகுநி) “வாரித்ராணாயஸாயாதநாம் விநா ஶாயய நாதூதூதீதாடி! யாவஸங்ஸாவநாய்தோய வஸி வாசியா தெய்ச்செய” என்று, அவன்றுனருளிச்செய்தபடியே, தனபக்கல் ப்ரேமயுக்தராய், தன்னுடைய வதுபவமொழிய கஷணகாலமும்

இநு. பலப்ராமாணங்களிலும் ப்ருக்ஷாபாதிகளாலே பிறந்தா னென்கையாலே, அவதாரங்களுக்கு ஹேது - கர்மமாக வேண்டாவோ வொன்னில்;

செல்லாதே தன்னீக்காண வேணுமென்றுசெப்பட்டிருக்கும் ஸா துஜநக்களைத் தன் னுடைய ரூபசேஷ்யி நாவோலோக காலாபந்தாந முகேந கஷ்டிக்கையும், தத்திரோதிகளான துஷ்கருத்துக்களை கஶிப பிக்கையும், தன் னுடைய வாராதந ஏபமாப், கூட்டைமாய்க்கிடக்கிற வைத்திதார்மத்தை ஆராத்யானுடைன் ஸ்வரூபத்தை தர்சிப்பித்து ஸ்தாபிக்கையுமாகிற விம்லுன்றுமே பலமென்கை. (ஞகூ) “ஸா யல்பி-உத்துக்கண்ணயா ஸ்ரீநாம் வெவைத்வா ஹெஸ்ராம் தீதீராஸ், பயணபூர்வாதாம் தீஞாச்சக்டி-ஸா குவாணாங்வாஜ் நஸாட்சிரா அர தயா தீஷா-தெநநவிநா சுத்யாராண்டொஷநாதிக்கை அல்லாநாம் கூதண்ணோதுகாலும்கூறு வாக்காலும் தீநாநாம் ஒழுஶ்ரியினு வைவட்டாதுாலவெய்தாரி தீதா-தூசுவ வெவதி தாவுறைகநா அாவநாதிதாதெந தெஷாம் வாரி தூாணாயத ஶிவர்த்தாநாம் விநாஸாயய கூட்டைவஸு வெவதிகவஸு யஜ்வஸு தீநாராயதந ரா-தீவவஸு சுாயுஷஸா-தீவதிஶ-தெநநஸாவநாயய, யப் பதயா-தெ வெதி வாதி-கூததெது-தாதியா-தவிஶைஷி நியதோ விநாநி-கர்யா-தி” என்றிரே! இந்தச்செலோகத்துக்கர்த்தம், பாஷ்யகார ரநுளிச்செப்தது. (ஞகூ) “ பெலதூ வாவதிக்கை ஹைதந வொடநநாதுநாதவஸங்ஜீவநா வை காந்திஶாஷி த ஶிவராயிதிய நாநுரூபவநாதாஸா! தீயெநநாய்வதாவாதாவா நாநாநாநா கார அவாகூகூதி-தீவே செநவதி-தவிஶைந-தெலோஸுவஸ-கார வைப்பாரி தப்பாராநா” என்றிரே! ஆழ்வானு மருளிச்செப்தது.

இநு. அவதாரம் ஜுக்சமென்றுபியாதே, கர்மநிபந்த்தநமாக நினைத்து மந்தமகிகள் பண்ணும் ப்ரபந்ததை யாதுவகிக்கிறார் ; (பலப்ராமாணங்களிலும்) என்று தொடங்கி. அதாவது - தீதிஹாஸ புராணரூபமான பலப்ராமாணங்களிலும், (ஞகூ) “ வத்திருதா ய ச-பொராவு தாபெயநக்கில்லி யா ! வத்தாவு யாவிரவு தஶரிக்கா அங்கைவிடி தி” என்றுப்போலே யுண்டான ப்ருக்ஷாபம்முதலா

நு. அவைதனிலே ஶாபம் வ்யாஸம்; அவதாரமைச்சமே ன்று பரிஹரித்தது.

நு. அந்தர்யாமித்வமாவது-அந்தூ ப்ரவிஶ்யாயிந்தாவாயிருக்கை.

நு. ஸ்வர்க்க நரகப்ரஸோதி ஸர்வாஸ்ததைகளிலும் ஸகல சேதநர்க்கும் துணையாய், அவர்களை விடாதேநிற்கிற நிலைக் னவற்றிலே பிறந்தானுகச் சொல்லுகொயாலே, அவதாரமேற்கு-இட்சையன்றிக்கே, கர்மமாகவேண்டாவோ வென்கிறதாகிவிளன்கை.

நு. அதுக்கு உத்தரமஞ்சிச் செய்கிறோ? (அலைதன்னிலே) என்று தொடங்கி. அதாவது (நுக்க) “ தவாவாராயிதொடை வொ ஹூபூ, வீலை கூவத்துவி! மூராகாநாம் வஸங்கி யாய-ஷந் பஶாபம் தங்கூ ஹூபீ ஏத்துவாநு ” என்று, உத்தர ஸ்ரீராமாயணத்தி லும், (நு. ०) “ வைவ-ாக்ரெத்துஷந் வெவிவெஷா ஜ-நநநம் வெல் சு பெயவதந் : வெநார்காவுஹ மூரை தூ வெறுயாய் நநம் ஹரோ : அஜஸாவுஹ மூரை தூ வெறுயாயி ஹரோ ” என்று, கீலங்கபுராணாதிகளிலும் சொல்லுகொயாலே, ப்ரந்துஸாபா திகளாலே பிறந்தானென்கிற வகைதனிலே, ஶராபம் வ்யாஜமா தரம்; அவதாரம் இச்சாக்ருநீதமென்று பரிஹரித்ததென்கை.

நு. ஆக, இப்படி விபவத்தை யுபாதித்தவநக்தரம், அந்தர்யாமித்வத்தை யுபாதிக்கிறோ? (அந்தர்யாமித்வமாவது) என்று தொடங்கி அதாவது - (உ.) “ பகுதூநஷ்ணொயிபதி ” (நுக்க) “ கஷ்டநிலூவிஷாஸாஜநாநாடி ” (நு. १) “ ஶாஷா விஷாரஸெஷஷாஸு ஜநி தாயொஹூதிலூதி ” இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே, சேதநருடைய வுள்ளேப்ரவேஶித்து ஸகல ப்ரவுத்திகளுக்கும் நியந்தாவாயிருக்கை அந்தர்யாமித்வமாவ தென்கை.

நு. இதுதான், ஆந்மாவினுள்ளே தன் ஸ்வரூபத்தாலே வ்யாமித்துநின்று நியமிக்குமதும், ஸவிக்ரஹனும் கொண்டு ஹ்ருதயத்திலே வ்யாமித்திருந்து நியமிக்குமதுமாய்க்கொண்டு தவிவிதமாயிருக்கையாலே, உபராத்தையுமாருளிச்செய்கிறோ? (ஸ்வர்க்கநரகப்ரவேஶாதி) என்று தொடங்கி. அதாவது - (நு. २) “ கஷ்ட

* வாக்ஷி-கோரை.

குமேலே ஶாபாஸ்ரயமானதிருமேனியோடே கூடிக்கொண்டு
அவர்களுக்கு த்யேயனுகைக்காகவும், அவர்களை ரக்ஷிக்
கைக்காகவும், பந்துபூதனுயக்கோண்டு ஹ்ருதயகமலத்
திலே யெழுந்தருளியிருக்குமிருப்பு.

ய-ாழிலூ-ஞிவநு வையெ-ஷாங்வஸு-உவதி-தடி” என்று தொ
டங்கி, (நினச) “வை-நா-நாக்லூ, வெஸவி வை-நா-நா தா-ஹி
கை-ஸவி” என்று சொன்னபடியே, புண்யநிபந்தநமாகஸ்வர்க்
கத்தைப்ரவேஶிக்கையும், பாபநிபந்தநமாக சரசத்தை ப்ரவேஶிக்
கையும், உபயபநிபந்தநமாக கர்ப்பத்தை ப்ரவேஶிக்கையும் (முதலான
வெல்லாவவஸ்த்தைகளிலும், எல்லாசேதநாக்கரும், இராமடமுட்டு
வாரைப்போலே உள்ளேபதிகிடந்து ஸத்தையேபிடித்துநோக்கிக்
கொண்டு போருகையாலே துணையாய், அவர்களை யொருகாலும்
விடாதே அந்தநாத்மாவாய் நிற்கிற நிலைக்குமேலே, (நினநி) “கா-
ஷ்டோ-தா-நி வா-நா-ஷோ ஜெ-நா-திரிவாய-ஞிகை” என்றும்,
(நினக) “ டீ-நெதா-யா-ஷிய-நூ-நா விட-நா-தெ-வெவஹா-ஹா-நா ”
என்றும், இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே, ஜபோதிருப்பாய்,
ஸ்யாமளமானதன்னை முட்டாக்கிடும்படி, செம்பொனேதிகழுகிற
புகராலே, நீலதோயத்தை விழுங்கின வித்யுல்லேக்கபோலே
யிருக்கையாலே, பாற்யவிஷயப்ரவனானபாள்ளை அதில்நின்
றும் பற்றறுத்து, தன்பக்களிலே ப்ரவனமாக்கிக்கொள்ளும்படி,
ஶாபாஸ்ரயமான திருமேனியோடே அந்தசேதநாக்கு த்யாநநாசி
பிறந்தபோது த்யேயனுகைக்காகவும், புத்தயாதிகளுக்கு நியாமக
னுப்க்கொண்டு அவர்களை ரக்ஷிக்கைக்காகவும் நாராயணத்வப்ரயுக்
தமான குடற்றுடக்காலே பந்துபூதனுயக்கோண்டு, (நினக) “வெ-
கொ-ஸவு தீ-கா-ஸஂ ஹ்ருதயநாவு யோ-ஷ-வடி” என்கிற,
ஹ்ருதயகமலத்திலே யெழுந்தருளியிருக்குமிருப்பென்கை. அந்த
நாத்மதையை முதற்சொல்லி, அதுக்குமேலே ஸவிக்ரஹனுப்க
கொண்டு ஹ்ருதய கமலத்திலிருக்கு மிருப்பைச் சொல்லித் தலைக்
கட்டிற்று, விக்ரஹபோக ப்ரயுக்தமான பரதவாதிகளைச் சொல்லி
வருகிற ப்ரகரணமாகையாலே.

நுக. அர்ச்சாவதாரமாவது - “தமருகந்ததெவ்வருவும்” என்கிற படியே, சேதங்க் கபிமதமான த்ரவ்யத்திலே விபவி ஶேஷங்கள்போலுமில்கே, தேஶகாலாதிகாரி நியமயிஸ் லாதபடி ஸ்நிதிபண்ணி அபராதங்களைக் காணுக்கண் னிட்டு, அர்ச்சகபரதந்தமான ஸமஸ்த வ்யாபாரங்களை யுமுடையனும்கொண்டு, கோயில்களிலும், க்ருஹங்களிலும் எழுந்தருளிநிற்கும் நிலை.

நுக. ஆக, அந்தர்மாமித்வத்தை யுபாதித்தாராய் நின்று கீழ்; அந்தரம், அர்ச்சாவதாரத்தை யுபாதிக்கிறுர் ; (அர்ச்சாவதாரமாவது) என்று தொடங்கி. அதாவது - (நுக) “தமருகந்ததெவ்வருவ மவ்வருவந்தானே” என்று, ஆர்சிதர் யாதொன்றைத் தனக்குக் கிருமேனியாகக் கோவினாக்கன், அந்தையேதனக்கு வடி வாக்க்கொன்றுமென்கிறபடியே, ஆர்சிதரான சேதங்க்கு அவி மதமான ஸ்வர்ணரஜதாதி ஶலிலாபரப்பந்தமான வதீதனுபொருத்தவும் யத்திலே, அயோத்யாமதுராதி தேஶநியமமென்ன, பதினேராயி ராஸம்வத்ஸரம் நாறுஸம்வத்ஸரமென்றுப்போலே யுண்டான கால நியமமென்ன, தஸரத வஸாநதேவாதிக்களன்றுப்போலேகில அதி காரிநியமமென்ன, இவற்றையுடைத்தாய்க் கொண்டு ஸந்திதிபண்ணினை ராமக்ருஷ்ணாதி விபவ விஶேஷங்கள்போலன்றிக்கே, (நுக) “ஹளைதிகைதறைஷ்டவி கூட்டிக் காலெஜ்ஷ்டா” என்கிறபடியே, ஒரு தேஶநியமமில்லாதபடியாகவும்; அர்ச்சகதுவடையவட்பேச்சாகலமொழிய தனக்கென்று ஒரு காலநியமமில்லாதபடியாகவும், நுசியுடையாரெல்லார்க்குமாகையாகவேலே. இன்னுறென்பதொரு அதி காரிநியமமில்லாதபடியாகவும் ஸந்திதிபண்ணி, “வஸவ-ஸஹி ஷட்டி” என்கிறபடியே ஸஹிஷ்ஞவாகையாலே, அவர்கள்செய்து யுமுடராதங்களைக் காணுக்கல்லனிட்டு, “காஷ-காராயீநாவியாது விதி தீடி” என்கிறபடியே, அர்ச்சகபரதந்தமான ஸ்காஸ்பாபநாதிகளான ஸமஸ்தவ்யாபாரங்களையுமுடையனும்கொண்டு எழுந்தருளிநிற்கும்கிளை-அர்ச்சாவதாரமாவதென்றைக். (நுக) “காஷ-காப-குஜாபு திசியோஃ” என்றாக்காலே, அர்ச்சாஸஸப்தம் - பாத்ரமாவாகி.

கு. ருசிஜூகத்வமும், ஶாபாஸரயத்வமும், அஸேஷலோக சரண்யத்வமும். அநுபாவத்வமும் மேல்லா மார்ச்சாவதா ரத்திலே பரிபூர்ணம்.

கு. ஸ்வஸ்வாமிபாவத்தை மாற்றிக்கொண்டு

கு. இவ்வர்ச்சாவதாரத்தினுடைய ருசிஜூகத்வாகி குண டூரத்தியை யருளிச் செய்கிறோ? (ருசிஜூகத்வமும்) என் றுதோ டங்கி, அதாவது - ஶாஸ்திரங்களால் திருத்தவொண்ணுடே விஷ யாந்தரங்களிலே மண்டிவிழுகராய்ப் போரும் சேதநர்க்குத் தன் னுடைய ரூபிளாதாரர்யருணக்களாலே வைமுக்யத்தைமாற்றி, தன்பக்கவிலே ருசியை ஐசிப்பிக்கையும், ருசிபிறந்தவங்கரம், தன் தீரை பஜிக்குமவர்களுக்கு, கண்ணுக்கும் நெஞ்சுக்கு மினிதாம்படி ஶாபாஸ்ரயமா யிருக்கையும், அவ்வளவன்றிக்கே, தன்னையே உபாயமாக ஸ்வீகரிக்குமளவில் குணகுண நிருபணம்பண்ணுடே, வகல்லோகங்களி னுள்ளவர்களுக்கும் ஶாரண வரணூர்றுமராயிருக்கையும். உபாயமானமாத்ரமாய் ஒருதேஶாவிஶேஷத்திலேபோன்று அநுபாவ்யமாம்படி யிருக்கையான்றிக்கே,வைவலசந்தன்யாத்தில் வாசியறித்தவர்களுக்கு (நிஅ) “என்னமுதனைக்கண்டசண்கள் மற்று ரூன்றினைக்காணுவே” என்னும்படி, அநுபாவ்யமா யிருக்கையுமாகிற விவையெல்லாம் அர்ச்சாவதாரத்திலே பரிபூர்ணமாயிருக்கு மென்கை. (நிஅக) “வாராதுவாவை, தீரோவிவை ரூபாவை வழி வழி நெகூணாடி । கூர்க்கு தந்தீ திகரீயீ வைவண்டோஜதாலி விளி । தாசிரபை தாங்புணரை தாங்கு ஜெதோங்விதையெசு விஶதூவாது தொடர்வதூஷா தாசிவை, வூராதுவையீடி ॥” இன்று, இவ்வர்ச்சாவதாரத்தில், அப்பிரிதருகந்ததொருத்ரவ்யத்தைத் தனக்குத் திருமேனியாகக்கொண்டு அவர்களுக்கு உபாஸ்யனுமர்த்தி, ப்ராப்யனுமாயிருக்குமென்னுமிடம், ஸ்ரீஸ்வாரக பகவானுவஞ்ச சொல்லப்பட்டதிரே.

கு. இன்னமும், இவ்வர்ச்சாவதார குணகுக்பத்தை யருளிச்செய்யானின்றுகொண்டு. இப்பந்தத்தைத் தலைக்கட்டி யருநூகிறோ? (ஸ்வஸ்வாமிபாவத்தை) என்றுதோடங்கி. அதாவது - (நிஅட) “வாக்குவாது நிவங்காதம் வாசிக்குவும் ஹுபுஹனிஹிதடி” என்கிறபடியே, சேதநனுக்கு ஸ்வத்வமும், தனக்கு ஸ்வாமித்வ

அந்தநிறைப்போலேயும், அசாக்டனைப்போலேயும், அஸ்வதூந்தூ
னைப்போலேயும் இருக்கச்சேஷ்டேயும், ஆராநாநங்யாயா
வஶான்யக்கொண்டு ஸ்வாபேஷ்டிதுங்களையும் கொடுக்க
ருந்து.

வினாக்களாக மாப்பார்ப்பி கீழைத் தானம்.

மும் வ்யவஸ்தத்துப்பார்யிருதா, இவன் தனவைட்டுமாகத்து
தத்தன்னையும் ஸ்வஹாயி கருமா, ஸ்வாரிக்கை இவன்டாகவில்லை,
ஸ்வத்வம் தன்பாக்கலிலுமாகத்து தனவிருந்தப்பால் மாறாத
கொண்டு, (நீஞ) “யவூரஜாஸ்வாலிஜ்” (ஏ.ஏ.) “வாராஸுபாத்திரி
விவெயவஸ்ரு குயதெ” (நீஞ) “நதவெஸுபாஸ்காராத்” என்பும்
(நீஞ) “வெரூராஸுபாஸுத்தூகாரவெதாவசிவாஸத்திவபா சீராஸ
வும்” என்றுநே சொல்லுகிறோம் எனவைத்து, ஸ்வாவைக்கி
யாப், நிரங்குபாஸ்வத்தானுமிருக்கிற தனவின்யாவாமந கால்காண்டி,
தன்காரியமும் பிராந்தாரிப்பும் மற்பார்த்த வஜிச்சாபாபுமால்
யும், தன்னைத் தானாகவில்லாமால்தான் ஆஸந்தாராப்போல்லாம்,
தனக்கென்னவைத்துமுக்கவல்லமாயில்லாதால்வகுக்காராப்போல்
யுமிராநித்தகரசீர்த்துமும், விடுக்கூரையுட்பட விடமாட்டாதும்
காலாபுமண்டுசெல்லுகிற காலு, ந்தாம் இப்புவாக்கார்த்தொண்டு,
கீநத்ராத்தாவித்தாணமமுதலாக பிராக்காநபாயத்தாமாத மாதாதி
காராம பேசுத்துறுத்தா ஸ்கலாப்பிரதித்தாக்காமும் கொடிக்காரும்
மென்கை.

(நீஞ) “காராவதாராஸுபாராதாம வாஸுவொலகவுக்குவதுகும் து
மாநாக்குத்துநிவெங்ஜாதாநாஸாதிக்குலியுலுவி தடு” என்று, ஆராராவ
தாநாபாது - ஸ்வாகதமும் பாநதவமாப், பாக்கவத்துஸலமாயிருத்தும
வு, பானது - ஆத்மாவின் பகலிலும், ஸ்வாமிதவமான நூல்கள்
பேக்கண்ணும் வ்யவஸ்தாத்மாயிருக்குமொறும், (நீஞ) இப்புவுவு
விவெதாவவிச்சாயம்கொல்லலிதி । சிராயாசிறுதெருவுக்குவதுகும்
பொராசாமாசுநி” என்று, இப்படி சேவித்வம் வ்யவஸ்தத்திதமா
யிருக்கச்செய்த்தும், என்னுடைய கேஸுவளன்றும், பரஸ்யாவை
யடையாறாமாகவுடைய தேவனைராமன் என்றுடையவனென்றும் (நீஞ) “சிராயங்வாசிரெநாநாசிநாராவிளங்காருதிலூலாபி

வரா ஹவெஷால் ஹவா மீரா நாராயண வஸ்யா^१ என்று, என்ன அடையாவன் இந்த வாமகனுவைன், ப்ரதுவான கரவிம் ஹர்தூசிமான வைன், சூரை டீவெஷி கந்தூபாடைப்பாகவான், அப்படி யே கரங்காராயரண என்றும், (நிதை) “தயாகூர் வழி ஸராசீஸ்ராய்வி தினிதி கீலைகளை ஒழுஈவாவீர் அறவாந் கெலைவதினுடீல் கீலைகளை” என்னும்படி டேர குழந்தை அலும், ராமனும் என்னுடையாகவை என்றுந் தொல்லை கிழ் சூரும். என்னுடையாக க்ரமத்திலிருந்திருப்பாகவான் என்னுடையாகவை வினை என்னும் மாநாயாருந்திருப்பாகவாகிறதும். (நிகுல) “விதையெறு ஜமானாயல்லாதிருப்பாகோ தாங் ! கூசுதாயை தக்கு எனி ராகாது விஜா நாட்டு நடை” என்று, பிரமாந்தத்தால் ஜகந்தராணும், ஸ்வாமி பான ஜெந்தரந்தான் அஸாத்தானாகவும், அன்வாதந்தானாகவும், ரக்ஷப குதாக்காரரும் திந்திரப்பாதும், செப்பாதிரதும். (நிகுத) “கதிதுபாசிவா தத்தோ அரங்கத்தைக்கீலைவது குவதுமீலி ! சூராநுபவாநம் தயாபாதுராம் கூடாக செல்கெலைவது குதீலி” என்று, பேரிரா தீஜஸ்ஸையுடைய ஜகந்தராதிபாவவன், பாக்க அந்த வக்கலனானும்பக்கொண்டு அவன் இச் சித்தப்போது அமுதுபரிப்பாகிறதும் : அப்படி யே, ஸ்வாதந்தூபும் பாதந்தையும் பாத்தரையும் பானானும் குமிளனும், உமம், (நிகுத) “வசததை விஜயநாயோவபுலை கட்டுத் ராய்யா தயா ! வஸரஶகித ராமலூதாபுஸ்தகதுவதைவதுடைத் தீ” என்று, ஸ்வாதந்தரானுப்பு ஜகந்தானுபிருத்தக்கிரமர்த்தாயும் : அவன் மாதைராபுராத அஸ்வாதந்த்தான், அப்படி பாக்காகிறதும். ஸ்வாதந்தையாப் ஜகந்தராக்கு ஸ்ரஷ்டா வாயிலுத்தக்கிரம்பீதாயும், அஸாத்தாரப்பீபாலை சேஷ்டிப்பீதிற்கு மொன்றும்; (நிகுத) “வெவ-ஸாந் காலோந்தூயதாகிபுவபுஸ்தகத்தை வைத்து கீலைவதுடைத் தீ” என்று, துதாக்காமங்கலையும் கொரா ரகின்து ஸ்வாதந்தையாகிறதும் ; அபராதங்களில் அநிவிலனுகா நின்றுகொண்டு, பார்ப்பாதும் தயையாப் பன்னாடிற்குமென்றும், (நிகுத) “காவ-காவதாரவிவிதபெய்யாபுஸ்தகதை விவரிதியா ! உதாநாணாநஶக்கு கெலைவது பங்குவதுடையெலைவது கீலைவதுடைத் தீ” என்று, அப்சாவநார விவிடாந்தில் என்னுலூம் கருங்கச்

சொல்லப்பட்ட வகுக்கின ; துணங்களை என்ற நூற்றும் குடியிருப்புகள் கூடும் சொல்ல மாந்தர்கள்லை வென்றும், (நிகுநி) ஏதேதான் கு
வொதா அரை வெடு தாஜை நாடு தெய்தவா? என்று, என்றுவடைய போல
வொதெரா முதிந்தாலும், ஸ்வாதன்ஸித்தாங்கள் நீஞ்சாதமில்லாத போது
சொல்லப்படும் பெதன் மும், (நிகுநி) வனவைவெற்றுவுக்கா ஜோ வெளை கு
நாரை தக்தாரையும் பெடுவெட்ஸொதுவிவர்துவ-கூஸா ஜூஸா பாங்கெபெ
வொதெரா துரி என்று, இப்படி பாக்ஸு வெளி ரங்காரா சாரனுணை
நான் அதுபடித்திரி வொதெராக்குநேர்க்கு. டூப்ளி டூப்ளி பாக்ஸுக்களில்
நான் படி உத்துதெராக்குரா பாக்ஸுதில் வெள்ளுப்பத்தாலே பாப்பா
ப்பட்டனுமிருப்பில்லை என்றும், (நிகுநி) வெள்ளுமலை சொல்ல குரீசு-ப
உதொஹ்ரு தெரா தாரி? என்று, ஜூஸா நாக்கமிருப்பன நான், வெள்ளு
லிப்பந்தார்த்தில் போல இம்பேல் ஸ்வலப்புமிருப்பனி தோ! என்றும்,
(நிகுநி) வெவ-சௌ தீஸாயிவா ஜூஸா பாங்கெபெயாவித்து என்று,
சிலேகுவா அஞ்சாநி குநாயிலே காக்குப்பயாகவித்து? என்று,
வெஷ்வத்தொரும் அதிஶயிப்பதான் போட்டுக்கூடியாகவும் போது
பிம்பங்களிலே நிதி தும் ; மந்த்ரத்திலே வொச்சாத்தங்கள் என்றும் நிதி
தும் ; பிம்பத்திலே க்ருபையாலே நிதியுரைகள் என்றும், இப்படி, அப்ப
சாவதாரத்தினுடைய (துணுக்கிழார் விஷ்வகீட்சைலம்துறிகைத்திலே
வர்வேப்பவரங்கள்துலை பாதுகீச்செய்யப்பட்டதிலே, (நிகுநி)

“குஸா வெஞ்சு-பண்டாராசரியந்து என்ன பூரி வா செரா-தநாங்கூநாவை
ஜூஸா வைகூட்டிகைத் தெங்கவிகூட்டுக் காலை பாலெட்டு பார் ஜூஸா ! சூ
ஷு-நீநி. கவைவியூடு சா சு கைப்பாயிதாவியாதுக்கலித்து பூரினீ
ஒரு ஜபானை-உதவி நூவு தகுரீமாஜீயீ சியபெவு” என்று. அது
நிதி தும், அதிருவிச்செய்துவந்துத்திலே, அப்சாவதாரத்தைப்பாரு
த்தெங்கு வெட்டு சேற்று நூறு பர்வீல்கத்தரலை பாதுகீச்செய்தாரிலே!

ஆக, ஈம்பவர ஜாவைடு ஸ்வ-நூரைவலிசஷ்டாந்தராத்தையும், அந்த
ஸ்வாதாதாந்தாயும் நிதிப்பெறுத்தும் துணவைவலங்கண்பத்தையும்
அக்குணங்களும் யாச அவன்ராண்ணும் ஸ்ருஷ்டபாதி வ்பாபாரங்க
கோரும், அப்படி சாரணாக்கனுணவுடைய ஸ்வ ஸமாப்ரபயனிய

தத்துவத்ரயம், அவனுடைய ஸர்வ பலப்ரத்தத்துவத்தையும், கரணத் வாத்யுபோகிமான விலக்ஞனிக்ரஹ போகத்தையும், அந்த விக்ரஹ வைலக்ஞப்ராதூநிப்ரான லகங்கரி டூரி நீரா கருரகத்துவத்தையும், அந்த விக்ரஹ போகத்துவாக்ராத்துமான பிரத்வாதிபஞ்சப்ரகாரத்துக்கையும் அழுவிச்செப்து, சஸ்வரதத்வத்தை நிகமித்தாராயிற்று.

வெவட்ஜிதுஜமாஹாயாரு கூத்துக்கூட்டுப்பலஞ்சுயா
யுரூவுராஜோவுஊதிதெலெஹு வெள்ளிப்ஜாஜோத்துபொலிதெ ||

ஸர்வஜங்குஜதநாசாரம்பக்ருதத்தத்துவத்ரயஸ்பா : |
வ்யாக்ரமாமாக்ரங்கமல்தன்னம வெளம்புஜாரத்ருபோக்ரீ ||

இப்பிரதிருவடிக்ரீவோஸ்ரவம்.

சஸ்வரத்ரகரணம் - (முறி, மிறி, டி.

— : ०) :—

பிரீமணவாவமாழுனிகங்ருவிச்செப்த

தத்துவத்ரயவ்யாக்ரனம்

முறி, மிறி, டி.

ஸ்ரீ மாத்திரா சுப்பிரமணியன்

தக்கவந்திய வ்யயக்கான ஸ்ரீ மாத்திரா சுப்பிரமணியன் எழவர்.

அ/மு. வகுக்கும்	ஸ்ரீ மாத்திரா	எடுத்து. எண்.
ஈழுந	ஈழுந	7 9
ஏ. பி. டி. கி. பி. டி.	ஏ. பி. டி. + பி. டி.	9 27
உத்தேசம்	நி. (அ-கை) உத்தேசம்	10 29
(டி) (அ-கை) அதில்	அ. நி. ல்	11 9
ஒத்தறம்	ஏ. ஒத்தறம்	.. 15
விவரத	அ. விவரத	.. 18
“ஓவை	ஓவை	.. 19
ஸர்வம் அவை	ஸர்வம், அவை	.. 23
கர்த்தர	(ஸமர்த்தர)	12 11
கல்பிதகங்கள்கை	கல்பிதகங்கை	.. 13
அந்தோரை	அந்தோரை	.. 16
அந்தோரனை	அந்தோரனை	.. 17
ஸ்ரீராமவாக	ஸ்ரீராமவாக	15 26
க்ரேஸ்பாக	க்ரேஸ்பாக	24 8
ஈயாகின்பாக	ஈயாகின்பாகம்	25 2
நூபாகின்பாக	நூபாகின்பாகம்	.. 12
வித்திகாலி பாக	வித்திகாலி பாகம்	27 26
நெட்டாகி பாக	நெட்டாகி பாகம்	.. 27
நெட்டாகி பாக	நெட்டாகி பாகம்	31 22
நெட்டாகி பாக	நெட்டாகி பாக	.. 25
நெட்டாகி பாக	நெட்டாகி பாகம்	32 10
“வாய்விய	வாய்விய	.. 20
வனில்	வன்னில்	33 6
இப்பாடி	ந. க. இப்பாடி	34 20
இப்பாடி	ந. க. இப்பாடி	35 6
இப்பாடி	ந. க. (நிபாடி)	35 21

அப்பாத்தம்	பா-த்தம்	பக்கம்.	வரி.
(ஈ.ஷ) இவனு	இவனு	36	12
(தார்ச)	நக. (தார்ச)	36	15
" இத்தால்	இத்தால்	37	16
நகூத்ரா	நகூத்ரா	,,	20
(ஸோஷ	ஸ. (ஸோஷ	38	5
ஜாங்கி	ஜாங்கி	,,	26
சோங்க	சோங்க	39	9
விலை கா	விலை கா	,,	10
கு. கூரா	கு. கூரா	,,	10
ஏ. (ஆத்ம	(ஆத்ம	41	3
இ.தில்	ஏ. இ.தில்	,,	5
ஸம்ஹாரம்	ஸம்ஹாரம்	45	8
ஶ்வாத்தவைத	ஶதி, ப்ரத்யமாத்தவைத்		
பாவது-ப்ரகாரபத்தவைதம்.			
ஶ்வாத்தவைத்	ஶ்வாத்தவைத்	46	25
நாமாத் தாலையாதல்	நாமாத்தாலையாதல்	48	23
ஸாகீ	ஸாகீ	49	7
இந்தபாரு	இந்தபாரு	,,	27
(நிக) அத்தை	அத்தை	50	14
கீ.தி.	கீ. தி.	51	27
கீ.ஏ.வில்	கீ.ஏ.வில்	52	18
நிபுவாப்	நிபுவாப்	53	18
ஸ்வார்கா	ஸ்வார்கா	54	25
நவமிடூவெடி	நவமிடூவெடி	55	25
போதும்	போது	56	25
அஜட. சீமாது	அஜட. சீமாது	57	25
இவுக்டி, யஸுரா	இவுக்டி (சுவுக்டி) உதி-யஸுரா	72	25
ஸாகிழுவெஷ்டி	ஸாகிழு	72	25
-காவுண்டி	காவுண்டி	73	26
நா-	,,	,,	,,

அழகம்	உருசுதம்	ஏக்கம்	வரி.
கூபிக்கா	கூபிக்கா	"	27
வெத தாது	வெத தாது	"	30
பூயாநஸஸை	பூயாநஸஸை	73	8
விவிஞ்சி	விவிஞ்சி	"	10
வித்ன-க	வித்ன-க	"	11
விவரநடப	விவரநடப	74	3
விசெஷங்கா	விசெஷங்கா, புரகாஸாலிகா	"	25
கங்காசியடி	கங்காசியடி	75	12
வித்தியஸ்ப்ரந்தே	வித்தியஸ்ப்ரந்தே. கும	வித்தியஸ்ப்ரந்தே. வெந்த மாவாடு புத்ரமித்ராதிநன எவில் எங்கிலைந்தி	19
விசேஷாலி	விசேஷாலி	"	11
தாலிவெச	தாலிவெச	"	28
சாந்தி ஜிற்வை	சாந்தி ஜிற்வை	78	16
ஆக்ராண	கராண	"	17
வன்றும்	வன்று	"	29
பரிசா	பரிசா	79	4
ப்ரதாநத்வம்	ப்ரதாநத்வம்	83	3
க்ளீபா	க்ளீபா	84	15
பாத்ரப்ப	பாத்ரப்ப (திருப்பு வகு குக்கண்டுகளால்வது.)	86	6
நாடு குடுக்கா	நாடு குடுக்கா	87	15
நாடு விவந்த	நாடு விவந்த	"	17
நாடு மீறான	நாடு மீறான	88	28
நாடு வெளியஸ்ராஷி	நாடு வெளியஸ்ராஷி	89	12
நாடு விவந்த	நாடு விவந்த	89	13
நாடு விவந்த	நாடு விவந்த	"	14
நாடு வெளியஸ்ராஷி	நாடு வெளியஸ்ராஷி	"	15
நாடு வெளியஸ்ராஷி	நாடு வெளியஸ்ராஷி	"	15

அப்ப நீதம்	பஸ் குடித்தல்	திட்டங்கள்	வரி
பெரும்பகுதியிலே	பெரும்பகுதியிலே	90	18
பெருக்கல்	பெருக்கல்	„	19
இதோ ஸ்ரீ	இதோ ஸ்ரீ	92	11
சொன்னது உடல்சாலையில் சொன்னதும்	சொன்னதும்	„	20
சொன்னதும் காரி	சொன்னதும் காரிகார்த்தாகி		
லாக்ஷ்மீயம்	துக்கி (புதுவெங்கினையும்)	„	23
கூராஸ்தா	கூராஸ்தா	94	22
பத்திரிகையில்	பத்திரிகை	„	23
அவர்தாக	வாதுக	„	20
ஸாக்கராஞ்சுபாயும்	ஸாக்கராஞ்சுபாயும்	„	„
ஸெலமாயும்	ஸெலமாயும்	„	„
மாளிகைகளாலே யலங்	மாளிகைகளாலேயும், ப்ராஸாததோறாணக ஏற்றுவருமல்ல	„	22
மடுப்பம் அவகாசா	ம(அ) டிஸ்மாக		
தயோக்தமான	ஸெல்வாக்தானா	96	8
ஆவடிக்ஞம்	ஆவடிக்ஞம்	„	28
நாட்டு தெனை	நாட்டு தெனை	97	19
வீரேங்கார	வீரேங்கார	98	22
இந்து	இந்து	101	22
கோ	கோ	102	22
ஈழியதெ	ஈழியதெ	103	21
ஒவ்வொழும்	ஒவ்வொழும்		
ஒத்துறையும்	ஒத்துறையும்	„	
காஷ்ட்டாஞ்சுபணி	காஷ்ட்டாஞ்சுபணி	105	
கிட்டவே	கிட்டவே	111	
புது	புது என்று	„	18
இது	இது	112	15
நீர்ச்சிவா	நீர்ச்சிவா	„	15
கும்பா	கும்பா, மைச்	115	11
விளைஷ்ணவிந்தக	விளைஷ்ண	118	6

அப்பு குத்தம்	பொட்டத்துப்	பகுதிகள்.	வரி.
உ.பாலி	உ.பாலிச்சுவி	"	7
வைஷ்ணவ ஸ்ரூஷ்டி	வைஷ்ணவ ஸ்ரூஷ்டி	"	"
ஸாந்தியா	ஸாந்தியா	119	12
வீஷாங்க	வீஷாங்க	"	14
ஸ்ருதிப்பு	ஸ்ருதிப்பு	120	19
வைஷ்ணவ	வைஷ்ணவ	121	13
வைசீவ	வைசீவ	122	17
ப்ரதிபட்டுப்பிருக்கை	ப்ரதிபட்டுமா(ஞ)யிழுக்		
பாடப்பேலி	கை" என்கையாலே	122	26
ஏழ்தாலி	ஏழ்தாலி	124	29
குணத்துக்கெல்லாங்கா	குணத்துக்கெல்லாங்கா (தீவு) விறல்	125	24
வெளைக்கை	வெளைக்கை		
வொகாங்கா	வொகாங்கா	"	13
நிருபாதிகங்களைக்	நிருபாதிகங்களைக்		
பாலே-விசோ	பாலே-விசோ		
நடக்குநவி	நடக்குநவி	126	19
வைஷ்ணவி	வைஷ்ணவி	127	1
வைஷ்ணவி	வைஷ்ணவி	"	3
ஈ. திரு.	ஈ. திரு.	130	1
திரு. திரு.	(ஈ) திரு. திரு.	"	7
ஏ.	வெயாகங்	"	25
ஏ.ஏ.	ஏ.ஏ. திரு.ஏ.	132	1
வைஷ்ணவி	(ஏ.ஏ. வைஷ்ணவி)	"	24